

Α. Ο. Δ. Ο.

ΤΙΜΑΤΑΙ Α. 15

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ Α. 15

ΑΘΗΝΑΙ, ΚΥΡΙΑΚΗ 16 'Απριλίου 1906

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ

ΕΤΟΣ Γ' — ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 123 — 20

Ο ΚΩΔΩΝ ΤΗΣ ΟΜΙΧΛΗΣ

Ο ήλιος ο οποίος εφαινετο καταδυόμενος εις τὸν ὠκεανὸν βραδέως, ἐξηφανίσθη ἐκεῖθεν σιγά-σιγά, ἀφίνων ὀπισθεν τοῦ ἀναυγείου ὠροσειοῦ μεταξὺ τῶν νεφῶν. Τὰ κύματα ἐπληκτον, ὀλονεν ὀγκοῦμενα τὴν παραλίαν. Δὲν ἐφύτα μόλα-ταῦτα οὐτε πνοὴ ἀνέμου καὶ ἡ θάλασσα ἀνομι-νουμένη ἀπὸ τὴν φουσκοθαλασσίαν, ἐφαινετο ὡσεὶ λιχνιζομένη ὑπὸ μυστηριώδους τινος ἀνεπαίσθητου πύσης.

Εἰς τὸν ὄριζοντα ἐπεφάνη ἡ πρώτη λέμβος, ἀμέσως δὲ κατόπιν καὶ ἄλλη, ἔπειτα καὶ ἄλλαι ἀκόμη. Ἐπειτα ὁ λόκληρος ὁ στολί-σκος δὲν ἐβράδυνε νὰ ἀνοίξῃ πανιὰ διευθυνομένης πρὸς τὴν παραλίαν.

Αἱ γυναῖκες τότε συναθροισθεῖσαι εἰς τὴν παραλίαν διὰ νὰ περιμεῖνουν τοὺς ψαράδες, ἐσώπη-σαν πρὸς στιγμὴν, ἔθεσαν ὑπὸ μάλῃς τὰ χειροτεχνήματά των, τὰ ὅποια εἶ-χον πᾶρῃ μαζὶ τους διὰ νὰ μὴ γάνουν καιρὸν καὶ κάθε μία καμύουσα τὰ μά-τια ἐζήτει νὰ κα-θορίσῃ τὴν ταυτό-τητα ἐκάστης λέμ-βου, ἀνακινουσα ἢ μία πρὸς τὴν ἄλ-λην τὴν ἐκαστοτε γινουμένην ἀποκά-λυψιν :

— Πανιὰ πρὸ-συνα στὴν ἄκρην καὶ κόκκινα στὴ μέση εἶναι ὁ «Αἰ-Γιῶρ-γης», Μαθίλδη

— Ὅλοι ὅσοι ἐν-διεσφύροντο διὰ τὸ πλήρωμα τοῦ ἁ-λιευτικοῦ τούτου ἔβραζαν πρὸς τὸ μέ-ρος ὅπου θὰ προ-σῆγγιζε διὰ νὰ βοη-θήσουν εἰς τὴν ἐκ-φόρτωσιν τῶν ψα-ριῶν.

Ἡ θάλασσα ἐ-φούσκωνεν ὀλονεν καὶ ὑπεδοῦθη τὴν προσέγγισιν τοῦ πλοιαρίου πρὸς τὴν ξηρὰν καὶ ἀμέσως ἤρριξαν νὰ ἀνταλλάσσονται φράσεις μεταξὺ τῶν ψαράδων καὶ τῶν συζύγων των.

— Εἶδατε τὴν «Μαρία Δουίτσα»
— Ναί, ἔρχεται, νὰ τὴν.
— Πάντα πίσω!

— Διάβολε! Δὲν φουσιεὶ διόλου! τὰ πανιὰ ξε-φούσκωτα δὲν μᾶς βοηθοῦν τίποτε! ἔπειτα ἔπεσε καὶ μιὰ καταγνιά στὴ θάλασσα, πού ἀναγκαστή-καμε νὰ μαζευθοῦμε ὅλοι καὶ νὰ γυρίσουμε.

— Καὶ ἡ Καπινέρα; ἤρρωτησεν ἄλλος ὄμιλος γυναικῶν. Τί γινεται; πῶς δὲν φαίνεται ἀκόμη; Αὐτὴ ἐρχόνταν πάντα πρώτη.

— Κύτταξε ἂν στενογμοῦσαι ἡ Ἰωάννα, περι-μένοντας τὸν ἄνδρα της! εἶπε μία ἐκ τῶν γυναι-κῶν δεκινουσα εἰς ἀπόστασιν τινα ἕνα ζευγάρι, νεαρὰν ὄραϊαν γυναῖκα καὶ τινα κύριον συνομι-λοῦντας.

— Αὐτὴ βέβαια — ἐπρόσθεσεν ἡ γυνὴ, δὲν αἰ-σθάνεται διόλου καμμιὰ ἔγνοια πού λείπει ὁ ἄν-δρας της. . . Ἐπῆρε κακὸ ὄραμα!

Τὸ ζευγος ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον ὑπέδειξεν ὁ ναυ-τικός, ἐφαινετο ὅλος ξένον ἀπὸ τὴν συγχίνησιν καὶ τὸ ἐνδιαφέρον των ἄλλων γυναικῶν. Ὁ ἄν-δρας ἦτο ἕνας περιγηγητής, ὁ ὅποιος ἐσγάτως εἶ-χεν ἔλθῃ εἰς Χονολέρ, ἡ γυναῖκα ἦτο σύζυγος τοῦ κυρίου τῆς «Καπινέρας» τοῦ μὲν ὀλιευτικοῦ, τὸ ὄμοιον δὲν εἶχεν ἐπιστρέψῃ ἀκόμη.

Ἡ Ἰωάννα — αὐτὴ ἦτο τὸ ὄνομα τῆς νεῆς ἐκ γυναικῶν — ἤκουσε μετὰ μεγάλης προσηλώσεως ἀ-σφάλματα ὅλος πᾶρῃματα, τὰ ὅποια τῆς ἔλεγεν ὁ ξένος. Ἠδέσκητο πρὸ πάντων πολὺ εἰς τὸ νὰ δια-φύτῃται ἡ μικροφιλοτιμία της καὶ ἡ φιλαρέσκεία της ἀπὸ τὰς κολακειακὰς λέξεσι, τὰς ὅποιας τῆς ἔλεγεν ὁ συνομιλητῆς της. Ἦτο εἰς ἄκρον φιλά-ρεσκος καὶ ἐν πλῆθει συνειδήσει ὅτι ἦτο ὄραϊα ἡ-ρέσκετο εἰς τοὺς ἔπαίνους, αἱ δὲ ἄλλαι γυναῖκες ἔλεγον περὶ αὐτῆς ὅτι βαδίξει σὲ κακὸ ὄραμα.

Αἰθνη ἀκούεται ἐκ τοῦ βάθους τοῦ ὄριζοντος

Διέκρινεν αἰθνης πληθύν τῆς φῶς κινουμένων.

— Εἶθε σεις, Μπαρμπα Καλόγνωμο;

— Ὅλος κι' ὄλος. Καὶ σὺ ὡμορφιά μου;

Καὶ ὁ μπαρμπα-Καλόγνωμος ἐσῆκωσε τὸ φανα-ράκι διὰ νὰ ἰδῇ μὲ ποῖαν ὄμιλῃ.

— Σὺ, Ἰωάννα; Τέτοια ὄρα ἐδῶ μὲ αὐτὸν τὸν παληόκαϊρο;

— Ἐγύρισαν ὅλες ἡ βάρκες;

— Βέβαια, πολὺ ὄρα τώρα. Ἐγύρισαν, ἐσυγι-ρίστηκαν καὶ ἐξεμπασίσαμε καὶ τὸ ψάρι μάλιστα.

— Εἶδες τὴν «Καπινέρα»;

Εἰς τὸν λιμένα βραδέως καὶ μεγαλοπρεπῶς εἰ-σῆγοντο ἡδὴ διάφορα μεγάλα ἀτμόπλοια καὶ ἰστοφόρα, ἐμποδιζόμενα ἐκ τῆς πυκνῆς ὀμίχλης νὰ προχωρήσουν εἰς τὸν ὠκεάνειον δρόμον τους. Ἡ Ἰωάννα βλέπουσα τοὺς κολοσσούς αὐτούς ἐ-σκέπτετο μετὰ φόβου ὅτι ἂν κανὲν ἐξ αὐτῶν συ-νήντα κατὰ τὸν πλοῦν τοῦ τῆς «Καπινέρας» θὰ τὴν ἀνέσπετε καὶ μακρόθεν διὰ τῶν κυμάτων καὶ τῆς δίνης, τὴν ὅποιαν παρῆγον εἰς τὴν θάλασσαν οἱ ἐλικές των.

Ἐλαφρὰ καὶ λεπτοκαμωμένη μικρὰ καὶ πετα-

χτῆ, εὐκίνητος ὀ-πὸς ἦτο ἡ «Καπι-νέρα» μέσα εἰς τὴν πυκνοτάτην, τὴν δυσδιαπέραστον ὀ-μίχλην ἦτο φόβος νὰ καταθροισθῇ ἡ-οῖς κἂν νὰ τὸ αντι-ληφθοῦν οἱ ἐπὶ τῶν κολοσσῶν.

Εἰς τὴν ἀνοικτὴν θάλασσαν αἱ σφυ-ρίκται τῶν ἀτμο-πλοίων ἀντήχουν δαιμονιωδῶς ἡ ὀ-μίχλη εἶχε κατα-στῆ πυκνοτάτη καὶ ὁ κίνδυνος τῆς συγ-κρούσεως μέγιστος. Καὶ ἀπετελεῖτο οὕ-τω πενθιωτάτη συμ-φορὰ ἀήλων, κώ-δωνος, ὀμίχλης καὶ σπουδήκρας.

— Ντίν-ντίν!..

Ἦτο μία πένθη-μος κωδωνοκρου-σία διὰ τοὺς ἐν τῇ παραλίᾳ συναθροι-σμένους ψαράδες, οἱ ὅποιοι ἀνέμενον φί-λους, συντρόφους, συγγενεῖς!.. Καὶ καὶ μέσω τῆς ἀ-γωνιώδους ταύτης αἰγῆς τῆς διακο-πτομένης ὑπὸ τῶν μακροσυμέ-νων σφυριγμῶν καὶ κωδωνοκρουσιῶν ἡ-κούσθη διάφορος, σπαρακτικὴ ἡ φωνὴ τῆς Ἰωάννας:

— Πέτροοοο!

Ὅτι ἐκεῖνη τὴν στιγμὴν τρεῖς οἶδε ἂν ἴσως τὸ πᾶμα τοῦ Πέτρου προσέκρουε εἰς τοὺς βράχους καὶ τοὺς σκοπέλους τοῦ κόλπου!

Καὶ ἦτο ὄρατος ὁ Πέτρος, ὁ σύζυ-γος τῆς Ἰωάννας, πολὺ ὄραϊότερος

ἀπὸ τὸν Παρισίνον... Τὸν εἶχε ζωγραφῆσθαι ἕνας ζωγράφος, ἰστάμενον κοντὰ στὴ βάρκα του μὲ τὸν μούσαμά του, μὲ τὸ στήθος ἀνοιχτό, γερὸν, ὄραϊον, ροδοκόκκινον, ὄραϊον, ὄραϊον καὶ σφρίγος. Καὶ ἡγάπα τὴν Ἰωάνναν μὲ παρασοῶν τρελλήν... Πόσον ἠσάνατο ἐαυτὴν ἐν ἀσφαλείᾳ ὑπὸ τὴν σκέπην τοῦ ρομαλέου τούτου συντρόφου τῆς ζωῆς της!

Καὶ τώρα νὰ σκέπτεται, ὅτι πιθανὸν νὰ τὸν ἔ-γαγε διὰ παντός, ὅτι τὰ μικρὰ της θὰ μείνουν ὀρ-σῶνα. «ὄραφὰ τῆς θάλασσας!»

Ἀπλητισμένη μὲ τὸν λαϊκὸν πνιγόμενον ἀπὸ λυγμούς, μὲ τὰ μάτια πλήρη δακρύων ἐψιθύ-ρισε:

— Παναγία μου, ἔλεος! Μεγαλόχαρη, φέρε μου ζωντανὸν τὸν Πέτρο μου καὶ θὰ σοῦ φέρω γιὰ τάμα ὅλα τὰ μαλλιά μου, τὴν μεγαλειότερη καὶ τὴν πλέον ἀκριβή μου περιουσία.

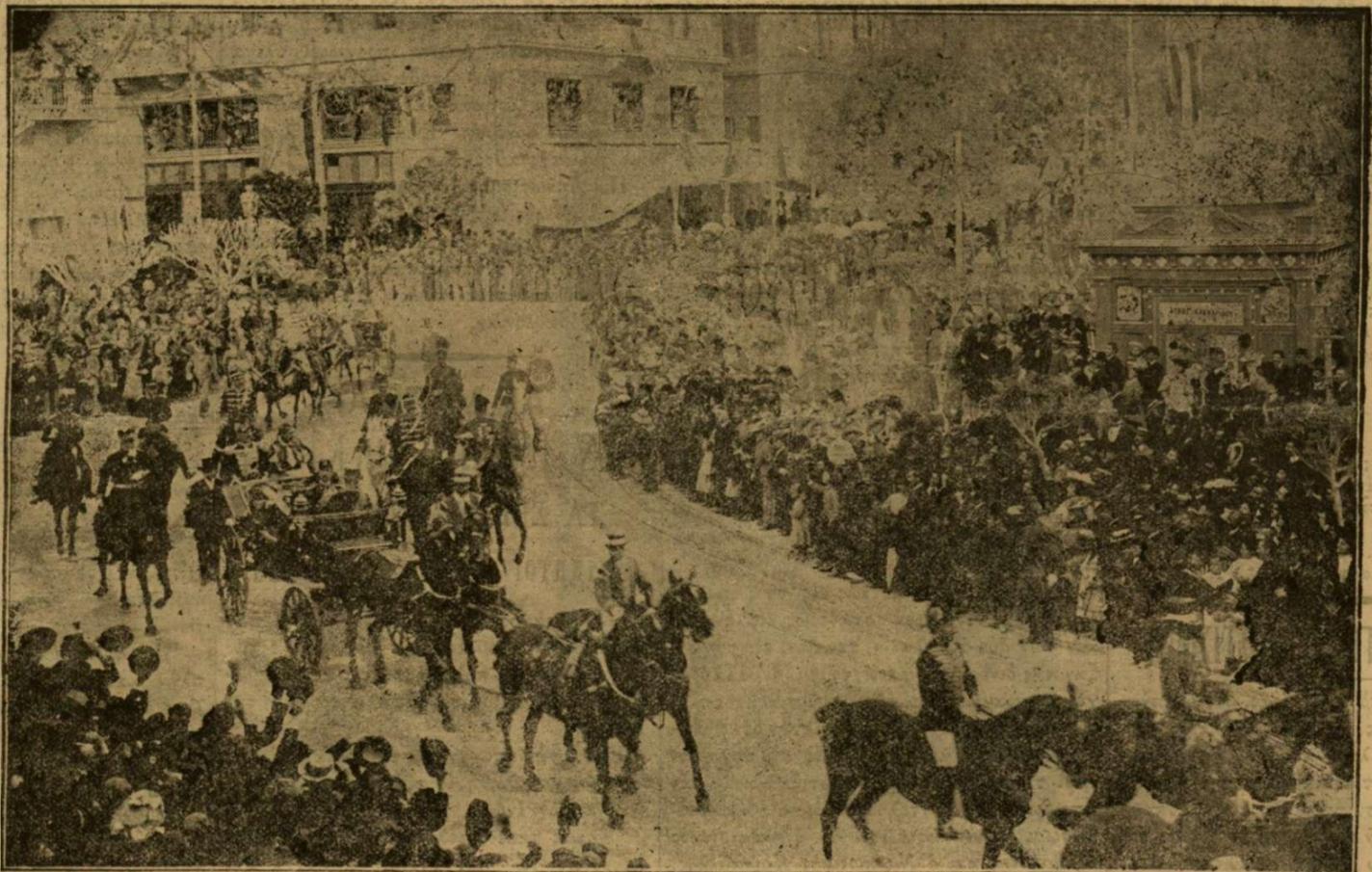
— Ντίν! Ντόν!..

— Θεέ μου, πάλιν ἡ καμπάνα!

Ἡ ὀμίχλη εἶχε γίνῃ τόσο πυκνὴ ἡδὴ ὥστε δὲν διεκρίνοντο οὐτε τὰ φῶτα τοῦ λιμένος.

Κόρη θαλασσινοῦν ἡ Ἰωάννα εἶχεν ἰδῆ τριχυ-μίας φοβεράς! εἶχεν ἰδῆ νὰ εἰσέβρωται εἰς τὸν λιμένα σκάφη κατασυντετριμμένα ἐντελῶς ἐκ τῆς πρὸς τὰ κύματα πάλης, γωρῆς ἰστίαι, γωρῆς ἰστίαις μὲ τὸ πλήρωμα ἀποδεδυμένον... Ἄλλ' ἔ-κεινὴ ἡ ὀμίχλη ἡ περιβάλλουσα διὰ τοῦ μυστη-

Ἡ ΥΠΟΔΟΧΗ ΤΩΝ ΒΑΣΙΛΕΩΝ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ἡ εἰκὼν ἐλήφθη εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος καὶ ἀκριβῶς ὡς ἔστρεφεν ἡ πομπὴ ἀπὸ τοῦ καφενεῖου Ζαχαράτου.

Προηγούνται οἱ ἐφιπποὶ αὐλικοὶ ἱπποκόμοι, ἔπειτα ἡ τέθριππος Βασιλικὴ ἀμαξία, ἐντὸς τῆς ὁποίας ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας, ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς μας καὶ ἡ Α. Υ. ὁ Διάδοχος Κωνσταντῖνος. Δεξιᾶ τῆς ἀμαξίας ἐφιππος ὁ ἔχων τὸ γενικὸν πρόσταγμα Μέραρχος ἐπιστρατήγιος κ. Δημόπουλος, ἀκολουθοῦμενος παρὰ τοῦ ἐπιτελείου του, καὶ ἀριστερᾶ ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῆς ἐφιππου φρουρᾶς μετ' ἄλλων ἀξιωματικῶν.

Ἐπεται ἀμαξία ὀπισθεν τέθριππος καὶ αὐτὴ, ἡς ἐπιβαίνουσιν αἱ Α. Α. Μ. Μ. ἡ Βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας καὶ ἡ Βασίλισσα τῆς Ἑλλάδος μετὰ τῆς Α. Υ. τοῦ Πρίγκιπος τῆς Οὐαλτίας. Αἱ λοιπαὶ ἀμαξίαι μετὰ τῶν λοιπῶν προγκησίων παρακάμπτουσι τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ Σταδίου, ὅπως εἰσέλθωσιν εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος καὶ συνεπῶς μὸλις ἐπιβαίνουσι.

ρυθμικὸς ἦχος κώδωνος. Ἡ Ἰωάννα ἀνεσκόρπησε μὲ γυπὸκαρδῶν.

— Αὐτὴ εἶναι ἡ καμπάνα τῆς ὀμίχλης!

Ἡ ὀμίχλη εἶχε διαρῦθῃ πυκνοτάτη ἡδὴ ἀνὰ τὴν πόλιν ἀπομονώσασα τοὺς δύο συνομιλητὰς ἀπὸ τῶν λοιπῶν κόσμον. Αἱ ἀκτίνες τοῦ φάου μὸλις καθίστων δρατὰ τὰ πλησίον ἀντικείμενα, τῶσον πυ-κνὴ ἦτο ἡ ὀμίχλη.

— Θεέ μου! ἀνεφώνησεν ἡ νεαρὰ γυνὴ ὡσεὶ συνελθούσα, καὶ ἔπρεπε ὅλες ἡ βάρκες νὰ ἦναι στὸ λιμάνι.

Δὲν ἐτόλμα νὰ εἰπῇ καθ' ἑαυτὴν ὅτι ἡ «Καπι-νέρα» εἶχε φθάσῃ στὸν λιμένα, διότι θὰ τὴν ἐ-βλεπε.

— Ντίν-ντίν!..

Ἡ Ἰωάννα ἀμέσως προσέλαθεν ἄλλο ὄρα ἀπέ-ναντι τοῦ συνομιλητοῦ της ὡς νὰ μὴ τὸν εἶχε ἰδῆ διόλου ποτέ. Καὶ ὅταν αὐτὸς διὰ νὰ τὴν καθησυ-χάσῃ ἐπειράθῃ νὰ τῆσει τῆς λόγους ἐνθαυροντικούς, ἐκεῖνη τείνουσα ὀρηκτικῶς τὴν χειρὰ της:

— Φύγετε, φύγετε. Τοῦ λέγει βιαίως καὶ παρα-φύρας.

Καὶ μὲ πάλλουςαν καρδίαν ἔτοξε πρὸς τὴν ἀπο-βάθραν. Ἐπρωγῶρε μὲ ἀσταθὲς βῆμα μὴ ἀφίνουσα ποσῶς τὸ ψηφιδώμα τοῦ παραλιακοῦ τοίχου τὸ ὀ-ποῖον ἐκράτει διὰ τῆς χειρὸς ὡς ὀδηγὸν ἐφ' ὅσον ἐπρωγῶρε.

Δὲν πρόσεξα καλά, μὰ πιστεύω πῶς μιὰ βάρκα ὡς καὶ αὐτὴ τόσο καλὰ ἀρματωμένη και-νούργια καὶ δυνατὴ, μὲ ναυτικούς καλοὺς ἡ ἤρθε μαζί μὲ τῆς ἄλλες ὅπως πάντα! ἀφοῦ μάλιστα ἡ θάλασσα δὲν ἦταν καὶ τόσο ἀγριευμένη.

— Ἡ ὀμίχλη καμμιὰ φορὰ εἶνε χειρότερη καὶ ἀπὸ τὴ φουροῦνα.

— Ὄ! ὦ! ἐφώνησεν ὁ θαλασσινὸς μὲ ἀδια-φορίαν. Πόσες καταγνιές εἶδα στὴ ζωὴ μου μὲς στὴ θάλασσα καὶ ὡς τόσο νά, εἶμαι καλὰ ὀδῶ τῶ Θεῷ.

Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἐπρωγῶρε μὲ τὸ στομαίον τοῦ μικροῦ λιμένος ὅπου ἐπανέλαβε τὴν αὐτὴν ἐ-ρώτησιν:

— Ἦθε ἡ «Καπινέρα»;

— Ὄχι! τῆς ἀπήνησεν ἡ αὐτὴ γυνὴ, ἡ ὀ-ποία τὴν εἶχε παρατηρήσῃ συνομιλοῦσαν μὲ τὸν «Παρισίνον» ὅπως ἀπεκάλουν τὸν ξένον ἐπισκέ-πτην τῆς πολιγνης των αἱ κακόγλωσσοι γυναῖκες. — Μοῦ φαίνεται πῶς εἶνε στὰ ἀνοίχτὰ πολὺ ἀ-κόμη καὶ δὲν θὰ ἐβῆ ὁ ἄνδρας σου πολὺ γλῆ-γωρα... — Ἐστὶ μᾶς φαίνεται καὶ μᾶς, ἐψιθύρισαν αἱ ἄλλαι γυναῖκες.

Ντίν-ντόν!.. ἀκούεται ἦχος κώδωνος, με-λαγχολικώτατος, πενθιωτάτος, ἀπαίσιος εἰς τὸ βαθύ, τὸ ἀδιαπέραστον νυκτερινὸν σκότος.

ρίου του θανάτου τα πάντα εδάρουν την ψυχήν της περισσότερον από πᾶσαν ἄλλην περίστασιν...

Εἶναι δύσκολον νὰ φαντασθῆ τις τὸ μαρτύριον, τὸ ὁποῖον ὑφίσταται ἐκείνας τὰς στιγμὰς ἡ Ἰωάννα !...

— Μάϊνα ! . . . Μάϊνα ! ἤκοετο ἡ φωνὴ ἤδη εὐκρινέστατα.

— Ὁρσα ! . . . Ὁρσα ! . . . Ἐτοιμοὶ στὴν ἄγκυρα ! . . .

Ἡ Ἰωάννα, ἡ ὁποία ἐν τῇ ἐξόχῳ δυνάμει τῆς διαίσθησός της ἐξ ἀρχῆς διέκοινε εἰς τὴν ἐλαφροτάτην μεμακρυσμένην ἀπήχησιν τὴν φωνὴν τοῦ Πέτρου, ἐξαλλοῦ ἐκ χαρᾶς ἔτρεξε διασκελίζουσα σχοινία γονυῶν, πηδῶσα δι' ἐργαλείων ναυτικῶν καὶ σκελετῶν λέμβων διὰ νὰ φθάσῃ πρὸς τὸ μέρος ὁποῦν ἠκούετο προερχομένη ἡ φωνή.

— Πέτρο ! . . .

Ἡκούσθησαν τὰ δύο ταῦτα ὀνόματα ἀντηχοῦντα μὲ τρέμουσαν ἐκ συγκινήσεως φωνήν. Μετὰ τινὰς στιγμὰς οἱ δύο σύζυγοι ἐβρίπτοντο εἰς τὰς ἀγκάλας ἀλλήλων.

— Ὡς ἀνησυχία ; γιὰ ποῖο λόγο ;

— Μὰ μὲ τέτοια καταγινιά.

— Ἐ! καταγινιά ! δὲν βαρύνεσαι. Εἶπεν ὁ ναυτικός μὲ τὴν ἀδιανοήτως ἐκείνην τὴν ὁποίαν ἀποκτῆ κανεῖς ἐκ τῆς συγῆς ἀντιμετωπίσεως τοῦ κινδύνου.

— Ἄκουσε, Ἰωάννα, ἐπρόθεστος ὁ Πέτρος, ξέρεῖς, ἐμείναμε πίσω ἐπιτήρηδες γιὰ νὰ γλυτώσωμεν μιὰ γολέττα. Ἦταν μέσα κάτι πλούσιοι καὶ μοῦ ἔκαμαν ἓνα καλὸ δῶρο, ποῦ θὰ μπορέσω νὰ σοῦ πάσω λαμπρὸ φόρεμα.

— Τί νὰ τὸ κάμω ἐγὼ τὸ φόρεμα ; φτάνει σὺ νὰ εἶσαι κοντὰ μου καὶ ὅ, τι φορέσω τὸ ἴδιο μοῦ εἶνε.

— Ἐπειτὰ ἐπρόθεστος :

— Ἐρεῖς, Πέτρο, ἔταξα τὰ μαλλιά μου στὴν Παναγία, γιὰ ναρθῆς ζωντανός . . .

— Τὰ μαλλιά σου ; ἀνεκράξεν ὁ ναυτικός.

— Ἐπειτὰ δὲ συναισθανόμενος τὸ ὕψος τῆς θυσίας τὴν ὁποίαν ἡ ἀγαπητὴ του ἔκαμε χάριν αὐτοῦ εἶπεν :

— Ἀγάπη μου, Ἰωάννα ! Ἐθαυμά μου ἀνεκτίμητε.

Ἐξηφανίσθησαν εἰς τὴν οὐρανὸν μεταβαίνοντες εἰς τὸ σπῆναι ἡ Ἰωάννα ἔθανθη μέσα στὴν καρδιά της ἀναγεννηθεῖσαν αἰώνιαν τὴν ἱερὰν ἀγάπην τῆς πρὸς τὸν ἀφελῆ, τὸν ὠμαλέον, τὸν γενναῖον, τὸν ὠραῖον ναυτικόν, τοῦ ὁποίου τὸ σπῆναι ἀπέπνευεν ὅλην τὴν θαλασσίαν αὔραν ! . . .

Η ΤΕΧΝΗ ΤΟΥ ΥΠΝΩΤΙΣΜΟΥ

Ὁρμώμενος ἀπὸ τῆς ιδέας, ὅτι ὁ ὑπνωτισμὸς ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος ἀποκτᾷ νέους φίλους παρὰ τῷ λαῷ καὶ νέον ἐνδιαφέρον, ἐδημοσίευσεν ὁ ἰατρός καθηγητὴς Ε. Ρέσπα λίαν ἐνδιαφέρον σύγγραμμα, εἰς τὸ ὁποῖον ἐπὶ τὸ λαϊκώτερον πραγματεύεται περὶ τοῦ παραδόξου τούτου παθολογικοῦ φαινομένου καὶ πρακτικῶς δεικνύει τὴν τέχνην τοῦ ὑπνωτίζεσθαι.

Ὁ Ρέσπα ἀποφάνεται εἰς τὸ ἔργον του ἐπιγραφόμενος : « Πῶς θὰ γίνω ὑπνωτιστής ; », ὅτι ὁ ὑπνωτισμὸς εἶνε πηγὴ πολλῆς εὐτυχίας. « Ἐν τῷ ὕπνῳ κυρίως πρέπει νὰ γίνηται ὁ ὑπνωτισμὸς, λέγει, διότι ἡ κατ' αὐτὸν ἐνέργεια εἶνε πολλὴ μεγαλύτερα, ἰδίως ἐπὶ τῶν δυστυχῶν ἐκείνων ἀνθρώπων, οἵτινες τὸ ἐσπερας πίπτουσιν εἰς τὴν κλίτην των χωρὶς καμμίαν χαρὰν, χωρὶς ἐλπίδα, καὶ ἴσως ἀποκοιμῶνται μὲ τὴν ιδέαν τῆς αὐτοκτονίας. Ὁ τοιοῦτος ὑπνωτίζόμενος ἐνθ' ἑαυτῷ ἐγείρεται τὸ πρῶτον εὐτυχής, εὐθυμὸς, ἄλλως ἀνθρώπος, αἰσθητὸς τῶν τῆν χαρὰν τῆς ζωῆς, ἀπηλλαγμένος τοῦ πένθους του. Ἡ νέα αὕτη κατάστασις του δὲν θὰ διαρκῆσῃ αἰώνια, ἀλλὰ ἡμέρας τινάς. Ἡ ἐπανάληψις τοῦ ὑπνωτισμοῦ κατ' ὕπνον, δὲς, τρίς, πολλάκις, θὰ τὸν φέρῃ εἰς κατάστασιν εὐδαιμονίας μόνιμον, καὶ ὁ ἀνθρώπος σὺν τῇ ὁριστικῷ. Καὶ λάθη ἠθικῆς φύσεως, ἰδίως ἡ ἐλλείψις ἐνεργητικότητος, δύνανται νὰ θεραπευθῶσιν διὰ τοῦ ἐν ὕπνῳ ὑπνωτισμοῦ. Ἐν γένει πᾶσα φρεσιαία, πᾶσα ἰδέα παρουσιάζουσα τύπον μονομανίας, οὐσα ψυχώσεις, εὐρίσκει ἐν τῷ ὑπνωτισμῷ κατ' ὕπνον τὸ μόνον θεραπευτικὸν μέσον της.

Ὁ γερουσιαστὴς Ξ. εἶχε τὴν ψυχῶσιν, ἀνὴρ ἄλλως τε μορφωμένος, ὅτι ὅσκις διήργετο μίαν γερουρίαν, ὅτι θὰ ἐπῆδα εἰς τὸ ὕδωρ τοῦ κάτωθεν παταμοῦ. Ἄλλως, ὁ

καθηγητὴς Μ., χωρὶς νὰ ἔχη συναίσθησιν τῆς πράξεώς του, ἤρθε μὲ τοὺς ἀριθμοὺς τῶν ἀμαρτιῶν, τὰς ὁποίας ἀπῆντα κατ' ὄδον, καὶ ἐκ τοῦ ἐξαγόμενου τῆς ἀριθμώσεως ἐνόμιζεν ὅτι θὰ κάμῃ μεγάλας ἐγγειορθεῖς.

Καὶ εἰς τὰς δύο περιπτώσεις αἱ ψυχώσεις ἦσαν ἀβλαβεῖς, τὸσφ μᾶλλον, ὅσαι οἱ ἔχοντες αὐτάς ἦσαν ἀνεπτυγμένοι ἄνδρες καὶ συνηθισμένοι οἱ ἴδιοι τὸ ἀτοπον τῆς ψυχώσεως των. Ἄλλὰ καὶ αὐτοὶ κελῶς θὰ ἔκαμνον ἂν διὰ ὑπνωτισμοῦ ἡλευθέρουν τὸν ἐκυτὸν των ὄχληράς ψυχώσεως, ἣτις ἐξέβιαζε τὰς ψυχὰς των εἰς βεδιχαμένους παραστάσεις, ἐναντίας τοῦ λογικοῦ.

Ὁ Ρέσπα συμβουλεύει ἰδίως νὰ ὑπνωτίζωνται τὰ παιδιὰ κατ' ὕπνον. Πρέπει ὅμως ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει νὰ λαμβάνωνται προσφιλτικὰ τινὰ μέτρα. Πρῶτον κατὰ πᾶσαν νύκτα πρέπει νὰ υποβάλλωνται ὑπνωτίζομενα εἰς μίαν μόνην ιδέαν, οὐχὶ εἰς πολλὰς συγχρόνας ἢ διανοητικῆς ἰκανότητος τοῦ παιδιοῦ, εἶνε περιορισμένη, καὶ θὰ ἐκουράζετο τὸ πνεῦμά του, ἂν συγχρόνως πολλὰ τῶ ὑπεβάλλομεν ἐν τῇ υποβολῇ, καὶ θὰ ἐξήλειφοντο ταῦτα συνεπῶς μὲ μεγάλην ευκολίαν ἀπὸ τοῦ νοῦ αὐτοῦ.

Ἐπειτὰ δὲν πρέπει νὰ λησμονώμεν ὅτι πᾶσα ὑποβολὴ πρέπει νὰ εἶνε ἀνάλογος τῆς ἀναπτύξεως τοῦ νοῦ τοῦ ὑπνωτίζομενου. Δὲν δυνάμεθα ὑπνωτίζοντες τὸ παιδίον νὰ μεταχειρισθῶμεν τὴν αὐτὴν γλῶσσαν πρὸς αὐτό, τὴν ὁποίαν μεταχειρίζομεθα καὶ πρὸς τὸν ἀνεπτυγμένον τὴν ἡλικίαν ἄνθρωπον.

Αἱ κακαί, κακίσται ὑποβολαί, αἱ εἰς τὸν ὑπνωτίζομενον γινόμεναι, εἶνε ἡ τοῦ ψεύδους, κακίας, κλοπῆς, ἀσωτείας, αἰσχρότητος, ἀτιμίας, ἰσχυρογνωμοσύνης. Οἱ πατέρες ὅμως καὶ αἱ μητέρες πρέπει νὰ υποβάλλωσιν εἰς τὰ ὑπνωτίζομενα παιδιὰ των ιδέας ἀγνῶν ἀρχῶν π. χ. δὲν πρέπει νὰ υποβάλλωσιν εἰς αὐτὰ νὰ μένωσι παραπολὺ ἡσυχὰ καὶ νὰ μὴ ἀτκατῶσιν οὐδῶλος, διότι δὲν πρόκειται ν' ἀντιθέσωμεν ἀσθενῆ καὶ ἀδρανῆ ὄντα, ἀλλὰ ἀνδραὶς ζωηρούς.

Ἐὰν ὁ ὑπνωτιστὴς δὲν δύναται νὰ συνάψῃ οὐμίαν κατ' ὕπνον μὲ τὸν ὑπνωτισθέντα, ὀφείλει νὰ ἐπιχειρήσῃ τοῦτο ὑπνωτίζων αὐτὸν ἐν ἐγρηγόρσει. Ἰδίως πρέπει νὰ γνωρίζῃ νὰ ἐπιδοᾷ ἐπ' αὐτοῦ φυσικῶς καὶ ψυχικῶς. Ὄφειλε νὰ ἐμπνέῃ αὐτῷ τὴν ιδέαν ὅτι μέλλει νὰ ἀποκοιμηθῇ ἀρετικῶς, χωρὶς νὰ κουρασθῆ, καὶ ὅτι γρήγορα πάλιν θὰ ἐξυπνήσῃ.

Βλέπομεν αὐτὸν ἀπενῶς εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ ἀπεινίζομεν σταθερῶς εἰς ἐνωτικὸν τῶν δύο ὀφθαλμῶν σημεῖον, εἰς τὴν ρίζην τῆς ῖνός καὶ χαραττομεν δι' ἐλαφρὰς χειρὸς γράμμὰς ἐφ' ὅλου τοῦ σώματος του. Εἰς τὸν πεπειραμένον ὑπνωτιστὴν δὲν ἀναγκαιοῦσιν ἄλλα μέτρα ἄλλ' εἰς τὸν ἀρχαίον περὶ τὴν τέχνην τοῦ ὑπνωτίζεσθαι καὶ τὸν ἄπειρον πολὺ συντελοῦσιν εἰς τὸ νὰ κατορθώσωσι νὰ ὑπνωτίσωσιν ὁ Ἰπνωτισμὸς Καθρέπτης καὶ ὁ Ναρκωτικὸς Κρυσταλλός. Τοιαῦτα ὑπνοσκόπια ἐπιδοῦσι τὰ μέγιστα ἐπὶ τοῦ ὑπνωτίζομένου. Ἄλλὰ καὶ ὁ ὑπνωτίζων πρέπει νὰ εἶνε ἀτάραχος, ἔχων τὴν πεποίθησιν ὅτι ἀπολύτως θὰ ἐπιτύχῃ. Πρέπει ἄλλως ὁ ὑπνωτίζων νὰ μὴ θέλῃ μόνον νὰ ὑπνωτίξῃ καὶ νὰ διακρίνῃ τοὺς ἀνθρώπους καὶ τοὺς ἀνθρώπινους χαρακτῆρας, καὶ ὁ ὑπνωτίζόμενος ἄλλως νὰ μὴ αἰσθάνεται κατὰ πλῆξιν, φέρον καὶ τὰ τοιαῦτα πρὸ τοῦ ὑπνωτισμοῦ. Ὁ τοιαῦτα πάσων δὲν ὑπνωτίζεται, καὶ δύναται νὰ ἀπομακρύνεται τῆς ἐγγειορθεῖσεως ταύτης, διότι ὁ τοιοῦτος αὐτοῦ ὑπνωτίζεται ἀντιθέτως δυνάμει τῶν αἰσθημάτων ἐκείνων. Οὐδεὶς πρέπει τὸν ἄλλον νὰ βιάσῃ νὰ ὑπνωτισθῇ. Ὁ ὑπνωτισμὸς πρέπει νὰ γίνηται αἰετῆ θελήσει καὶ εὐχαρίστως.

Ἐν Ἀγγλίᾳ ἐφαρμύσθη ὁ ὑπνωτισμὸς εἰς σπουδαίας ἐγγειορθεῖσεις, ἀντὶ παντός ἄλλου νευρωτικοῦ μέσου προτιμηθείς. Ὁ ἐφαρμύστης αὐτὸν εἶνε ὁ καθηγητὴς χειρουργοῦ Δρ. Ἄλδριχ, ἐν Κλάπτον, ὑπνωτιστὴς, πρὶν ἐγγειορθεῖσθαι μίαν κυρίαν 38 ἐτῶν. Ἐπῆρξε ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν εἰς τὸν πόδα, οὗ εἶχε ἰσχυρὴν ἢ κνήμη καὶ δὲν εἶχε ἐντελὴς θεραπευθῆ. Τὴν ἀποκοπὴν τοῦ ποδός, ἣτις ἦτο ἀπολύτως ἀναγκαία, ἐφθεβετο ἐνεκα τοῦ χλωροφόρμου. Ὁ χειρουργὸς λοιπὸν διὰ ὑπνωτισμοῦ τῇ ὑπέβλεπεν ὅτι δὲν πρέπει νὰ ῥοβηθῆ οὐδὲ νὰ αἰσθάνηται πόνους ὅταν ἐξυπνήσῃ εἰς τὸ γόνυ.

Δὲν εἶπεν ὅμως εἰς αὐτὴν οὐδὲν περὶ τῆς μελλούσης ἀποκοπῆς. Ἡ πρώτη τῆς

πρωτῆς ὑπνωτίσεως ἐπανελήθη τὸ ἀπόγευμα. Εἰς 10 λεπτὰ ἔγινεν ἡ ἐγγειορθεῖσις καὶ ἀπεκόπη ὁ ποὺς μετὰ 5 δὲ λεπτὰ ἀφυπνίσθη ἡ ἀσθενής. Οὐδὲν ἠσθάνετο σχεδὸν δὲν ἐπίστευεν ὅτι τῆς εἶχε ἀποκοπῆ ὁ ποὺς καὶ ἐγέλα' μετ' ὀλίγον μόνον ἤρχισε νὰ αἰσθάνηται κεντήματα ἐλαφρὰ ἐκεῖ ὅπου εἶχε ἀποκοπῆ. Οὐδὲν ἄλλο σύμπτωμα, πρῶτος ἡ σφυγμὸς ἀπαλλάσσεται ὡς καὶ πρότερον, ἐπίσης ἡ ὄρεξις δὲν διεταράχθη. Ἦτο μετ' ὀλίγον ὕγιεστάτη.

Ἐνίοτε καὶ διὰ οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν διευκολύνεται ἡ ὑπνωτίσις. Ὁ καθηγητὴς Σρέγκ ὑπνωτίσεν ἓνα νέον 23 ἐτῶν, ὅστις ἐνομιζέτο ἀκατάλληλος εἰς τοῦτο, ἀφοῦ τῷ ἔδωκε νὰ πῆρ ἱκανὸν ζῆλον, ὅστις δὲν τὸν ἐμέθυσε μὲν, ἀλλ' ὀπωδῆπότε τὸν ἔκαμεν εὐθυμον. Ὁ συγγραφεὺς καταπολεμεῖ σφοδρῶς « τὸ ἔγκλημα ἐν τῇ ναρκώσει » δὲν πρέπει νὰ ἐξασχῆ ὁ ὑπνωτίζων τὴν τέχνην του πρὸς κατόρθωσιν ἐγκληματικῶν σκοπῶν ἢ δυνάμει ἄλλως αὐτοῦ εἶνε πολὺ περιορισμένη. Δυσκόλως δύναται νὰ ἐξασκήσῃ ἐπιρροὴν ἐπὶ τοῦ ἠθικοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Ἐν παράδειγμα ἀρετῆ νὰ βεδιχῶσῃ τοῦτο. Ἰπνωτίσθη εἰς ἐργατικὸς ἀνὴρ εἰς ὃν ὑπεβλήθη μίαν δολοκλήρος ψευδῆ ἱστορία. Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, εἶπεν εἰς αὐτόν, ὁ ὁποῖος περὶ ἐκεῖ εἰς τὸν σκοτεινὸν δρόμον μόνος, φέρει μετ' ἑαυτοῦ χρήματα, εἶνε γέροντα λάβε τὸ ἐγγειορθεῖον αὐτό, καὶ φέρονε σὺν καὶ κλέψε τὰ χρήματα. Καὶ τῷ ἐνεχείρισε χάριτον ἐγγειορθεῖον. Κατ' ἀρχὰς ὁ ὑπνωτισθεὶς δισταζει ἔπειτα προχωρεῖ ὀλίγα βήματα πρὸς τὸν ὑποδειχθέντα γέροντα ἄλλὰ πάλιν ἴσταται, καὶ ἐν τέλει ἀνεῖται νὰ τὸν φανερώσῃ. Ἐνίκησεν ἡ ἠθικότης καὶ τιμότης αὐτοῦ.

Πρὸς ὑπνωτισμὸν δὲν εἶνε ἀναγκαῖος πάντοτε ὁ εἰδικὸς ἰατρός. Καὶ τὰ μέλη αὐτὰ τῆς οἰκογενεῖας δύναται νὰ ὑπνωτίζωσιν ἄλληλα. Εἶνε ὁ ὑπνωτισμὸς, ὡς ἡ παιδαγωγία, ἀμφοτέρω προάγουσι τὴν ἀνθρωπίνην εὐδαιμονίαν.

ΑΙ ΜΑΓΕΙΑΙ ΤΩΝ ΙΝΔΩΝ ΦΑΚΙΡΩΝ ΤΑ ΣΒΕΝΥΜΕΝΑ ΦΩΤΑ ΑΚΙΝΗΤΟΙ ΕΙΣ ΤΑΣ ΘΕΣΕΙΣ ΤΩΝ

Ὁ λοχαγὸς Τζὼν Γλάδδον Βέμπ τοῦ ἀγγλικοῦ στρατοῦ ἀπέθανε πρὸ τινῶν ἐτῶν. Ἦτο ἄνθρωπος πολυμαθὴς καὶ πεπειραμένος διότι ἐταξείδευεν εἰς ὅλα τὰ μέρη τῆς ὑφῆλιου.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἐν Ἰνδίας διαμονῆς του, ἠσχολήθη ἰδιαζόντως εἰς τὰ μυστήρια τῶν Ἰνδῶν.

Ἐκαμει σφραῖς μελέτας καὶ δὲν ἔπυσε διερευνῶν τὰ περὶ τούτων ἄγνωστα καὶ θυμακτᾶ.

Ὁ λοχαγὸς οὗτος ἀναφέρει ὅτι, ἐνθ' μίαν φορὰν εὐρίσκειτο μεταξὺ διαφόρων ἄλλων συνδελφῶν του, ἐνεφανίσθη πρὸ αὐτῶν εἰς Φακίρης ζῆτων ἐλεημοσύνην. Τὸ δωμάτιον ἐντὸς τοῦ ὁποίου εὐρίσκοντο εἶχε μὴ-κὸς εἶκος καὶ πέντε ποδῶν, πλατὸς δὲ δεκαπέντε, καὶ ἐφωτίζετο ἀπὸ σειρὰς φαιρῶν κεριῶν φώτων, εἰκόντων ἐν ὄψῳ.

« Εἶπομεν εἰς τὸν Φακίρη, γράφει ὁ λοχαγὸς Βέμπ, ὅτι ἂν μὰς ἔκαμνε μίαν μαγικὴν παράστασιν, θὰ τὸν ἐφλοδωροῦμεν.

Ἐκεῖνος ἤρχισε νὰ παιζῆ γνωστὰ τινὰ παιγνίδια, ἐνδιαφέροντα ἴσως δι' ἄλλους, ὅχι ὅμως καὶ δι' ἡμᾶς, οἵτινες ἔγινον ἰδῆ πλεισταίως παίζομενα ταῦτα. Τοῦ εἶπομεν νὰ μὰς κάμῃ τίποτε καλλίτερον.

Ἐκεῖνος ἐγέλασε καὶ εἶπε : — Ὅθ' σὰς δεῖξω λοιπὸν πράγματα νέα.

Τότε ὕψωσε τὸν ἀριστερὸν βραχίονα καὶ διὰ τοῦ προτετακμένου του δακτύλου, ἔδειξεν ἐν ῥάμφοι φωταερίου. Ἐν τῷ ἄμα τοῦτο ἐσβέσθη. Ἐδειξε κατόπιν ἕτερον. Ἐσβέσθη καὶ αὐτό ἔπειτα τὸ ἐπόμενον καὶ οὕτω κατ' ἐξῆς, ἕως ὅτου ἐν μόνον ῥάμφοι ἀπέμειναν ἀναμμένον. Ἐνοεῖται ὅτι ὅλοι μὰς ἐμείναμεν ἐκπληκτοὶ διὰ τὸ θαυμάσιον τοῦτο γεγονός. Ὁ Φακίρης τότε ἔστη, διὰ τῆς δεξιᾶς χειρὸς ἔτριψεν ὀλίγον τὸν ἀριστερὸν βραχίονα ἔπειτα ἔδειξε τὸ τελευταῖον ῥάμφοι ἐσβέσθη καὶ αὐτὸ καὶ ἐμείναμεν ἐντὸς βαθέος σκότους. — Θέλετε νὰ τὰ ἀνοίξω πάλιν ; ἤκού-

σθη τοῦ φακίρου ἡ φωνή. — Ναί — τῷ ἀπληθήσαμεν καὶ ἀμέσως τὸ φῶς τὸ ὁποῖον τελευταῖον εἶχε σβεσθῆ ἠνάφθη ἐκ νέου καὶ τότε εἶδομεν τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν θέσιν ἣτο προηγουμένως καὶ δεκνόντα τῶρα ὄχι διὰ τῆς ἀριστερᾶς, ἀλλὰ διὰ τῆς δεξιᾶς χειρὸς.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον δι' ἀπλῆς προτάσεως τοῦ δακτύλου ἠνάψεν ὅλα τὰ φῶτα καὶ ἠρώτησεν.

— Εἶσθε εὐχαριστημένοι ; Τὸ φακινόμενον ἦτο σπάνιον καὶ ἀνεξήγητον ἐντελῶς. Ἐντούτοις δὲν ἐδείχμεν τὴν ἐκπληξίν μας : τοῦ ἐξήγησαμεν νὰ μὰς κάμῃ ἄλλο τι περιοργότερον.

Ἐφάνη τότε δυσαναγέτων, κατόπιν ἑμῶς ἐστύρωσε τὰς χεῖρας ἔκλινε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ στήθους πρὸς στιγμὴν, ἀνέβλεψε καὶ ἠτένισεν ἓνα ἕκατοντὸν ἐξ ἡμῶν. Τότε μὲ φωνὴν βραδεῖαν λέγει :

— Οὐδεὶς δύναται νὰ φύγῃ ἀπ' ἐδῶ καὶ στραφεῖς ἐξῆλθε τοῦ δωματίου.

Ἐγαλάσσαμεν διὰ τοὺς λόγους του, ναμί-σαντες ὅτι ἤσταιεθετο καὶ ἐξηκαλοῦθησάμεν νὰ συνδιαλεγώμεθα. Ἐντὸς δεκά λεπτῶν εἶχμεν λησμονήσει τὸ συμβάν. Τότε εἰς ἐξ ἡμῶν ὁ στρατηγὸς Γκατάρ — δὲν εἶχε τότε τὸν βαθμὸν στρατηγῶ — μὰς εἶπεν ὅτι ἤθελε νὰ ἐξέλθῃ διὰ νὰ μεταβῆ εἰς τὸν στρατῶνα καὶ ἐδοκίμασε νὰ ἐγερθῆ. Μακτῶσις ὅμως προσηπάθησε.

— Τὶ διάβλοιο συμβαίνει ; ἀνεφώνησε δὲν εἰμπορῶ νὰ σηκωθῶ.

Τινὲς ἐγέλασαν. Ἐγὼ ὅμως ἐνεθυμήθην τοὺς τελευταίους λόγους τοῦ Φακίρη καὶ προσεπάθησα νὰ ἐγερθῶ. Ἦτο ἀδύνατον νὰ μετακινήθῃ ἀπὸ τὴν θέσιν μου. Ὁ ὑπολοχαγὸς Χολμόνδουλ, ὅστις ἐκάθητο παραπλευρῶς μου ἀριστερὰ, ἐδοκίμασε νὰ σηκωθῆ. Ἦτο ὑψηλὸς καὶ δυνατὸς καὶ ἐπίεσε μὲ τὰς χεῖρας τὴν πρὸ ἡμῶν τσάπεζαν ἕως ὅτου τὴν ἠκούσαμεν νὰ τριζῆ ἐν τῇ προσπαθείᾳ ἣν κατέβαλεν. Εἰς μάτην. Ἦτο κερρωμένος εἰς τὴν θέσιν του, ἕπως ὁ Γκατάρ καὶ ἐγὼ.

Ὅπως ἐδοκίμασαν καὶ οἱ ἄλλοι νὰ ἐγερθῶν καὶ δὲν ἠδύναντο. Εἶδον εἴκοσι καὶ πέντε νέους ἀξιωματικούς καταβάλλοντας δυνάμεις ὑπερανθρώπους νὰ κινήσων καὶ ὅλοι ἦσαν ὡς παραλυτικοί. Αἱ φλέβες τῶν μετώπων των ἐφούσκωνον καὶ ὁ ἰδρὼς κατέβρεχε τὰ πρόσωπά των, πλὴν τίποτε. Ὑβρίζον, ἐβλασφημοῦν, εἰς μάτην. Ἦσαν κυριολεκτικῶς κερρωμένοι : εἰς τὰς ἑδρας των.

Ἦτο τὸ θέμις περιεργῶν καὶ παραξένων, πλὴν καὶ σοδάρων. Παρατηροῦμεν ἀλλήλους διερωτώμενοι διὰ τῶν βλεμμάτων τί νὰ κάμωμεν. Ὁ Φακίρης εἶχε φύγει. Ὅθ' ἐπανήρχετο. Ὅθ' ἐμείνομεν ἐκεῖ αἰώνια ; Ἐν τῇ ἀδμονίᾳ μας ὅτε μὲν μὰς ἤρχετο ἡ ἐπιθυμία νὰ τὸν στραγγαλίσωμεν, ἂν τὸν συνελκιδάμεν ποτὲ, ὅτε δὲ εἶμεθα πρόθυμοι νὰ τοῦ δώσωμεν ὀλόκληρον τὸν μισθὸν μας ἂν ἤρχετο καὶ ἤθελε νὰ μὰς ἐλευθερώσῃ.

Ἐμείναμεν τοιοῦτοτρόπως ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν ἕτε ἀκινιδίως ἐπρόβλεπεν ἀπὸ τὴν θύραν, ἡ ἀθλιὰ τοῦ Φακίρου κεφαλὴ, ὅστις μὰς λέγει.

— Θέλετε καὶ ἄλλο θάψμα ; Ὅχι, μὰς ἤρκει αὐτὸ καὶ ἀνεχώρησε μὲ ἀρκετὰ χρήματα τὰ ὁποῖα τοῦ ἐδώσαμεν ἀναγκαστικῶς. Τὸ μόνον τὸ ὁποῖον εἶπεν, ἦτο.

— Δύνηθε νὰ ἐγερθῆτε τώρα. Καὶ ὅλοι μὰς εὐρέθημεν ἐπὶ ποδός.

Τώρα εἰμπορεῖ κανεῖς νὰ ἐξηγήσῃ τὸ φακινόμενον διὰ τῆς θεωρίας τοῦ ὑπνωτισμοῦ. Ἄλλὰ τὸ ζήτημα τῆς σβέσεως τῶν φωτῶν δὲν ἀνάγεται εἰς τὴν θεωρίαν ταύτην. Ἐκτὸς τεθόμειθα πολὺ τοὺς Φακίρης. Πολὺ περισσότερον ἢ ὅσον τοὺς ἐσθεθόμεθα μέχρις τοῦδε. (Ἐκ τοῦ Sunday Magazine)

Δὲν εἶναι ἡ μεγαλοφυΐα ἣτις ἀλλεῖπει σήμερον ἐν Ἰταλίᾳ, ἀλλ' ἡ τόλμη τῆς πρωτοτυπίας, ἡ ἐμπιστοσύνη τῶν συγγραφέων εἰς τὰς ἰδίας των δυνάμεις, ἐνὶ λόγῳ ἡ αὐτοπεποιθέναι. Ἐλέγθη εὐφωδῶς « ὅτι οἱ πατέρες μας δὲν ἠπῆρξαν μεγαλειότεροι ἡμῶν ἐμῆ ἕνεκα τοῦ φυσικοῦ ἀδυνάτου τοῦ νὰ μὰς ἀντιγράψωσιν ». Ἡ κατ' ἐπίφασιν αὐτῆ παραδοξολογία ἐγκλείει βαθυτάτην ἔνοιαν.

Μαριάνι. Αἱ γυναῖκες πολλῶ μᾶλλον θαυμάζουσι τὴν δειλίαν παρὰ τῷ ἀνδρὶ ἡ ἀρέσκοντα εἰς αὐτήν. Ἐθελ Κλαρελ

ΥΠΟ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ Δ. ΜΩΡΑΪΤΙΔΗ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

[Ο Χρηστάκης, ένα από τα μεγαλύτερα λογονόποια της εποχής εκείνης, προκειμένου να τελεσθούσαν οι γάμοι του μετά της αδελφής και φρασιότερας αδελφής, εξαραιζέται την ίδια νύκτα του μυστηρίου εκ της οικίας, αφήσας όλους καταπληκτικούς εκ της διαγωγής του αυτής.]

Αίτια της εξαφανίσεως αυτής του Χρηστάκη μετά της κόρης του Ντυούσκου ήν επρόκειτο να νυμφευθή ήτο το ότι ούτος άσθενήσας ποτέ επικινδύνως έτάχθη εις τον Θεόν, να σωθή και να γείνη καλόγηρος.

Τό τάξιμο λοιπόν τουτο, ως θρησκόληπτος ο νέος ήθέλησε να τηρήση.

Καί' άρχάς καταγοητευθείς υπό του κάλλους της μηστής του είχε λησμονήσει και τάξιμο και όλα. Τα κατωτέρω όμως γεγονότα τον έφεραν εις έαυτόν και έγενον αίτια να γίνη δετι μέλλομεν ν' αφηγηθώμεν.]

Έκεινην τήν έσπέραν, πρό τιμών όσών, είχεν αποδιδασθή εις Πειραιά ο Χρηστάκης έπανερχόμενος εξ Άγιου Όρους.

Μή δυνήσας να υποτάξη εις το μέγα τάξιμόν του τήν επαναστατήσαν ψυχήν του — ώ! είχε η φοβερωτέρα των επαναστάσεων ή επανάστασις της ψυχής! — απήλθε σπεύδων εις τον κόσμον, ως ή δορκάς.

Τά κοσμικά του φορέματα δέν είχε πωλήσει εις τον έμπορον εκείνον των Καρυών, άλλ' έλαθε μεθ' έαυτού εις βασταγήν, ότε απήλθεν εκ του κοινοβίου του.

Αφαιρέσας λοιπόν τά ράσα, περιεβλήθη εκείνα με την αυτήν χαράν, με την όποιαν παιδάκι μικρό, πρώτην φοράν έφόρεσε τά συνήθη των νέων φορέματα, χαμαρών αυτά και αποθανυμάζων. Καί' έκοψε τά μαλλιά του. Έπεσθιδιάθη έν τή Δάφνη εις πλοίον έλληνικόν κ' έφθασεν εις Πειραιά.

Έσπευσε να αναβή εις Αθήνας.

Παρά το μέγα Μοναστήριον καθήλθε της άμάξης καί' έθαινε πεζός, διά της όδου Έβρου.

Πώς επανέβλεπεν ο καλαίπυρος μετά τριετίαν τήν πάλιν, τήν όποιαν ενόμιζεν ότι δέν ήθελεν επανιδείν πλέον.

Αί οικίαι έν τή Άγορά τό επάνησαν άνάκτορα. Ο δέ φωτισμός της Α' Ωραίας Έλλάδος έν τή διασταυρώσει των όδων Έβρου και Αιόλου μυθική όπτασία, πανευφρόσυνος, Έκοντοστάθη όλίγον απέξω κ' έβλεπε κ' εθαύμαζε τάς εκ γαλανομένου μετάλλου πολυφώτους λίμπας και τους παμμεγέθους χρυσούς καθρέπτας κ' έμακάρισε τους άργούς εκείνους, τους παίζοντας και διαλεγόμενους, με τά φαιδρά πρόσωπα όλους, άκτινοβολούντας όλους, ως έν χρυσή μακαριότητα όλους.

Καί' είδεν εκεί έξω άλλα πλήθη, κόσμον συνωθούμενον περί τά ευρύπυλα παντοπωλεία, προμηθευόμενον τό δειπνον, ένψ άδυσωτήπως έκκαύγαζον περί αυτόν οι πωληταί των λαχανικών και των όπωρών, άμειλλόμενοι προς τους εύφεις μπακαλόπαιδας, τους πωλούντας κατά ζεύγη τήν μυρωδάτην.

Παρεμέτις μη τον πατήσουν αι άμαξαι, αίτινες διήγγοντο βραδέως από του πολλού συνωθούμενου εις τό τρίστοπον εκείνο κόσμου. Καί' απελάμβανε του άκούσματος εκείνου του άηδούς έν ευδαιμονία κρυφή.

Είδε ζώην.

Δυό-τρεις φορας ανέβλεψε δειλιώς προς τά επάνω, νομίζων ότι ήθελεν ιδεί άκόμη τήν φαλακράν του Άθωνος κορυφήν, άλλ' έδωκώρησε εκπληκτος τάς χρυσάς έπιγραφάς των φεσποσειών και των χρυσοραπτών των έλληνικών φορεμάτων.

Καί' τότε έμειδιάσε γηθουσύνας.

Ανέπνευσε.

Θυροίς κ' επεκάθητο έως τότε άκόμη βαρειά επί του στήθους του ή ιδέα και ή όψις της πενθίμου του Άθωνος χώρας.

Κ' εξηκολούθησε τον όρμον του διά του θορυβώδους Α' Αναβουτηρίου.

Καθ' όδον ούδεις τον ανεγνώρισεν.

Όχι τόσον, διότι ήτο νύξ, όσον, διότι είχε παραλλάξει.

Τό γλωμόν γλωμά του δέν ήτο πλέον τό συμπές εκείνο προτητερινόν, άλλά μαυροκίτρινον μαλλον, γλωμίαν νόσου κορυής. Αί παρειαι του έγειναν όστεώδεις και σκληραί, απολέσασαι τό άβρόν και άπαλόν της νεότητος και ρυτίδες προσφυτικά ήλκωνον τό διαγές εκείνο μέτωπον, όπου άλλοτε είχε τον όρόνον της ή παιδική γαλήνη βασιλεύουσα.

Αναβάνων προς τους Άείριδες, παρεξέκλινεν, άπορρασίτας αίφνης από διεύθη από της οικίας της μηστής του, πλησίον της ίδιχης των κειμένων.

— Να κάθεται πάγα σ' τό ίδιο σπίτι!

Διελογίσθη.

Κ' έβάδιζε με την καρδιάν του παλλουμένην παλμόν ήδονικόν, παλμόν μυστηριώδη, παλμόν έλπίδος, παλμόν τον όποιον αισθάνονται γλυκά μόνον οι μνηστευόμενοι.

Προσεγγίσας εις τον οίκον του ταγματάρχου έσταμάτισε περιδεής.

Είδε πολλά φωτα και έσχυρώσατε.

Τί είναι ο άνθρωπος!

Ήθελε λοιπόν να ιδη σκότος εις τον οίκον εκείνον των πόθων του;

— Φώτα πολλά! εθιθούσε.

Βλέπει τότε κάτω παρά τήν είσοδον κόσμον, γυναίκας και παιδιά, γελώντα κόσμον, θορυβούντα, και παίζοντα κόρον.

Και ο άνεμος έσύριζε και νέφη πυκνά κοινοροπού άπόθαιε προς τήν Άκρόπολιν.

— Τί κόσμος είναι αυτός;

Διαλογίζεται και προχωρεί και υπό του άνέμου ώθουόμενος, όστις τον φέρει προς τά εκεί άκοντα.

Βλέπει τότε ν' ανοιγθή ή μεγάλη της αλής πύλη και να εξέλθουν ίερείς και διάκονοι.

Φιλική.

Ακούει τά χαρμόσινα κωδωνίσματα του άργυρού θυμιατηρίου, όπερ κρατεί ο διάκονος, νεαρός, σείων εύχαρίστως, θορρείς, ως να φωνάζη με τους άργυρούς εκείνους ήχους της άγαλλιήσεως.

— Γάμος γίνεται!

Έκφωνεί, ζαλιζόμενος και σπογγίζων τό μέτωπόν του.

Τό θυμιατήριον εξακολουθεί να βροντά χαρμόσυνος. «Ω! πόσον ήδέως ήγει έν τώ γάμω!

«Ως να μην είναι τό αυτό, τό όποιον νομίζεις ότι έγγίσει και θρηγεί εις τάς κηδείας!

Κάμπτονται τά γόνατά του.

Σπογγίζει κ' έν δευτέρω τό μέτωπόν του και ο ιδρώς είναι κρύος.

Έρωταί έγγύτερον προς τήν πύλην. Βοή γαρ βρίζει ένδον. Γέλωτες, φωνά, προσκλήσεις, εύχαι, άστειά ήματα, διαγυτικά άναφωνήσεις, όλα αναμνηρόνται μετά τό κελαιδούντος άνέμου εις ένα άόριστον εργοστασίον βόμβον.

Κριτάζει πέρι τά έρωτήση τινά.

Μερικά παιδιά έντός της αλής εύθύμους άδουσιν: «Ήσάτι χόρευσ! . . .»

Φρικτή τότε.

Ο νοός του άρχίζει να συνταράσσεται.

Βρίζει ως από βοήν υποχρόνιον, προάγγελον των οσιμωών.

Κτυπά ή καρδιά του, ως εξαμυζουμένη μηχανή.

Και θορρεί τότε ότι βλέπει τον πατριόν του οίκον φεγγολοβούντα, ως έφεγγολοβεί τήν αποφράδα των γάμων του έσπέραν.

Φοβερός συνδυασμός!

Νομίζει ότι οι ίερείς, τους όποιους είδεν, είναι οι ίερείς του ίδιού του γάμου και ότι ή κωδωνίζουσα εκείνη με άργυρούς ήχους γαρ, είναι του γάμου του ή γαρ.

Συλλογίζεται τήν φυγήν του, ένψ επάνω τον άνέμενον οι κεκλιμένους.

Καί' έν τή σκοτοδίνη ήεις τον εκουρίευσ, φρονεί ότι δέν έλειψεν ούτε έν έτος, ήτι δέν έφυγε κών περισσότερον παρ' όσον απέσει τήν στιγμήν εκείνην από τον οίκον των λάμπωντα.

— Να γέσω-Γιάννη! άκούεις τινά αποτεινόμενον προς άλλον. Να πώς πανδρεύονται οι άνθρώποι!

— Ποία πανδρεύεται;

Έρωτά έκφωνν μία γαριά.

— Η Φώτω, που ήτανε αρραβωνισμένη με τον Χρηστάκη.

Απήνησεν ή γαριά.

— Έγώ είμαι!

Καί' τότε αίφνης με άρσιν, φοβεράν, εξαλλον κραυγήν κρατών από της χειρός τήν γαριάν και σείων αυτήν σατανικώς, τρέμουσαν και φοβισμένην.

Καί' όρμψ να εισέλθω εις τον οίκον.

Αλλ' εκεί διακρίνει τον γέσω-Γιάννη, όστις με τή γαλήνην του στολήν και τά κόκκινα σεϊρέτια, άλλά με πόσωνα λευκόν, έστατο εκεί, βλέπων προς τ' άνω και διά των παραπετασμάτων προσπαθεί να εισέλθω εις τήν αίθουσαν με τό βλέμμα του, όπου καί' επόθει να ιδη, παραμυθίαν τινά, της πίκρας του καταποδύον.

Τότε ή άπάτη του λογικού του Χρηστάκη φθάνει εις τό έπακρον.

— Γιάννη! Φωνάζει. Παηπού! καί'ζει ως συνήθως να τον αποκαλή τον πιστόν και άγαπητόν του οίκέτην.

Ο γέσω-Γιάννης, εκπληκτος, άκούσας γνωστήν φωνήν προσφιλή και επιθυμητήν, άπορεί, βλέπων ένθεν και ένθεν, και κάμνει τον σταυρόν του ως ένώπιον άπευκαίτου.

— Έδώ είμαι!

Καί' εκεί πάλιν ο Χρηστάκης με άτακτον βλέμμα θεωρών.

— Έγώ δέν φεύγω! Έδώ είμαι! Ποιός σάς είπε πως θά φύγω;

Προσθήσει.

Ο γέσω-Γιάννης, αφηρημένος και αυτός, άθροει πως είναι τρώγτι ή άληθυσμένης εκείνη νύξ.

Ανηγωνίζει τότε τον άγνωρίστον νεανίαν, όρμψ και τον εναγκαλίζεται, αποθών αυτόν από της οικίας εκείνης.

— Πάμε σ' τήν μητέρα σου! Πάμε, παιδί μου!

Καί' θοηπέδων αυτόν ως πατήρ επαναλαμβάνει:

— Ποιός να μου τώλεγε! τό κρυμένο τό παιδί μου!

Τό κρυμένο τό παιδί μου! Ποιός να μου

τώλεγε! Πάμε σ' τήν μητέρα! Τί θέλεις εδώ; Πάμε σ' τή μητέρα!

— Σ' τήν μητέρα μου ε;

Ψάλλίζει ο Χρηστάκης και άνθίσταται ως κροφωμένος, άπενώς βλέπων προς τον φεγγολοβούντα οίκον.

— Ήλθε να με ζητήσης, προσθέτει τότε άγρίως βλέπων αυτόν. Μα έγω δέν φεύγω. Ήλθαν οι παπάδες; Δεσπότης να μη έλθω! Να μη έλθω Δεσπότης! Άκούς; φωνάζει, να μη έλθω Δεσπότης!

Ο γέσω-Γιάννης επάγοιτε. Σιωπή και τον βλέπει.

— Ήλθεν ο παπα-Μακάριος ο άγιοσαφής; επαναλαμβάνει ο Χρηστάκης μελίχριος ήδη. Να σου πώ, γέσω-Γιάννη, να μη πιής, μη τυχρή και μεθύτης άπόψε σ' τους γάμους μου. Να σου πώ, όσαίτα δέν είναι ή Φώτω; Αποθήρηκε, γέσω-Γιάννη, με τό γράμμα; Αποθήρηκε; Μα έγω δέν φεύγω.

Έτσι ήθέλησε να πείσω. Τρέξε να της τό πής, να πη πολλά πολλά σ' τήν μητέρα μου. Γεήγορα, πές, κ' ήλθαν οι παπάδες να με πάρουν. . . . Πές μου κλήθεται, της πάλνε όσαίτα τα νομικά; Τριανταφυλλιά δέν φορεί; Άγ! πως μ' άρέσει τό τριανταφυλλί.

— Πάμε, παιδί μου!

Τρέμων παρακαλεί ο γέσω-Γιάννης και σύρει τον Χρηστάκη μακράν της οικίας διότι συνέρευσε έν ήδη περί αυτούς πλήθος περιέργων, όστινες ιατάπληκτοι θεώνται:

Ήδη ακούονται φόβογοι μουσικής, γοργόι, μεθυστικοί. Ο άνεμος λαβώνων αυτούς εις τάς οράτους πτέρυγας του εφροσύνης διατρέχει εις τήν πέριξ συνοικίαν, ήτις πάζα, νομίζεις, χορεύει και τέρπεται.

— Τώρα έτελείωσεν ο γάμος!

Ανοσφονεί αίφνης τεθλιμμένος ο Χρηστάκης με παραδόχον τόνον και μένει γάσκων ήλιθίως.

Τώρα πάει πλεία.

Αναπηδά ειτα πάλιν. Θέλει να αποσπαθή από τάς χείρας του απομάχου και μη δυνάμενος βάλλει γέλωτα φοβερόν, γέλωτα εξηναγκασμένον, ύψ' ού άντήγγητε χρυσός πία ή συνοικία.

Καί' συγχρόνως μία σφοδρά του άνέμου ρπή έσφύριζε σφύριγμα καταεταμένον.

Ο γέσω-Γιάννης καταπλήσσει, μένει άφωνος, τά γάνει. Αυτός ο τόσον έξυπνος άπέμεινεν ως βλάξ, μη δυνάμενος να σκεφθή τίποτε.

— Τώρα πάει πλεία!

Ξαναλέγει ο Χρηστάκης. Ρηγνύει: μίαν άκόμη δαιμονίου γέλωτος κορυγήν κ' ευεινεν εκλελειμένος εις τάς άγκυλάς του γρησιού απομάχου, όστις ραδίως ήδη λαβών αυτόν ενόμιζε, βασιάζων σχεδόν, εις τήν οικίαν των.

Καί' τότε έννόησεν ο αγαθός απομάχος ότι ο γλωμός και ξανθός νεανίας είχε πιασφύρισει. . . . Συγχροστεις άντιθέτων παθών. Ήδη ταξίματος και έρωτος, νύκτα και ήμέραν άκαταγώνιστος εξακολουθούσα, είχαν ύπονουμεισε τήν άπαλήν εκείνην ψυχήν. Ή δέ σύμπυσις αυτή του τελουμένου γάμου της μηστής του, δι' ήν επανήγγετο εις τον κόσμον, και όστις πλέον δι' αυτόν δέν θα τήν είλεν, έπήνεγκε με το οίκειτόν τέλος.

Καί' ο γέσω-Γιάννης υποδοχασίζων αυτόν και μετ' άκούου όδηγών, εκόμιζε προς τήν μητέρα του εκλελειμένον και άγνωρίστον, όλοφυρόμενος και θρηγών ως επί νεκρών, ένψ ή μουσική των γάμων εξηκολούθει φαιδρά και γλυκεία, διαγύουσα μακράν τους γορευτικούς φόβους της, κ' ενόμιζες πως ήγγάλλετο όλη ή συνοικία χοροηθούσα.

ΙΑ.

Οι διερχόμενοι πρό της άργοντικής της κυρα-Λάμπραναις οικίας καιρόν τινα μετά τά άνωτέρω συμβάντα όσάκις ή μεγάλη της αλής πύλη με τό σιδηρόν ρόπρον και τήν γυναικείαν μαρμαρίνην κεφαλήν ήτο ανοικτή, έβλεπον ένδον νεοόμιτρον όραϊόν ναύσκον, κτισθέντα υπό τήν μεγάλην λοζήν πλάτανον, ής άπεκόπησαν μερικόν κλώνον. Έν τώ ναύκω τούτω, μοι είπον οι γείτονες, ότι συχνά έγίνοντο άργουνίαι, τάς όποιας, καλούμενες κατά τάς έρρασιμούς ήμέρας της εκκλησίας μας έτέλει ο πνευματικός του Πολυγώνου, ο γέσω-Μεθόδιος, όστις ύψηλός, ζήρς, όστεώδης, με τό κουκούλιον μέγρις του στόματος, ήρχετο βράδυ βράδυ, ως τυφλός βαδίζων, και όμως ούδέποτε ποσοκόπων. Εις τάς άργουνίαις αυτές, μετ'ά πολλής τελουμένης κατανύξεως, ήρχοντο πολλοί εύλαθεϊς από των γειτονικών συνοικιών και άλλαι γαριάι από τά πέρατα των Αθηνών και νέαι άκόμη νεοθύσαι να ήσαν γοαίαι, και τις μύστις από του Πειραιώς γέγον, κατεσκληκίς, παλαιός πλοίαρχος, πεζή άναβαίνων και πεζή πρωί-πρωί πάλιν κατερχόμενος. Καί' ή Χριστονομία, ή τυλιχτή του Πολυγώνου εκείνη, πολλάκις έλεγε τον έξάψαλμον, εξ άκούης μεθούσα αυτόν, γαρία πλέον και κωφή, διαπορούσα διότι δέν έβλεπε πλέον —αυτήν τήν λέξιν μετ'εργαζέτο συνήθισα εις τήν τυφλωσίη της—τον ξανθόν εκείνον διάκονον του ναύσκου του Πολυγώνου όστις τόσον όραϊα έκεινα τά χρόνια έβαλλε. Καί' ο Νικόλαος ο όφιοκομιστής, σπανός πάντοτε, τακτικώς προσήγγετο, εύχαριστημένος, διότι έν άνέσει πλέον ήδύνατο να κάμνη τον σταυρόν του όπως ήθελε, σγηματίζων διά της δεξιής του γραμμήν έλλειπτικήν, έπειδή δέν ήτο έδώ τόσος συνωστισμός. Οι προσερχόμενοι, μās είπον, πρό των στενών προθύρων του ναύσκου των σιχαρόμενων υπό στέγης κομψής με δύο μαρμαρίνους βυζαντινούς κιονίσκους, έβλεπον δεξιζή της εισόδου άπλου τινά τάφον, μικρόν τετραγώνιον μνήμα, με πέτρινον σταυρόν, ως είναι τά μνήματα των γωσιών.

Έντός του έν αυτόν κοιλώματος έσεγγεν άκοιμητος κανδήλα και άπήστραπεν εις τό βάθος μικρόν εικονομάτιον, μία στήμνια Πανογίτισσα. Νεαρά κυρίαστως, άρσι φευθεύσεια μαύρη και κατηφής έστίαζε τό μνήμα και κιστός πλατύφυλλος μετ' άσπαργής τό εναγκαλίζετο, ένψ μία με-

κρά τριανταφυλλέα ήνθει τήν άνοιξιν εύμορφα μεγάλα τριανταφυλλα. Οι άκρέμενος του κιστού, αναμνηρούμενοι με τους άκανθωτούς της τριανταφυλλέας κλώνους και με τήν κυπάρισσον, έσχημάτιζον θολίσκον, υπό τον όποιον πολλάκις καθ' όλην τήν άργουνίαν τό θέρος, παγύσακος καλογοραία, μοι είπον, γονυπετής, με τό γλωμόν της πρόσωπον, υπό τό κουκούλιον μόλις φαινόμενον, βαρύ και άμειδές, προσήγγετο, μελλίζουσα πρσείως τήν εύχην:

— Δέσποτα Χριστέ, άνάπασον τήν ψυχήν του δούλου σου!

Κ' ήρίθει συγχρόνως τήν εύχην, διά του μικρού κουβουσιονίου της.

Ή παγύσακος εκείνη καλογοραία, ή σκεπάσασα τήν θέαν του κόσμου τόσον πενθίμως, διά του άσχητικού κουκούλιου, μοι είπον, ήτο ή ώραία άργοντίσσα, ή φιλόκομος εκείνη γήρα, ή κυρα-Λάμπραναι, ή εύμορφη των Αθηνών, εκείνη ή ψυχή και άδιάφορος γοιστιανή. Τό δέ άπλου με τον πέτρινον σταυρόν μνήμα, ήτο του Χρηστάκη ο τάφος, του γλωμού και ξανθού νεανίου, τον όποιον ο μακαρίτης ο κυρ-Λάμπρος με τόσον άνέτορφε προσοχήν και τρυφερότητα.

Ολίγον καιρόν εξήσε παράφρων κ' έπειτα απέθανεν, άγνοών τον κόσμον και άγνούμενος παρ' αυτού, τυχών ζωντανού θανάτου, πριν τυχρή του φυσικού και νεκρικού, άπου τόσον καιρόν έγεινε παίγνιον του άοράτου έλθού, όστις τόσας παγίδας δι' αυτόν είλεν έτοιμάσει, έως ού τό πρόσχημα του έσωτος τον σύση, τον παλαίπυρον, εις τήν παράδειον του ταξίματος του.

Η κυρά-Λάμπραναι, ή πάσωνα εκείνη και τρέμουσα ως έτοιμος να πέση εις τον τάφον, ιδούσα αίφνης τό άγαπητόν της τέκνον, ού τό όραϊόν κάλος είχε φθείρει των λογισμών ή άκαταστασία, ή καταντήσασα εις τήν παραφορούσην, εκάμθη τήν καρδίαν τήν άκαμπτον. Καί' άφού μετ' όλίγον τό έθαψε χωρίς δάκρυα, —είργον πήξει εις τους οθαλμούς της— έγονάτισε τότε και ή ψυχή της ή άκλήνης. Έπαυσε και ή νόσος ή περίεργος, ή τρεμούλα ή αφωρισμένη. Ανεζήτησεν.

Αλλά μετενόησεν. Έξωμολογήθη εις τον παπα-Μεθόδιον. Έζήτησε συγγώρεσιν. Καί' αναγνωρίσασα τήν άμαρτίαν της, ήν μάτην τόσον καιρόν προσπαθεί να κρύπτει και άρνήταί, εκάρη μοναχή, —ποία του πεπρωμένου μεταστροφή! —αυτή εκπληρούσα πλέον τό τάξιμο του υίου της και εύχομένη διά τήν ψυχήν του κατά τάς ιεράς άργουνίας μέγρις της πρώτας, ότε άπεκοιμάτο με τό κουβουσιόνιον εις τάς χείρας και τήν εύχην εις τό στόμα.

— Δόξα σοι ο Θεός!

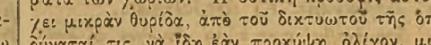
Επανελάμβανεν ο παπα-Μεθόδιος, ότε μετά τήν άργουνίαν άπήγγετο εις τήν κέλλαν του.

Καί' όταν έφθασεν εις τήν έρημον πεδιάδα του Πολυγώνου, ως να μη ήθελε να τον άκούσουν άλλοι, έλεγε:

— Έσώσα μίαν ψυχήν.

Έννοεί ο διακριτικός γέρον τήν φιλόκοσμον εκείνην γήραν, τήν άργοντίσαν των Αθηνών.

Η άλλη πολυτήμων ψυχή, ξανθή και γλωμή, ως ήτο γλωμός και ξανθός ο νεανίας, όστις τήν είλεν, άφίετο εις τό έλεος του Ύψίστου.

Σήμερον εξ όλων τούτων ούδέν σώζεται. Καί' έμλυα, και άψυχα εξηφανίσθησαν. Μόνον ο διαδοχίδων τήν βορείαν της Άκροπόλεως κλιτών φιλόργιστος, θα συναντήση εκεί επάνω τετραγώνιον οικόδομημα μικρόν ως μνήμα, όμοιον πρός τά μνήματα των γωσιών. Η δυτική πρόσφυς αυτού έγει μικράν θυρίδα, από του δικτυοτού της όποιας δύναται τις να ιδη έάν προκύψη όλίγον, μικράν κανδήλαν, φέγγουσαν και μικράν μαύρην από της πολυκαίριας Παναγίτισαν, εις τά άκρα της όποιας ύπάρχουσι τέσσαρες όπαι ήλων, ως εάν ήτο άλλοτε έπηργουρωμένον τό μικρόν εικόνισμα. Τό μνήμα τουτο, δέν ήτο μνήμα του γλωμού και ξανθού νεανίου, ως μοι είπεν άρχαιολόγος τις, αλλά ή θέσις της άγίας τραπέζης του ναύσκου, πλησίον του όποιου υπήρχε πράγματι τό μνήμα του νεανίου. Ούτως συνήθίζεται έν Έλλάδι. Διά τοιούτον μνημοσειών οικόδομημάτων να διατηρώσιν εκ σεβασμού, τήν θέσιν της άγίας Τραπέζης των κατεδαφιζόμενων ναών, ίνα μη καταπατήται ο ιερός χώρος και βεβηλώνωνται τά άγια.

Κατά τάς άνασκαφάς εκεί προέπει να εύρέθησαν δυο τάφοι, διότι, ως μοι είπεν άνάσκατος μοναχή, πνευματικοπαίδι του πατρός Μεθόδιου, εκεί έστάφη μετ' όλίγον και ή κυρα-Λάμπραναι, ύπέρ της κατά Σάββατον τρισάγια έβαλλεν ο αγαθός πνευματικός εις όν όσαίεται ή παράδοσις της παρούσης διηγήσεως, τήν όποιαν ο αόδημος άπέτεινεν ως πνευματικήν διδασκαλίαν πάντοτε προς εκείνους, όστινες άνευ σπρεαξ πίστους και ίδιως άνευ κλήσεως—ήτο ή φράσις του ή ιδιάζουσα—κάμνον ταξίματα εις τον Θεόν.

— Ο χριστιανός δέν πρέπει να κάμνη ταξίματα, έλεγεν, άλλ' άφού κάμη, όφείλει να τά εκτελέση. Άλλώς γάνει: και αυτόν τον κόσμον και τον άλλον.

ΤΕΛΟΣ

ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Ο ΠΛΑΤΑΝΟΣ ΤΩΝ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

—Τ' έχεις καιμίμε πλατάνε και στέκει μαρμμένος με ταις όιούδεις στο νερό με τη θροσιά σταις κλώνους; —Αλή-Πασσάς επέρασε με 18 κηλιάδες μηδε στον Ισκιό κάτασε μηδε και στη θροσιά μου εις το σημάδι μ' έβαλαν όλοι με την άράδα άλλοι μου πέργουν τα κλαρά και άλλοι τα κλωνάρια κ' αυτός ο Γέσω Αλή-Πασσάς με στή καρδιά με —πρόνει μου μάρανε τούς κλώνους μου μου ξέρανε τα φύλλα. (Έστάλη υπό του κ. Γ. ΜΑΞΣΟΥΡΑ)

ΛΑΙΚΑ

Τὸ χάρισμα τοῦ Θεοῦ.

Τὴν νύχτα τῆς Πεντηκοστῆς, μέσα στὰ μεσάνυχτα, λένε πῶς ἀνοίγει ὁ οὐρανός. Καὶ ἐκεῖνη τὴν ὥρα, ὅποιοι τὸν ἰδῆ ὄ,τι ζήτηση ἀπὸ τὸ Θεὸ τοῦ τὸ δίνει.

Ἐποῦτο ἔτυχε νὰ τὸ ἰδῆ καὶ μία γυναίκα χωρική ποῦ ἔκανε λίγο τρελλή.

— Τί νὰ μετρήσω;... Ἐλα ἐδῶ νὰ μετρήσης καὶ σύ.

Κατέβη τώρα ὁ κουμπάρος καὶ ἤρχισαν νὰ μετροῦν μαζύ. Ἐννῆά τοὺς ἔβγαξε ὁ ἕνας, δέκα ὁ ἄλλος, μετρῶν τὸν ἴδιον δὺς φορές.

— Ὅχι ἕννηά, — ὄχι δέκα... μιά λογαμαχία, ἕνα κακό, ποῦ ἦτον ἀδύνατον νὰ συμ-

Προσεκλήθησαν λοιπὸν τὰ παιδιὰ ἀμέ- καὶ φυσικὰ ἀφοῦ ἦσαν δέκα, ἐπῆραν ἀπὸ ἕνα γάλλο τὰ ἕννεά καὶ τὸ δεκάτον ἔμεινε ἀδειανό.

— Νά, βλέπεις τώρα ποῦ αὐτὸ δὲν πῆ- ρει; ἠρώτησε θριαμβεύων ὁ κύριος τῶν ἰν- διάνων.

— Ἄς ἔπερνε καὶ αὐτός, εἶπεν ὁ κουμ- πάρος, πῶς οἱ ἄλλοι πῆραν.

— Καλὰ καλὰ τώρα θὰ δῆς, εἶπεν ἐξ- πτόμενος περισσότερο ὁ κύριος τῶν ἰνδιάνων. Βάλτε κάτω τοὺς γάλλους. Πάρε σύ μωρέ, πρώτα ποῦ δὲν πῆρες, πέρνετε τώρα καὶ οἱ ἄλλοι...

Ἡ δικταγὴ ἐξετελέσθη, ἀλλὰ πάλιν ἕνα ἄλλο παιδί ἔμεινε χωρὶς γάλλο.

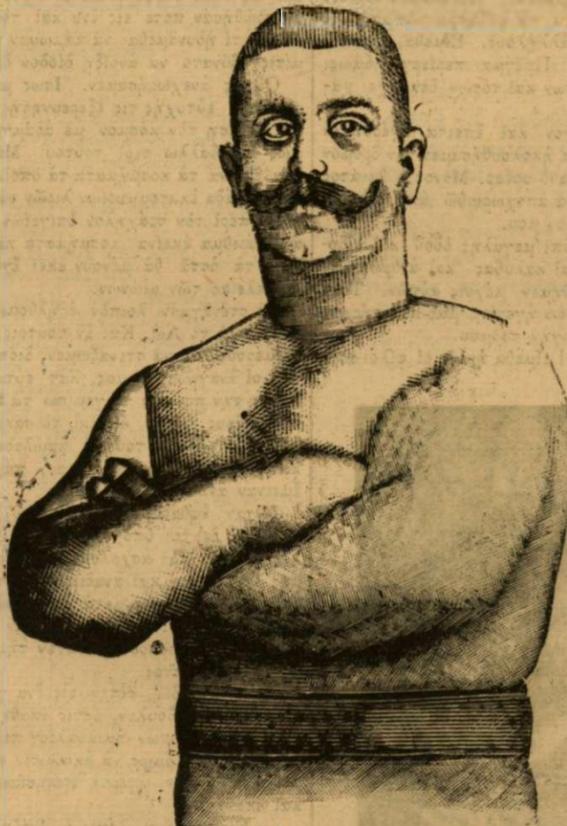
— Νὰ βλέπεις τώρα ποῦ δὲν πῆρε αὐ- τός:

— Νά, ἀλλὰ πῆρε τὴν πρώτην φορά.

— Ἐλα, ἔλα, φέρτους ἐδῶ καὶ πῆγαινε στὸ διάβολο, εἶπεν τέλος ὁ κύριος τῶν γάλ- λων, βλέπω ὅτι δὲν εὐρίσκω δίκαιον μὴ μοῦ φᾶς καὶ κενέα ἄλλον καὶ μοῦ δώσης ὀκτώ γιὰ δέκα.

Κ' ὁ μῦθος δὴλαὶ ὅτι... ἔκαμε πολὺ φρόνιμα.

E. Νάτσις

Ὁ Ὀλυμπιονίκης ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΤΟΦΑΛΟΣ

ΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΜΑΣ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ὁ πολλῆς, ἐπὶ τῆς ἐποχῆς του, φήμις συγγραφεὺς Μοναχίου εἶχε γράψει καὶ μίαν α' Ἱστορίαν τῶν γάτων», ὑπὸ τὴν προ- σωνυμίαν δὲ ταύτην πολλὰ σύγγραφα αὐτῷ πρόσωπα ἐσαυροῦζοντο ἐπιτυχῶς. Ὁ συγγρα- φεὺς ἀπολαύων πολλῆς εὐνείας παρὰ τῷ κόμητι δ' Ἀρζανσών, εἶπεν ἡμέραν τινὰ εἰς αὐτόν, ὑπουργὸν γενόμενον:

— Ἐκλαμπρότατε, εἰσθε κύριος νὰ μοι ἀπονεύμητε δίπλωμα ἱστοριογράφου τῆς Γαλλίας.

Ἀνυσυχῶς ὁ κόμης δ' Ἀρζανσών ἐνεθυ- μέϊτο ἀκόμη τὴν α' Ἱστορίαν τῶν γάτων».

— Ἱστοριογράφου; (historiographe) εἶπε, αὐτὸ δὲν εἶναι ἐπὶ τοῦ παρόντος δυνα- τόν, ἀλλ' ὄσο διὰ historiogriffe, δὲν λέγω ὄχι!!

Οἱ γνωρίζοντες γαλλικὰ θὰ ἐννοήσουν τὸ καλαμποῦρι.

— Δουδοβίκος ὁ ΓΑ', κατὰ τὴν νεότητά του οὐδεμίαν συμπάθειαν ἠσθάνετο πρὸς τὰς γυναῖκας. Λέγεται δὲ μάλιστα ὅτι ἔκλαυ- σεν ὅτε τῷ ἀγγέλιαν τὸν γάμον του μετὰ τῆς Ἰνφάντης τῆς Ἰσπανίας, νεαρᾶς ἐν τού- τοις καὶ εὐειδιστάτης.

Ὅτε ἀφίκετο αὐτὴ εἰς τὴν Γαλλίαν, ὁ βασιλεὺς μετέβη εἰς Bourg la Reine εἰς προῦπάντησίν της. Τὴν ἠσπάσθη χωρὶς νὰ εἶπῃ λέξιν. Ἐπανῆλθεν εἰς Παρισίους ὅπως τὴν ὑποδεχθῆ ἔν τῷ Λούβρω. Ἐμεινε καὶ πάλιν ἄφωνος, τοῦθ' ὅπερ ἔκαμε τὴν νεαρὰν Ἰνφάντην νὰ εἶπῃ ὅτι ὁ βασιλεὺς ἦτο ὠρατός, ἀλλ' ὅτι δὲν ἔβγαξε μετὰ, ἴσῃ τὴν κοδικλά της».

— Εἰς κυρίαν ἀποροῦσαν ἐπὶ τῷ ὅτι ὁ Πιρὸν δὲν εἶχεν ἰδίαν οἰκογενειακὴν ἐστίαν καὶ ὅπως εἶπε: «οἰκίαν τελείως διεσκανα- σμένην καὶ ἰδιόκτητον ὄχημα», ὁ σατυρικὸς

ἀπήνησεν: — Δὲν ἔχω, κυρία μου, διὰ τὸν λόγον ὅτι ἐβρίσκω εὐκολώτερον νὰ φέρω τὴν σύ- ζυγόν μου, τὸν μάγειρόν μου καὶ τὸ ὄχημά μου ἐν τῷ θυλακίῳ μου!

ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

- Μικρὴ φάνα, τρανὸς λαγός.
- * Καινούργια ἡμέρα, καινούργια τύχη.
- * Πικτρικὸς οὐρανός, ἀστραπαῖς δὲν φο- βᾶται.
- * Κάθετ' ἢ πομπὴ στὴ στρατά, κι' ἀ- ναμπαίξει τοὺς διαβάταις.
- * Τὸν ἕννηά ἑνομάτων τὸ φεῖ, νικαίει τοὺς δέκα.
- * Ἀπὸ Μάρτη καλοκαίρι, κι' ἀπὸ Αὐ- γουστο χειμῶνα.
- * Ὁ λύκος στὴν ἀνεμοζάλη χαίρεται.
- * Κοιμήσου ἀκαμάτωρα μου κι' ἡ μοῖρά σου δουλεύει.
- * Ὁ ἄξιος ἄνθρωπος, ἀπάνω στὴν πέ- τρα ζῆ.
- * Ποῦ μαζεύοντ' οἱ λαδοὶ; στὴν Ἀγιά Παρρασκευή.
- * Βόηθη μου φτωχέ, νὰ μὴ σοῦ μοιάσω.
- * Κάμε καλὸ καὶ οἶχτο στὸ γυαλό.
- * Ὅσο θέλεις φούσκωνέ τα, μὲ τὸ ζύγι θὰ τὰ πάρω
- * Ὅσο πίν' ἢ συμπεθέρα, τόσο καλο- χαίρεταί.
- * Τὸ κόσκινο ἔστο ν' καινούργιο ἴψηλὰ τὸ κρεμᾶνε.
- * Ὁ κικνὸς πρῶτα δέρνει τὸ κούτσουρο.
- * Ἀποῦνε γέρος κουζουλόσ, ἀπὸ τὰ νειάτα του ναι.
- * Δέκα μέτρα, κι' ἕνα κόβει.
- * Ὅπου τρώγει ὁ σκύλος ψωμὶ γκυγίζει.
- * Ὁ κόσμος μὲ τὰ βάσανα εἶν' ἀνακα- τωμένος, κ' ἄνθρωπος δὲν εὐρέθηκε νὰ ἴβγῃ εὐχαριστημένος.

Εὐθὺς ποῦ εἶδε τὸν οὐρανὸ ν' ἀνοίγη καὶ καὶ κείνη τῇ λάμπῃ νὰ βγαίη ἀπὸ μέσα, ἐθυμήθηκε τοῦτο καὶ λέει μὲ μιᾶς:

— Τσ' ἐλπίδες σου, Θε μου!...

Μὰ καθὼς μιλοῦσε τραυλά, ἀντὶς ἐλπί- δες εἶπε λεπίδες.

Καὶ σὲ λίγο βλέπει ποῦ πέφτανε ἀπὸ τὸν οὐρανὸ κάθε λογιῆς λεπίδες μαχηριῶν.

Φῶτος Γιοφύλλης

«Ἐννῆά ἢ δέκα»

Μίαν φορὰν κάποιος χριστιανὸς εἶχε δέκα γάλλους καὶ, ἐπειδὴ εἶχεν ἀνάγκην νὰ λείψῃ ὀλίγας ἡμέρας ἀπὸ τὸν τόπον του, τοὺς παρέδωκε εἰς ἕνα κουμπάρον του ἐκεῖ, διὰ νὰ τοὺς φυλάξῃ καὶ νὰ τοὺς περι- ποιηθῆ κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας του.

Ὁ κουμπάρος, λαίμαργος ἄνθρωπος, κα- θὼς φαίνεται, δὲν ἠμύρασε νὰ νικήσῃ τὸν πειρασμὸν καὶ στείλας εἰς τὸν φυδρον τὸν παχύτερον γάλλον τὸν εὐωχίθη. Ὅταν ἐπέ- στρεψεν ὁ κύριος τῶν γάλλων καὶ ἐζήτησε τὴν παρακαταθήκην, τοῦ εἶπε μὲ ἄληθιν τὴν ἀπλότητα, ὡς νὰ μὴ συνέβαινε τίποτε:

— Κάτω στὴν ἀλλή εἶνε. Πήγαινε νὰ τοὺς πάρῃς.

Κατέβη καὶ ἡ πρώτη του δουλειὰ ἦτο νὰ τοὺς μετρήσῃ.

— Κουμπάρε! ἐφώνησε. Ὅλοι οἱ γάλ- λοι εἶνε ἐδῶ;

— Βέβαια, ὄλοι! ἀπήνησεν ὁ ἄλλος ἀπὸ πάνω.

— Μὰ εἶνε ἕννηά.

— Ὅσους μοῦ ἔδωκες, τόσο εἶνε.

— Μὰ πόσους σοῦ ἔδωκα ἕννηά ἢ δέκα;

— Δέκα.

— Ἄ, αὐτὰ ἐδῶ εἶνε ἕννηά.

— Ἀδύνατον! γιὰ μέτρησε καλλιτέρας!

φωνήσουν ποτὲ διότι ἐπέμενον καὶ οἱ δύο.

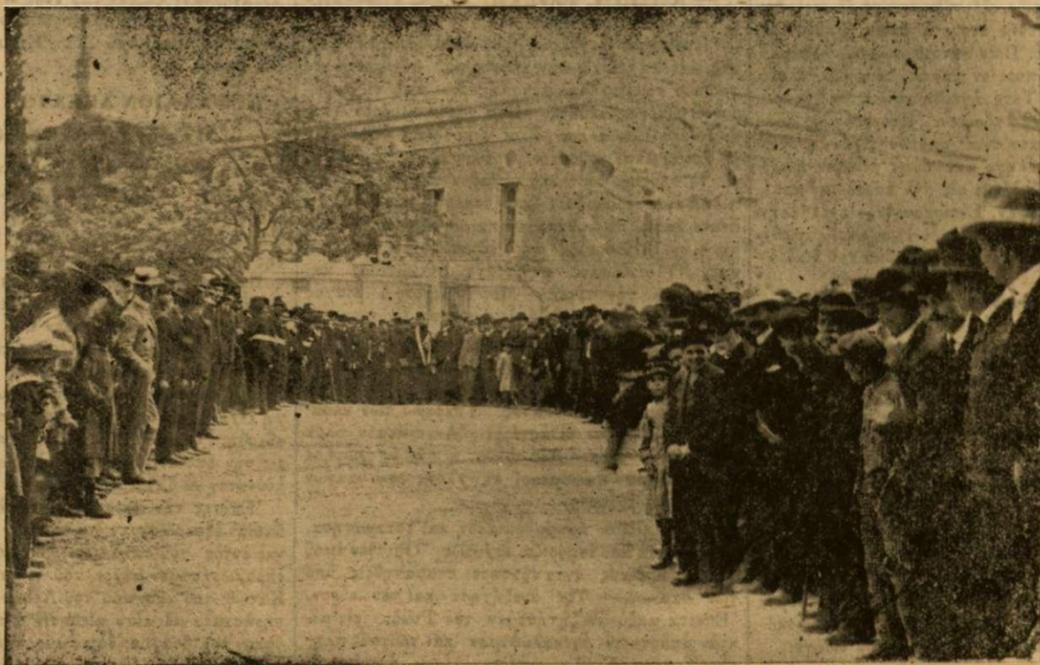
Τέλος ὁ κύριος τῶν γάλλων μὴ ἔχων πῶς ἄλλως ν' ἀποδείξῃ εἰς τὸν κουμπάρον του ὅτι ἔχει δίκαιον, ἐσοφίσθη τὸ ἐξῆς με- γαλοφύεσ τέχνασμα.

— Πόσους μαθητάς, τοῦ λέγει, ἔχει ὁ δάσκαλος ἐδῶ ἀντικρῶ.

— Δέκα.

— Πολὺ καλὰ, θὰ τὰ φωνάζω ἐδῶ νὰ τοὺς πῶ νὰ πάρουν ἀπὸ ἕνα γάλλο καὶ νὰ ἰδῆς ποῦ ἕνα δὲν θὰ πάρῃ.

— Νὰ τὸ ἰδῶ, εἶπεν ὁ ἄλλος.

Οἱ χάρι τῶν Ἀγώνων ἐλθόντες ἀδελφοὶ Μακεδόνες μετὰ τῆς μουσικῆς τοῦ Μοναστηρίου.

ΤΑ ΜΕΤΑΛΛΕΙΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ

ΥΠΟ ΡΑΪΔΕΡ ΧΑΓΓΑΡΔ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ)

[Είς εὐγενῆς Ἄγγλος, ὁ Σίρ Ἐρρίκος μετὰ τοῦ φίλου του Γουόλφραμ, πλοίαρχου τοῦ Βασιλικοῦ ναυτικοῦ, ἀνεχώρησαν εἰς Ἄγγλιας καὶ μετέβησαν εἰς τὴν νότιον Ἀφρικήν. Τοῦ ταξιδίου ὁ σκοπὸς ἦτο ἡ ἀνεύρεσις τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Σίρ Ἐρρίκου, ὅστις διασπαρσθηθεὶς πρὸ ἔτων μὲν τὸν ἀδελφὸν του εὗρισκετο εἰς τὰ βάθη τῆς Ἀφρικής. Ὁ Σίρ Ἐρρίκος ἤθελε νὰ τὸν εὕρῃ διὰ τὴν ἐξήγησιν συγγνώμῃν, διὰ τὴν ἀγαπήσῃ μετ' αὐτόν. Εἰς τὴν Ἀφρικήν συνήντησαν τὸν κυνηγὸν ἐλεφάντων Ἄλλαν, ὁ ὅστις εἶχεν ἀκούσει ὅτι ὁ ἀδελφὸς τοῦ Σίρ Ἐρρίκου εἶχεν ἀπέλθει εἰς τὸ ἐσωτερικὸν πρὸς ἀνακάλυψιν τῶν μεταλλείων τοῦ Σολομώντος, τὰ ὅποια ἔθεωροντο μυθικά· ὁ Ἄλλαν ὁμῶς εἶχε τὴν πεποίθησιν, ὅτι δὲν ἐπρόκειτο περὶ μύθου ἀλλὰ περὶ πραγματικότητος. Κάποτε εἰς ἀπόγονος τοῦ περιηγητοῦ Σολβέστρας τῆ εἶχεν ἀφήσει ἕνα χάρτην, χαραγμένον ἀπὸ τὸν περιηγητὴν ἐπὶ ταμαχίου πανίου, διὰ τοῦ αἵματος τοῦ ἰδίου, ὁ ὅστις ὑπεδείκνυεν τὸν δρόμον ὅστις ἦγεν εἰς τὰ μεταλλεῖα.

Ἀφοῦ ὁ ἀδελφὸς τοῦ Σίρ Ἐρρίκου διηυθύνθη ἐκεῖ, ἐκεῖ ἐπρεπε νὰ τὸν ἀνεζητήσῃ καὶ ἀπεφάσισαν νὰ ἐπιχειρήσωσι τὸ ἐπικίνδυνον καὶ τολμηρὸν ταξείδιον, διὰ μέσου τῶν ἐρήμων ἔπου τοὺς ἀνεύμενον παντοειδῆς περιπέτειαι, τὰ ἄγρια θηρία καὶ ἡ ἕξαστη τοῦ ἡλίου, ἡ πείνα καὶ ἡ δίψα.

Μετὰ φοβεράς περιπετείας ἐφθάσαν εἰς τὸ κράτος τῶν Κουκουάνα ἔπου ὁ ὑπὸ τῆς Οὐμπόπα ἀποκαλύπτει ὅτι ἔχει δικαίωμα ἐπὶ τοῦ θρόνου ἐκεῖ. Συνωμοσίας γενομένης μετὰ τῶν ἐξεχόντων Κουκουάνα ἀποφασίζεται ὁ θάνατος τοῦ αἰμοδόρου βασιλέως Τσάλα καὶ τοῦ υἱοῦ του Σηράγα καὶ ἡ ἀνύψωσις εἰς τὸν θρόνον τοῦ Οὐμπόπα.]

Νομίζω ὅτι τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀπεχαιρέτα διὰ παντὸς τὸ λείψανον τῆς πτωχῆς κόρης, ἡ ὁποία τὸσον πολὺ ἠγάπησεν αὐτόν. Καὶ ὅσον καὶ ἂν σὰς φαίνεται περίεργον, ἀναγνώσται, οἱ ὅποιοι κἀθήσθε εἰς τοὺς οἴκους σας μετ' ἡσυχίαν καὶ συλλογιζέσθε τὸν ἀπέραντον πλοῦτον καὶ θησαυρὸν τὸν ὅποιον ἐγκατελίπομεν τοιουτοτρόπως, σὰς βεβαίω ἐντούτοις ὅτι ἂν ἐπερνάτε εἰσοδικῶ ὡρα εἰς κανὲν μέρος χωρὶς σκεδὸν προσφῆν καὶ ὕδωρ, οὔτε σεῖς θὰ ἐφροντίζατε πολὺ διὰ τοὺς ἀδάμαντας, καθ' ἣν στιγμὴν θὰ ἐδουλίξασθε εἰς τὰ ἔγκατα τῆς γῆς, μετ' ἡσυχίαν ἐλπίδα νὰ διαφυγῆτε ἕνα θάνατον ἀγωνιώδη. Ἄν ἐκ τῶν συνηθειῶν τῆς ζωῆς μου δὲν εἶχε καταστῆ δι' ἐμὲ δευτέρα φύσις νὰ μὴ ἀφῆκα ὅπως ἴπποτε τὸ δυνάμενον νὰ χρησιμεύσῃ ἂν μόνον κατῴρωνον νὰ τὸ φέρω μεθ' ἐαυτοῦ, εἶμαι βέβαιος ὅτι πολὺ ὀλίγον θὰ ἐφρόντιζον νὰ γεμίσω τὰ θυλάκιά μου καὶ τὸν σάκκον ἐκείνον μετ' ἀδάμαντας.

— Ἐλα λοιπὸν Ἄλλαν, ἐπαίελαθεν ὁ Σέρ Ἐρρίκος, ὁ ὅστις ἦδη ἴστατο ἐπὶ τῆς πρώτης βαθμίδος τῆς λεθίνης κλίμακος. Προσοχὴ! Ἐγὼ καταβαίνω πῶτος.

— Προσέχετε καὶ σεῖς, εἰμπορεῖ νὰ ὑπάρχη καμμία τούπα ἀπὸ κάτω, ἀπήντησα.

— Φοβοῦμαι μήπως ἀπὸ κάτω ὑπάρχει κανὲν δῶμα, εἶπεν ὁ Σέρ Ἐρρίκος ἐνῶ καθήρξετο βραδέως ἀριθμῶν τὰς βαθμίδας.

— Ὅταν ἐξεζώνησε τὸν ἀριθμὸν «δέκα πέντε» ἐσταμάτησε. — Ἄνὰ τὸ τέρας, εἶπε. Δόξα τῷ Θεῷ νομίζω ὅτι ὑπάρχει διάδρομος. Καταβήτε κάτω.

Ὁ Γουόλφραμ κατῆλθε καὶ τούτον ἠκολούθησα ἐγὼ, κομίζων τὸ σακκίδιον καὶ ὅταν ἐφθασα κάτω ἤναμα τὸ ἐν ἐκ τῶν δύο ἀπομεινόντων πυρῶν. Μετ' ὁ μικρὸν τοῦτο φῶς, ἠδουλίχθην νὰ ἴδωμεν ὅτι ἰσταμένα ἐντὸς στενῆς στοᾶς ἡ ὁποία διηυθύντο δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ. Πρὶν κατορθώσωμεν νὰ ἴδωμεν περισσώτερον, τὸ πυρετὸν ἐκάψε τοὺς δακτύλους μου καὶ ἐβόησθη. Τότε ἠγέρθη τὸ λεπτὸν ζήτημα ποῖαν διεύθυνσιν νὰ λάβωμεν. Ἦτο βεβαίως αὐτονόητον νὰ γνωρίζωμεν τίνα σκοπὸν εἶχεν ἡ στοὰ ἐκείνη ἢ ποῦ κατέληγε καὶ ὅπως πιθανὸν ἦ μίαν διεύθυνσιν εἰς μὲς ὠδήγει εἰς τὴν ἀσφάλειαν καὶ ἡ ἄλλη εἰς καταστροφὴν. Εὐρισκόμεθα εἰς μεγάλην ἀπορίαν, ἕως οὗ ἀφινιδίως ὁ Γουόλφραμ ἐσυλλογίσθη ὅτι, ὅταν ἤναμα τὸ πυρετὸν τὸ ῥεῦμα τοῦ διαδρόμου ἐκλίνη τὴν φλόγα πρὸς τὰ ἀριστερὰ.

— Ἄς διευθυνθῶμεν κατὰ τοῦ ρευματός, εἶπεν.

Ἐλάβομεν λοιπὸν τὴν διεύθυνσιν ταύτην στηριζόμενοι ἐπὶ τοῦ τοίχου καὶ δοκιμάζοντες τὸ ἔδαφος διὰ τὸ ἔδαφος διὰ τῶν ποδῶν μας ποῖν κάμωμεν ἐν βήμα καὶ οὕτως ἀνεχώρησαμεν ἀπὸ τὸ καταρραμένον δῶμα τῶν ἀδαμάντων ἀναζητοῦντες σωτηρίαν. ἂν ποτε κανεὶς εἰσχωρήσῃ εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνον, πράγμα τὸ ὅποιον δὲν πιστεύω, θὰ εὕρῃ σημεῖα τῆς ἐπισκέψεώς μας, καὶ ταῦτα θὰ εἶνε τὰ ἀνοικτὰ κιβώτια καὶ ἡ κενὴ λυχνία καὶ τὰ λευκὰ ὄστᾶ τῆς πτωχῆς Φουλάτας.

Ἀφοῦ ἐπροχωροῦμεν σιγὰ σιγὰ κατὰ μῆκος τοῦ διαδρόμου ἐπὶ ἐν περὶπου τέταρτον τῆς ὥρας, ἀφινιδίως παρετήρησαμε ὅτι ὁ διάδρομος ἔκαμεν στοσφὰς ἐλικωθεῖς. Μὰς ἐφάνητο ὅτι εὐρισκόμεθα ἐντὸς λαβυρίνθου, ὅστις οὐδαμῶς ὠδήγει.

Τέλος ἐσταματήσαμεν κατακουρασμένοι μετ' ἀπελπισίαν σκεδὸν καὶ ἐφαγόμεν πᾶν ὅτι μὲς ἀπέμενον ἐκ τῆς τροφῆς καὶ ἐπιόμεν τὴν τελευταίαν σταγόνα τοῦ ὕδατος. Καὶ ἐνῶ ἐκαθήμεθα ἀπέ-

ρωσ ἀπληπισμένοι ἤκουσα ἕνα κρότον ἐπὶ τοῦ ὀπίου προσεῖλκυσα τὴν προσοχὴν τῶν συντρόφων μου. Ἦτο εἰς κρότος ἀσθενῆς ψιθυριστικὸς καὶ οἱ φίλοι μου ἤκουσαν τούτον ὡσαύτως καὶ λέξεις δὲν δύνανται νὰ περιγράψωσι πᾶν ὅ,τι ἠσθάνθημεν τότε.

— Εἶνε νερὸ ποῦ τρέχει! Εἶπεν ὁ Γουόλφραμ— πᾶμε μὲς.

Καὶ ἐλάβομεν τὴν διεύθυνσιν ὅπου ἤκούετο ὁ κρότος. Ἐνθυμούμαι, ὅτι εἶχον ἀφήσει καταγῆς τὸν σάκκον μετ' ὁμοίως ἀδάμαντας, θέλων νὰ ἐλευθερωθῶ ἀπὸ τὸ βάρος των, μετὰ δευτέραν ὁμῶς σκέψιν ἀνέλαθον τούτον ἐκ νέου. Καλῆτερον νὰ ἀποθάνῃ κανεὶς πλούσιος παρὰ πτωχός, διελογίσθη. Ἐφόσον δὲ ἐπροχωροῦμεν, ὁ ἦχος ἤκούετο εὐχρινέστερον καὶ κατευθυνόμεθα βεβαίως ὅτι προήρξετο ἀπὸ καταπίπτον ὕδωρ.

Σιγὰ σιγὰ λέγει ὁ Σέρ Ἐρρίκος πλὴν μόλις εἶχε προφέρει τὰς λέξεις ταύτας καὶ ἤκούσαμεν ἕνα ἀπλόμυ· καὶ μίαν κραυγὴν ἀπὸ τὸν Γουόλφραμ.

Εἶχε πέσει.

— Γουόλφραμ! Γουόλφραμ! ποῦ εἶσαι; ἐφωανάζομεν ἡμεῖς, περὶτρομοί. Πρὸς μεγάλην μας ἀνακούφισιν ἤκούσαμεν τὴν φωνὴν του.

— Βαστάχτηκα ἀπὸ βράχον. Ἀνάψετε ἕνα φῶς νὰ δῶ ποῦ εὕρισκαμαι. Ταχέως ἤναψα τὸ τελευταῖον πυρετὸν. Τὸ ἀμυδρὸν του φῶς μὰς ἀπεκάλυψεν ἕνα δῆλον ὕδατος ὅστις ἔρρεε παρὰ τοὺς πόδας μας. Ἦσσαν πλατὺ ἦτο δὲν ἠδυνάμεθα νὰ ἴδωμεν εἰς τὴν ἀπόστασιν ὁμοίως διχρῖνον τὴν μαύρην μορφήν τοῦ συντρόφου μας κρατουμένου ἀπὸ τὸν βράχον.

— Νὰ εἰσθε ἔτοιμοι νὰ με πιάσθε, ἀνεφώνησεν ὁ Γουόλφραμ. Εἶδα ποῦ εἰσθε καὶ θὰ ἔλθω κολυμβώντας.

Τότε ἤκούσαμεν παφλασθῆν, μετὰ ἐν λεπτὸν ἐτραβώμεν αὐτὸν ἐντὸς τοῦ διαδρόμου.

— Ἄν δὲν ἤξευρα κολυμβεῖ ἀντίο μου! εἶπε.

Δὲν ἐτολμῶμεν νὰ παρακολουθήσωμεν τὰς ἀποκρήμους ὄχθας τοῦ ὑπογείου ποταμοῦ, ἐκ φόβου μήπως πνιγθῶμεν εἰς τὸ σκότος. Δι' ὅ, ὅταν ὁ Γουόλφραμ ἀνεπαύθη ὀλίγον καὶ ἐπιόμεν ὕδωρ τὸ ὅποιον ἦτο γλυκὺ καὶ δροσερὸν καὶ ἐπλύναμεν τὰ πρόσωπά μας, τὰ ὅποια ἐδέοντο τούτου μεγάλως, ἀπεμακρύνθημεν ἀπὸ τὸν ποταμὸν καὶ ἐπροχωρήσαμεν διὰ τοῦ διαδρόμου, ὅστις ὠδήγει τὴν δεξιὰ.

— Ἄς πάρωμεν αὐτὴν τὴν διεύθυνσιν, εἶπεν ὁ Σέρ Ἐρρίκος. Ὅλοι οἱ δρόμοι εἰς τὸ κάτω εἶνε ὁμοιοί, καὶ ἂς προχωρήσωμεν ἕως οὗ καταπέσωμεν ἀπὸ τὴν ἐξάντησιν.

Βραδέως ἐπὶ μικρὸν ἐπεριπατοῦμεν κουρασμένοι, προηγουμένου τοῦ Σέρ Ἐρρίκου. Καὶ πάλιν διελογίσθημεν νὰ ἐγκαταλίπω τοὺς ἀδάμαντας πλὴν δὲν τοὺς ἐγκατέλιπον.

Ἀφινιδίως ὁ Σέρ Ἐρρίκος ἐσταμάτησε καὶ ἡμεῖς ἀκολουθοῦντες συνεκρούσθημεν μετ' ὁ σῶμά του.

— Κυττάξτε, ἐψιθύρησε. Μήπως ἐτροβλάθην ἢ εἶνε φῶς αὐτὸ ἐκεῖ;

Ἦνοιξάμεν μεγάλας τῶν ὀφθαλμῶν καὶ ἐκεῖ ναί, ἐκεῖ. ἐκεῖ εἰς τὴν ἀπόστασιν, εὕρισκετο ἐν φυσικὸν σημεῖον ὄχι μεγάλτερον ἀπὸ τὸ παράυρον μικρὸς καλύβης. Ἦτο τὸσον ἀμυδρὸν ὡστε ἀμφιβάλλω ἂν ἄλλοι ἢ οἱ ἰδιοὶ μας ὀφθαλμοί, οἱ ὅποιοι ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον εἶχον συνήθειαι εἰς τὸ σκότος, θὰ τὸ παρετήρουν πῶτος. Μετ' ἐπὶ πέντε λεπτὰ τὸ ἐφθάσαμεν καὶ μετὰ μίαν ἀκόμην στιγμὴν ὁ δροσερὸς ἀήρ ἐδρόσειε τὰ πρόσωπά μας. Ὁ διάδρομος καθίστατο στενώτερος καὶ ἐσυρόμεθα γονυπετεῖς— Μετ' ὀλίγον ὁ βράχος ἔπαυε καὶ εὐρισκόμεθα ἐπὶ γῆματός ἐνώπιον τοῦ φωτεινοῦ στενοῦ ἀνοίγματος.

Κατόπιν προσπάθειας ἐξῆλθε τούτου πῶτος ὁ Ἐρρίκος, εἶπειτα ὁ Γουόλφραμ καὶ ἐπειτα ἐγὼ σὺν τὸ σακκίδιον τῆς Φουλάτας. Ὑπεράνω τῶν κεφαλῶν μας ἔλαμπον οἱ ἀστέρες. Ἀναπνεύσαμεν τὴν γλυκὴν αἴρα. Ἀφινιδίως ἡ γῆ ὑπεχώρησε καὶ εὐρέθημεν κυλιόμενοι ἐπὶ γλῶσῃ καὶ θάμνων καὶ ἀπαλῶ ἔδαφους.

Τὸ σακκίδιον κάπου ἐπιάσθη καὶ ἐσταμάτησα. Ἀνεκάνθησα καὶ ἐσφύριξα ἰσχυρῶς, Ὅπισθεν ἐμοῦ ὁ Σέρ Ἐρρίκος ἀναπνήτησε σταματηθεὶς ὑπὸ τῶν θάμνων.— Τὸν ἀνεζήτησα καὶ τὸν εὗρον. Ἐπειτα μετ' ἀνεζήτησαμεν τὸν Γουόλφραμ, εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἀνεκαλύψαμεν καὶ τοῦτον πληρῶν σὺν βράχον. Εἶχε καταπέσει ὀλίγον, ταχέως ὁμοίως συνήθε.

Ἦ γὰρ μάς ἦτο τὸσον μεγάλη, ὡστε ἐκλαύσαμεν. Εἶχον διαφύγει ἀπὸ τὴν τρομερὰν φυ-

λακὴν ἡ ὁποία παρ' ὀλίγον νὰ καταστῆ ταφος μας.

Βεβαίως δύναμις τις εὐμενῆς ὠδήγησε τὰ βῆματά μας καὶ ἰδοὺ τὴν αὐγὴν τῆς ἡμέρας τῆς ὁποίας δὲν εἶχομεν φαντασθῆ νὰ ἴδωμεν ποτέ.

Μετ' ὀλίγον τῆς ἀνατελλούσης ἡμέρας τὸ φῶς μὰς ἀπεκάλυπτεν ὅτι εὐρισκόμεθα εἰς τὸ βάθος τοῦ μεγάλου φρέατος τὸ ὅποιον εὕρισκετο πρὸ τῆς εἰσόδου τοῦ σπηλαίου. Ἐβλέπομεν ἄνωθεν τὰ κολοσιαῖα ἀγάλματα, τὰ φέβητρα τῶν μαύρων. Ἐπειτα εἶδομεν καὶ ἀλλήλους. Εἶμεθα ἐλευθεροὶ καὶ οἰκτροὶ τὴν ὕψιν. Πράγμα περίεργον ὁμοίως. Ὁ Γουόλφραμ κατόπιν τῶσων καὶ τῶσων δὲν εἶχε χάσει τὸ μονόκλ αὐτοῦ.

Ἦσυχάσαμεν ὀλίγον καὶ ἐπειτα ἠγέρθημεν καὶ μετ' ἡμέρας βραδέα ἠκολούθησαμεν τὸν δρόμον μὰς ἀνερχόμενοι τὸ βαθύ φρέα. Μόνον ὁ θάνατος τῶσων θὰ μὲ ἔκαμε νὰ ἀποχωρισθῶ ἀπὸ τοὺς ἀδάμαντας τοῦ σακκιδίου μου.

Τέλος ἀνήλθον ἐπὶ μεγάλῃ ὁδοῦ καὶ εἶδομεν πλησίον πυρὰν καὶ καλύβας καὶ ἀνθρώπους. Συγχροτούμενοι ἐσύστημεν μέγρις αὐτῶν. Τότε μίαν τῶν μορῶν ἐκείνων ἠγέρθη, μὰς παρετήρησε καὶ κατέπεσε μετ' ἡσυχίαν τῶμου.

— Ἰνσάδε! Ἰνσάδε! εἶμεθα ἡμεῖς οἱ φίλοι σου!

Ἡ Γαγούλθ φονεύουσα τὴν Φουλάταν

Ἦ γέρθη καὶ ἔτρεξε πρὸς ἡμᾶς κατάπληκτος εἰσεῖται τρέμων ἀπὸ τὸν φόβον.

— ὦ! Κύριοί μου, Κύριοί μου! Εἶσθε σεῖς! Ἐπανήλθατε λοιπὸν ἀπὸ τοὺς νεκρούς!

Καὶ ὁ γέρων πολυμισθὴς ἐγονυπέτησε καὶ ἔλαβε τὴν γῆρα τοῦ Σέρ Ἐρρίκου καὶ ἔκλαυσε ἀπὸ γράν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΚΑΤΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Ὁ ἀποχαιρετισμὸς τοῦ Ἰνὸζην

Δέκα ἡμέρας μετὰ τὴν ἀξιωμαθύνουσαν ἐκείνην πρῶτην εὐρισκόμεθα εἰς τὸ Λῶ καλὰ, ἐκτὸς ὅτι ἡ φαῖα μου κόμη εἶχε γίνῃ λευκὴ καὶ ὁ Γουόλφραμ ἐξηκολούθησε νὰ εἶνε περίλυπος διὰ τὸν θάνατον τῆς Φουλάτας.

Περὶ τὸν δὲν εἶπω ὅτι δὲν ἐπεχειρήσαμεν ἄλλο ταξίδιον διὰ τὸ δῶμα τοῦ θησαυροῦ τοῦ Σολομώντος. Ἀφοῦ συνήλθον ἀπὸ τὴν κόπωση, εἶχομεν πραγματικῶς ἐκ νέου καταβῆ εἰς τὸ φρέαρον ἵνα εὕρωμεν τὴν ὁπὴν διὰ τῆς ὁποίας εἶχομεν ἐξέλθει ἀπὸ τὸ φρέαρ, ἄνευ ἐπιτυχίας ὁμοίως. Βραχὴ εἶχε πέσει καὶ τὰ ἴχνη τῶν ποδῶν μας εἶχον σβεσθῆ. Ὅπαι ὑπῆρχον πολλά, ποῖα ὁμοίως ἐκείνη, εἰς τὴν ὁποίαν ὀρεσίλομεν τὴν σωτηρίαν μας ἦτο ἀδύνατον νὰ μαντεύσωμεν.

Ἐπίσης τὴν παραμονὴν τῆς ἡμέρας κατὰ τὴν ὁποίαν ἐξεκινήσαμεν διὰ τὸ Λῶ, ἐκάμαμεν ἐρεῦναν ἐντὸς τοῦ σπηλαίου τῶν σταλακτιτῶν καὶ ἐπροχωρήσαμεν μέγρις τοῦ δώματος τῶν νεκρῶν. Κατῶθι τοῦ ἀνοκτιοῦ τοῦ Λευκοῦ Θανάτου παρετήρησαμεν μετ' ἡσυχίαν ὑσπερίγραπτον τὸν ὄγκον τοῦ βράχου, ὅστις μὰς ἀπέκλειε τὴν ἐξοδὸν πρὸ ὀλίγου καὶ ἐξητάσαμεν μὴπως εὕρωμεν τὸ μυστικὸν τοῦ ἀνοίγματος. Ἐπὶ μίαν καὶ πλέον ὥραν ἠρευνήσαμεν πλὴν οὐδὲν ἀνεκαλύψαμεν.

Τέλος παρητήρημεν τῆς ἐπιχειρήσεως, καίτοι

ἀμφιβάλλω πολὺ, ὅτι ἂν ὁ ὄγκος τοῦ λίθου ὕψουτο πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μας θὰ εἶχομεν τὸ θάρρος νὰ διασκελισώμεν τὰ λείψανα τῆς κατασυντοεισῆς Γαγούλθ παρ' ὀλην τὴν βεβαιότητα ὅτι θὰ ἐλαμβάνομεν τοὺς ἀναριθμητοὺς ἀδάμαντας.

Καὶ ὁμοίως σκεδὸν ἔκλαυσα ἀπὸ τὴν λύπην, διότι ἀφίναμεν ὀπίσω ὄλον ἐκείνον τὸν θησαυρὸν, τὸν μεγαλιέτερον κατὰ πᾶσαν πιθανότητα θησαυρὸν, ἐξ ὅσων ἀναφέρονται ἐν τῇ ἱστορίᾳ ὅτι συνεκεντρώθησαν ποτε εἰς ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν τόπον. Πλὴν τί ἠδυνάμεθα νὰ κάμωμεν; Μόνον δυναμίτις ἠδύνατο νὰ ἀνοίξῃ διόδον διὰ τοῦ βράχου.

Οὕτως ἀνεχώρησαμεν. Ἦσως μετὰ ἑκατονταετηρίδας, εὐτυχῆς τις ἐξερευνητῆς εὕρῃ τὸ μέρος καὶ γεμίσῃ τὸν κόσμον μετ' ἀδάμαντας. Ἐγὼ ὁμοίως ἀμφιβάλλω περὶ τούτου. Μοὶ φαίνεται ὅτι ὅλα ἐκείνα τὰ κοσμήματα τὰ ὅποια ἔχουσι ἀξίαν ἑκατοντάδα ἑκατομμυρίων λιτρῶν οὐδέποτε θὰ λάμψωσι περὶ τὸν τράχηλον ἐπιγείων καλλονῶν. Τὰ ἀπειράριθμα ἐκείνα κοσμήματα καὶ τῆς Φουλάτας τὰ ὅσα θὰ μένουσι ἐκεῖ ἔγκλειστα μέχρι συντελείας τῶν αἰώνων.

Μὲ στεναγμῶν. λοιπὸν ἐξῆλθον καὶ ἐξεκινήσαμεν διὰ τὸ Λῶ. Καὶ ἐν τούτοις ἦτο ἀχάριστον ἐκ μέρους μας νὰ στεναζώμεν, διότι, ὡς ἐνθυμούμαι οἱ ἀναγνώσται μας, κατ' εὐτυχίαν σκέψιν ἔλαβον τὴν πρόνοιαν νὰ γεμίσω τὰ θυλάκιά μου μετ' ὀλίγους λίθους, ὡς καὶ τὸ σακκίδιον τῆς Φουλάτας. Πολλοὺς τούτων ἀπόλεσα, εἶνε ἀληθές, κατὰ τὴν σχολιδίαν ἐξοδὸν μας, πάντως ὁμοίως μοὶ ἔμειναν ἀρκετοί.

Ὅταν ἐφθάσαμεν εἰς τὸ Λῶ, ἐγεῖναμεν ἐγκαρδίως δεκτοὶ ὑπὸ τοῦ Ἰνὸζην, ὃν εὕρομεν καλῶς ἔχοντα καὶ ἀσχολούμενον διὰ τὴν ἐδρασίαν τῆς ἰσχύος του καὶ ἀναδιοργανοῦντα τὰ συντάγματα. Ἦκουσθημεν μετὰ μεγίστου ἐνδιαφέροντος τὴν θαυμασίαν ἱστορίαν μας, ὅταν ὁμοίως ἐφθάσαμεν εἰς τὸν τρομερὸν θάνατον τῆς Γαγούλθ κατέστην περίεργος.

— Ἐλθε ἐδῶ, εἶπεν εἰς ἕνα γέροντα Ἰνδοῦναν, ἦτοι σύμβουλον, ὅστις ἐκείνην μετὰ ἄλλων ἀποτελούντων ἡμικύκλιον περὶ τὸν βασιλέα, μὴ δυναμένων ὁμοίως νὰ ἀκούωσι ὅσα ἐλέγομεν ἡμεῖς. Ὁ γέρων ἠγέρθη ἐπλησίασεν, ἐγαίρησε καὶ ἐκάθησε.

— Εἶσαι γέρον, λέγει ὁ Ἰνὸζην.

— Ναί βασιλεῦ, Κύριέ μου! ὁ πάππος σου ἐγεννήθη τὴν αὐτὴν ἐποχὴν μετ' ἐμὲ.

— Εἶπε μου, ὅταν ἦσο μικρὸς ἐγνώριζες τὴν Γαγούλθ τὴν μαρίσσαν;

— Μάλιστα.

— Ἦτο τότε νέα ὄπως σύ;

— Ὅχι βασιλεῦ! Ἦτο ὅπως ἦτο κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ πάππου μου. Γραῖα καὶ ἄσχημη καὶ κακὴ!

— Δὲν ὑπάρχει πλέον. Ἀπέθανε.

— Τότε βασιλεῦ! ἀπεμακρύνθη μίαν γρηοῖα κατὰρα ἀπὸ τὴν γῶραν.

— Πήγαυε!

— Βλέπετε λευκοί, λέγει ὁ Ἰνὸζην πρὸς ἡμᾶς, αὐτὴ ἦτο μίαν γυνὴ παράδοξος καὶ γαίρω πολὺ, διότι ἀπέθανε. Θὰ σὰς ἀφῆκε νὰ ἀποθάνητε εἰς τὸ σκότος καὶ ἀργότερον, θὰ εὕρισκε τρόπον νὰ φονεύσῃ ἐμὲ, ὅπως ἐφώνησε καὶ τὸν πατέρα μου καὶ ἐγκαθίδρυσε τὸν Τσάλα, τὸν ὅποιον ἡ μαύρη τῆς καρδίας ἠγάπα. Ἐξακολούθησατε λοιπὸν τὴν ἱστορίαν σας διότι οὐδέποτε ἤκουσα παρομοίαν.

Ἀφοῦ ἀφηγήθη ἅπασαν τὴν ἱστορίαν τῆς διαφυγῆς μας ἐλαβον τὴν εὐκαιρίαν νὰ διηγήσω εἰς τὸν Ἰνὸζην περὶ τῆς ἀναγορήσεώς μας ἐκ Κουκουανάλων.

— Καὶ τώρα, Ἰνὸζην, εἶπον, ἐφθασε ὁ καιρὸς νὰ σὰς ἀποχαιρετήσωμεν, διὰ τὴν ἐπανίδωμεν τὰς πατρίδας μας. Ἰδοὺ, Ἰνὸζην, ἦλθες μετ' ἡμᾶς ὡς ὑπηρετῆς μας, καὶ τώρα σὲ ἀφίνομεν ἰσχυρὸν βασιλέα. Ἄν τρέψῃς εὐγνωμοσύνην τίνα, πρὸς ἡμᾶς, ἐνθυμῶ νὰ πράττης ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ὑπεσθῆς. Νὰ διοικήσῃς μετ' ἀδικαιοσύνην, νὰ σέβῃσαι τοὺς νόμους καὶ νὰ μὴ καταδικάζῃς εἰς θάνατον ἀναίτιως. Τοιουτοτρόπως θὰ εὐδοκίμησῃς. Αὐριον Ἰνὸζην τὴν αὐγὴν νὰ μὰς δώσῃ μίαν συνοδίαν ὅπως μὰς ὠδήγησῃ διὰ μέσου τῶν ὄρεων.

Ὁ Ἰνὸζην ἐκάλυψε τὸ πρόσωπον μετ' ἡσυχίας προτοῦ ἀπαντήσῃ.

— Ἦ καρδία μου πενθεῖ, εἶπεν ἐπὶ τέλους. Αἱ λέξεις σου μετ' ἐσπάρτασαν. Τί τὰς ἔκαμα καὶ θέλετε νὰ με ἀφήσετε ἐρημον; — Σεῖς οἵτινες μετ' ἐσυνήθησατε εἰς ἐπαναστάσιν καὶ εἰς μάχην, μετ' ἀφῆκατε τώρα μετὰ τὴν εἰρήνην

είς τὸ Νατὰλ καὶ νὰ πωλήσῃτε αὐτοὺς καὶ νὰ γίνεσθε πλούσιοι. Κατηραμένοι οἱ ἐπιζητούντες αὐτοὺς. Θάνατος ἀναμένει ὄντινα πατήσῃ εἰς τὸν τόπον τοῦ θανάτου πρὸς ἀναζήτησίν των. Ὁμίλησα. Δύνασθε νὰ ἀπέλθῃτε, λευκοί.

Ἐθεσα τὴν γείρα ἐπὶ τοῦ βραχίονός σου. — Ἰνὸζη, λέγω, εἰπέ μας, ὅταν σὺ ἐπλανᾶσθαι εἰς τὴν χώραν τῶν Ζουλοῦ καὶ εἰς τὴν Νατάλην, μεταξύ τῶν λευκῶν, ἡ καρδία σου δὲν ἔπαλλεν ὅταν ἐνθυμείσθαι τὴν πατρίδα σου, τὸ μέρος ὅπου τὸ πρῶτον εἶδες τὸ σῶς :

— Ναὶ κύριε. — Οὕτω λοιπὸν καὶ αἱ ἰδικαὶ μας καρδίαι στρέφονται πρὸς τὰς πατρίδας μας.

Σιγῇ ἐπηκολούθησε καὶ ὅταν ὁ Ἰνὸζη διέκοψεν αὐτὴν ἢ φωνὴν του εἶχε μεταβάλλει τόνον.

— Παρατηρῶ τώρα ὅτι εἶσαι φρόνιμος καὶ ὀμιλεῖς μὲ λογικῶς. Ὑπάγετε λοιπὸν καὶ θὰ σᾶς σκέπτομαι ὡς νεκροῦς, διότι ἀπὸ τὰ μέρη σας δὲν δύναται νὰ ἔλθωσιν ἕως ἐδῶ.

Ἀκούσατε ὅμως καὶ εἶπατε εἰς τοὺς ἀδελφούς σας τὰ ἐπόμενα, διὰ νὰ γνωρίζωσιν τὴν ἀπόφασίν μου. (*Ἐπεταὶ τὸ τέλος)

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΝ

ΤΟ ΚΑΣΤΡΟ Τ' ΟΔΥΣΣΕΑ

(Στὴν Ἰθάκην)

Τὸ μέρος αὐτὸ ποῦ σᾶς φέρω νῦν εἶν' ὁ «Πῖο» Ἀητός, τοποθεσία τῆς Ἰθάκης ποῦ ναι καμμιὰ ὥρα μακρὰ ἀπὸ τὴν χώρα (τὸ Βαθύ).

Ἀπὸ δῶ ὅλο ἔλιες ξαπλώνονται. Κι' ἀπὸ κεῖ ἀμπέλια. Ὅλο καὶ μέρη καλλιεργημένα μ' ὄλον ποῦ ἡ γῆς εἶνε ὅλο πέτρα τὸ περισσότερο. Τί κάνει ἡ δουλειά!

Κύττα ἀπὸ δῶ ποῦ σταθῆκαμε ἀρχίζει ὁ κατήφορος ποῦ τραβᾶει κάτω στὸ γυαλό, π' ἀπὸ κεῖ πάει τὸ πέραμα στὴν Κεφαλονιά.

Κύττα καὶ δῶ ποῦ φτάσαμ' εἶνα σπιτί, καὶ κεῖ μὰ ἐκκληροῦλα, ἕνα ξωκκλήσι ποῦ ν' εἶνε χτισμένο ἀπάνω σ' ἀρχαίους τάφους. Ἐκεῖ πλάι του ἐδῶ καὶ 2—3 χροῖνα ἀνακαλύφανε δὺν ἀπόφθι γιομάτους ἀρχαία.

Καὶ τοῦτο τὸ βοῦν ποῦ στέκεται μπροστά μας, εἶται ἀπότομο καὶ μεγάλο, λένε πῶς ἦταν τὸ Κάστρο τοῦ ἀρχαίου Βασιλέα τῆς Ἰθάκης τοῦ Ὀδυσσεά.

Κι' ἐδῶ μπορεῖ κανένας ν' ἀνεβῆ ἀπάνω στὸ Κάστρο.

Νὰ τὸ μονοπάτι! Ἄς ἀνεβούμε!...

Ἀνήφορος πολὺς. Πέτρες στὸ δρόμο κι' ἀγριόχορτα.

Κόπος πολὺς. Μ' ἀξίζει τὸν κόπο ν' ἀνεβῆ κανένας ἀπάνω στὴν κορφή.

Κι' ἀπαντᾶμε κάπου-κάπου λίγα γίδια ποῦ βόσκανε.

Κι' ἀνεβαίναμε. Κι' ἀνεβαίναμε...

Κι' ὅσο ἀνεβαίναμε τόσο ἀνοίγει ὁ ὄριζοντας μπρὸς στὰ μάτια μας...

Ἐφτασα στὴν κορφή! Πάει!

Τί κόπο ἐτάβηξα! Μὰ θὰ τότε πλερεθῶ μὲ τὸ παραπάνω!

Γιὰ κύττα! Γιὰ κύττα!...

Ἀπὸ δῶ βλέπεις τὸν μικρὸ τὸν κάμπο κάτω, μὲ τὰμπέλια καὶ τὸ ἔλιες, μὲ τὰ σπιτάκια καὶ τὰ ξωκκλήσια!...

Πέρα μακρύτερα βλέπεις κι' ἄλλα βουνὰ καὶ βουνάκια τοῦ νηιοῦ, ὅλα ὅλο πέτρα, ποῦ κάπου-κάπου διακόπτεται ἀπὸ κανένα μικρὸ καλλιεργημένο μέρος.

Κι' ἀπὸ κεῖ βλέπεις τὸν κατήφορο κάτω ποῦ φτάνει ὡς τὴν θάλασσα ποῦνε ἀνάμεσα ἀπὸ τὸ νησι τοῦτο κι' ἀπὸ τὴν Κεφαλονιά.

Καὶ βλέπεις καὶ εἰς τὴν θάλασσα καὶ τὴν Κεφαλονιά ὅλη νὰ ξαπλώνεται τόσο ἡσυχᾶ... Καὶ βλέπω τοὺς κόρφους καὶ τοὺς κάβους τῆς.

Ἐκεῖ εἶν' ἡ Σάμη, ἐκεῖ ἡ Πύλαρος, ἐκεῖ τὸ Φισκάροδο...

Κι' ἀπὸ τᾶλλο μέρος βλέπεις τὴ θάλασσα πέρα ποῦ τραβᾶει κατὰ τὴν Ροῦμελη. Καὶ βλέπεις τὰ νησιά, τῆς Ἐχινάδες, τὴν Ἄτοκο...

Κι' ἀπὸ κεῖ βλέπεις τὴ θάλασσα νὰ χάνεται πέρα μὲ τὸν οὐρανὸ, ἐνῶ ἐκεῖθεν βλέπεις τὰ βουνὰ τοῦ Μωριά, βαθεῖα, θολά!...

Κι' ἄς κυττάζουμε πλιὸ καλά. Νὰ κι' ἡ χώρα τῆς Ἰθάκης ποῦ μσοφαίνεται, σσημένη τριγύρω ἀπὸ τὸ στρογγυλὸ πόρο τῆς.

Καὶ βλέπω γύρω μου τόσην ἔκταση... Καὶ θάλασσες, καὶ βουνά...

Ἔτσι κι' ὁ Ὀδυσσεάς, λένε, ποῦ ἔχονας τὸ Κάστρο του ἀπάνω σὲ τοῦτο τὸ βουνὸ

ἔβλεπε ἀπὸ δῶ ὅλο τὸ κράτος του καὶ κλειοῦσε ὅλο τὸ βασιλεῖό του κατ' ἀπὸ τὰ μάτια του.

Κι' ἐδῶ τριγύρω βρίσκοντ' ἀκόμα τείχη καμωμένα ἀπὸ μεγάλες πέτρες, ἀπὸ στεφάνια, ποῦχανε γείνη, καθὼς λένε, κείνη τὴν ἐποχῇ.

Ἀπὸ τὰ Πελασγικὰ τείχη μᾶς δίνουνε πάλε τὴν ἰδέα τῶν ἡμυθῶν ἐκείνου τοῦ καιροῦ.

Κι' ἀκόμα καὶ τρυπες σὰν πηγὰδια βρίσκονται σκαλισμένες ἀπάνω στὴν πέτρα τοῦ βουνοῦ.

Καὶ βλέπεις πέτρες ἐδῶ, πέτρες ἐκεῖ, ἀνάκτα μικρῆς—μεγάλης, μὲ τόση καλλιτεχνικὴ ποιικιλία καὶ κάπου-κάπου στὴ μέση ἀγριόχορτα...

Ἀπὸ δῶ βλέπει κανένας τόσο πλατὺν ὄριζοντα!

Κι' ἀπαντᾶει κανένας ἐδῶ ἀερα γερὸν, ποῦ τοῦ δίνει ζωὴν, καὶ ἰδέα ἐκείνης τῆς γεννεᾶς ποῦ ἔξοῦσε ἐδῶ πάνου...

Κι' ὑπνώνεται κανένας σὰν βλέπει κ' αἰσθάνεται ὅλα ταῦτα!...

Καὶ μοῦ φαίνεται τώρα, δῶ πάνου, ποῦ βλέπω ὅλη τὴν ἀρχαία ζωὴν μπρὸς στὰ μάτια μου!

Καὶ μοῦ φαίνεται πῶς βλέπω τὸν Μεγάλον Ὀδυσσεά ποῦ ὀρχει μὴ ματιὰ αὐστηρῶ σ' ὅλο του τὸ βασιλεῖο ποῦ ξαπλώνεται ἀπὸ κἀκεῖ ἀπὸ τὰ πόδια του!...

Φῶτος Γιοφύλλης

ΠΩΣ ΠΙΝΟΥΝ ΠΑΙΖΟΥΝ ΚΑΙ ΖΗΤΙΑΝΕΥΟΥΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΙΝΑΝ

Ὅλοι ἐμάθαμεν εἰς τὸ σχολεῖον, ὅτι τὸ Ὀδρανιον Κράτος, ἡ Κίνα, ἐγνώριζε πολλὰς ἑκατονταετηρίδας καὶ χελετηρίδας πρὶν ὅσα ἡ Ἐθρῶπη ἔμαθε κατὰ τὰς τελευταίας ἐποχάς. Ἡ ἐφεύρεσις τοῦ χάρτου καὶ τῆς τυροῦτιδος εἶνε τὰ νεώτατα αὐτῶν. Ἄλλ' ἐν γένει ὁ πολιτισμὸς ὁ κινεζικὸς ὑπῆρξεν ἀρχαίωτερος παντὸς ἄλλου πολιτισμοῦ εἰς τὴν ἱστορίαν. Ὁ πόλεμος π. χ. κατὰ τοῦ ἀλκοολισμοῦ, εἰς τὴν Κίναν χρονολογεῖται ἀπὸ τοῦ 1,200 πρὸ Χρ. Ὁ πρίγκηψ Τσάο, ἔλεγε εἰς τὸν ἀνήλικον υἱόν του «Πρὶν ἐθναίεσθαι μόνον εἰς τοὺς θεοὺς οἶνον τῶρα ὁ λαὸς ἔχασε καθεὶ ἐπυροπὴν καὶ πίνει οἶνον ὑπερμέτρως καὶ ἀναιδῶς. Σὺ ὅμως ἔσο μέτριος εἰς τὸ πίνειν». Τὸν ἸΕ' αἰῶνα ἡ κατασκευὴ τοῦ οἴνου εἰς τὴν Κίναν μετεβλήθη, οὐδὲν κοινὸν ἔχουσαν μὲ τὴν σταφυλὴν κατασκευάζεται ἀπὸ ὄρυζαν, ὀνομαζόμενος Τσίου. Τὸν ΙΙ' αἰῶνα ἔμαθον οἱ Κινεζοὶ καὶ τὴν μέθοδον τῆς διύλισεως. Τοδναντίον 2,200 ἔτη πρὸ Χρ. ἦτο γνωστὸς ὁ ἐξ ὄρυζης οἶνος παρὰ τοῖς Κινεζοῖς, κατασκευασθεὶς ὑπὸ τινος Ἰου, ὃν τὸ ὄνομα ἀπληθάνισθη. Ἀκόμα σήμερον, δηλ. μετὰ 4,000 ἔτη, ὑπῆρχον οἰνοπωλεῖα ἐν Κίνα διδοῦσα τὸν οἶνον Ἰτο. Ἐἶχε ζητήσῃ τὸ ποτὸν νὰ κατασκευασθῇ ἡ θυγατὴρ τοῦ αυτοκράτορος Ἰού' ὅταν τὸ ἐγεύθη τῆς ἡρεσε μὲν, ἀλλὰ ἔχουσε τὸ λοιπὸν τοῦ ποτηρίου καὶ τὸν Ἰτο ἐξέφρασε. Συγχορῶς ἐξέδωκε διαταγὴν νὰ τηρηθῇ μυστικὸς ὁ τρόπος τῆς κατασκευῆς τοῦ ποτοῦ, διότι ἐπίστευσε, ὅτι τοῦτο διαδιδόμενον εἰς τὴν χώραν θὰ φέρῃ μὲγα κακόν.

Ταῦτα διηγείται εἰς τὸ νέον του σύγγραμμά οἱ Ε. Ρούστατ, μελετήσας εἰδικῶς τὴν Κίναν.

Οἱ ὀλίγοι τῶν Κινεζῶν πίνουσι καθέκαστην οἶνον, τὸναντίον οἱ πλείστοι αὐτῶν ἔχουσι τὸ τοῖτὸ ὡς σύννηδες ποτὸν· ἐνίοτε τινὲς κάμνουσι χρῆσιν καὶ ἄλλων πνευματωδῶν ποτῶν, ἰδίως εἰς τὰς ἐπισήμους τελετάς, πρῶτην τοῦ ἔτους, γεννήσεις, γάμους καὶ ἐνταφιασμούς. Καὶ αἱ γυναῖκες οἰνοποτοῦσιν, ἀλλὰ μὲ μέτρον καὶ σπανίως. Ἄλλ' οὔτε οἱ ἄνδρες ὁσάκις πίνουσι οἶνον ἔχουσι ὡς οἱ Ἐθρῶπαιοι τὴν φιάλην ἐνώπιόν των καὶ χύνουσι εἰς τὸ ποτήριον ὅσον ὁσάκις θέλουσι οὔτε μεθύουσι ποτὲ ἔξ ὀνι· οἱ Κινεζοὶ, οὐδ' εἰς αὐτὰς τὰς εὐθύμους ἐσοτάς των. Ὁ κινεζικὸς οἶνος ἄλλως εἶνε ἐλαφρότατος· ἔχει οἰνόπνευμα ὅσον περίπου καὶ τὸ Σέρι· καὶ ἐπειθὴ καὶ τὰ ποτήρια καὶ αἱ φιάλαι των εἶνε μικραὶ, δὲν ὑπάρχει κίνδυνος μέθης. Ἰσχυρότερον εἶνε τὸ μπράντυ τῶν Κινεζῶν (σομπό) τὸ ὁποῖον ἀναμιγνύουσι μὲ ἄλλας οὐσίας. Ἐπιδορᾷ πολὺ ἐπὶ τῶν νεύρων, πρὶν ἀκόμη γίνῃ κατάχρησις μὲχρι μέθης· ἡ κεφαλὴ κοκκινίζει καὶ ὁ σῶμαχος αἰσθάνεται φλόγωσιν. Τοῦτο ὁμῶς ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον προεἰδοποιεῖ τὸν Κινεζὸν νὰ προφυλαχθῇ ὑπὸ τῆς μέθης καὶ νὰ παύσῃ τοῦ νὰ πίνῃ. Μεθύουσας καθ' ὅδον

ἐν Κίνα δὲν ἀπαντᾶ τις. Ὁ Ἐθρῶπαιὸς ἄλλως δὲν ἀρέσκειται εἰς τὴν γεῦσιν τοῦ οἴνου οὔτε τοῦ μπράντυ τῶν Κινεζῶν.

Ὡς πρὸς τὰ παιγνίδια ἐν Κίνα τὴν πρῶτην θέσιν κατέχει τὸ Λόττο. Τὸ παιγνίδι αὐτὸ ἀποτελεῖ ἐν ἀπὸ τὰ προσόντα εἰς τὰ ὁποῖα ὑποβάλλεται εἰς ἐξετάσεις ὁ μέλλων νὰ διακριθῇ εἰς τὴν κοινωνίαν. Ἀδύνατον ὁ Ἐθρῶπαιὸς νὰ φαντασθῇ τὸν ἐνθουσιασμὸν τῶν Κινεζῶν, ὅταν μανθάνουν ὅτι ὁ δεῖνα ἢ δεῖνα ἐπέτυχε εἰς τὰς ἐξετάσεις τοῦ Λόττο. Συγγενεῖς καὶ φίλοι τὸν συγχαίρουσι καὶ συνορτάζουσιν. Οἱ ἄριστοι τὸν καλοῦσι εἰς γεύματα, ἡ οἰκογένεια του παρηγορεῖται. Οἱ μανδραγοῖνοι τὸν συγχαίρουσι. Καὶ ἂν εἶναι καὶ ἐξοχος παίκτης καὶ ἔδωκε λαμπρὰς ἐπτάκις ἐξετάσεις, μετέχει τῆς εὐχαριστήσεως καὶ αὐτὸς ὁ αὐτοκράτωρ, εἰς ὃν παρουσάζεται. Ἀποκτᾷ φήμην· γίνεται δημοφῆρος, ἐκλέγεται μετὰ θροιάμβου νομοθέτης.

Ἄλλο προσφιλεῖς τῶν Κινεζῶν παιγνίδι εἶναι νὰ θέτωσιν εἰς μάχην διάφορα ζῦρα μεταξὺ των καὶ τὰ ἐξερεθίζωσι πρὸς τοῦτο. Ἰδίως οἱ μεσημβρινοὶ Κινεζοὶ ἀνέχονται εἰς τοιαύτας ζυρομαχίας, καὶ οἱ Κινεζοὶ στοιχηματίζουσι ἐκ τῶν προτέρων ἐπὶ τοῦ ἀποτελέσματος τῶν μαχῶν. Συνήθως ἀντιμαχομένους λαμβάνουσιν ἡ δύο γουόλους (τὰ γνωστὰ περοφόρα ἔντομα ἢ δύο πετεινοῦς. Ἐτερον παιγνίδι εἶναι τὸ Παντάν, ὁμοίωσον μὲ τὸ παιγνίδι τῶν φυσικῶν παρ' ἡμῶν· ὀφείλει δηλ. ὁ παίξων νὰ μαντεύσῃ πόσον κόκκοι διήρχονται εἰς ἕνα σωρὸν, ἢ κατὰ πόσους κόκκους διαφέρουσι πρὸς ἄλληλα τὰ τέσσαρα τμήματα εἰς ἃ διηρέθη ὁ σωρός. Ὁ μαντεύων κερδίζει ἀνάλογα χρήματα. Ἐὰν παρὰ τὸν παίξοντα ἴσταισι ὀπωροπώλης τις, θεωρεῖται καλὸ γουόρι. Ἀλλὰ καὶ ὁ ὀπωροπώλης αὐτὸς μετέχει τοῦ παιγνιδίου καταβάλλων ὀπωρῶν του.

Τοιαῦτα παίγνια ἀπαντῶσι καθ' ὅδον καθέκαστην πλείστα παρὰ τῆ λαῶ.

Ἐν παρόδοξον ἔθιμον εἶναι ἐν Κίνα καὶ ἡ ἐπαιτεία, ἡ ὁποία ὄχι ἀνευ καλοῦ ἀποτελέσματος πολλάκις ἐξασκεῖται· ὑπάρχουσι ζητιάνοι μάλιστα, οἱ ὁποῖοι πολλὰ κερδίζουσι, ἀνάγοντες τὸ ἐπαιτεῖν εἰς τέχνην. Εἰς τὰς μεγάλας μάλιστα πόλεις ἔχουσι οἱ ἐπαιταὶ καὶ ἕνα ὄργηρον ἢ προσιτίμενον, ὁ ὁποῖος καλεῖται βασιλεὺς. Καὶ εἶναι ὑπερήφανος οὗτος διὰ τὸν τίτλον του ὡς καὶ διὰ τὸ ἔργον του. Οὗτος ἐξασκεῖ μεγάλην ἐπιτροπὴν ἐπὶ τῶν ὑπηκόων του. Ὁ γράφων τὰς γραμμάς αὐτὰς παρῶσι τὴν μάρτυρ καταπληκτικῶν ἐπεισοδίων. Ἐπρόκειτο ἡμέραν τινὰ νὰ γίνωσιν ἀγῶνες τινὲς δημοῖοι, εἰς ὃς συνήθως συρροῦσιν ἐπαιταὶ. Διὰ νὰ μὴ ἐνοχλῶνται οἱ θεαταὶ τῶν ἀγῶνων ὑπὸ τῶν τοιούτων, προσεκάλεσεν ἡ ἀστυνομία τὸν ἄλλος γνωστὸν βασιλέα των, διὰ νὰ τῷ συστήσῃ νὰ παραγγεῖλῃ εἰς τοὺς ὑπηκόους του, ἐπαιτας καὶ βαγαπόντας, νὰ μὴ προσέλθωσιν εἰς τοὺς ἀγῶνας. Ὁ βασιλεὺς, ἐννοεῖται, δὲν προσήλθεν εἰς τὴν ἀστυνομίαν ὡς ταπεινὸς ζητιάνος, ἀλλ' ὡς ἀρχὴ διὰ νὰ συνεννοηθῇ μὲ ἄλλην ἀρχὴν. Ἡ συνεννόησις ἔγινε καὶ ἀντημείφθη ὁ βασιλεὺς διὰ τινων δολλαρίων, ἀφοῦ ἀνέλαβε τὴν ὑποχρέωσιν νὰ ἐπιβάλῃ τὴν θέλησίν του εἰς τὸν ὄμιλον τῶν λωποδυτῶν. Ἀπελθὼν ἐδημοσίευσεν ἔγγραφον εἰδοποιῶσιν ἐπὶ κοκκίνου χάρτου γεγραμμένην ἐν ἣ ἐλέγετο «Τὰ μέλη τοῦ συλλόγου (!) ὀφείλουσι νὰ μὴ παρουσιασθῶσιν ἐν ταῦθα καὶ νὰ μὴ κάμωσιν οὐδένα θόρυβον.» Ἡ εἰδοποίησις ἐδημοσιεύθη τοιχοκολληθεῖσα ἐπὶ καταφανοῦς μέρους. Ἐὰν δὲ κρύφα ἢ διὰ τῆς βίας διελθῇ ἐπαιτής τις νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὰ ὄντως ἀπυροσφηνμένα μέρη, συλλαμβάνεται καὶ ραβδίζεται. Ἐννοεῖται ὅτι ὁ βασιλεὺς τῶν ἐπαιτῶν ἔχει ἰκανὴν περιουσίαν. Τὸ ἔργον τοῦ ἐπαιτοῦ δὲ εἶναι πολλαχοῦ οἰκογενειακὸν προνόμιον· υἱὸς παρὰ πατρός διδάσκειται τὸ ἐπάγγελμα τοῦτο, καὶ τὸ ἐξασκεῖ θανασιῶς πιστὸς εἰς τὴν οἰκογενειακὴν παράδοσιν.

Ο ΒΕΖΟΥΒΙΟΣ ΕΝ ΕΚΡΗΣΕΙ

Ἀπὸ τινων ἡμερῶν ὁ Βεζούβιος εὐρίσκειται εἰς ἐκρηξίν, καταστρέψας διὰ τῆς λάβας, τῆς τέφρας καὶ τῶν ἐκσφενδονιζόμενων ἐκ τοῦ νέου κρατῆρός του λίθων, ὅλα τὰ περίε μέχρι μεγάλης ἀκτίως· ἡ πρὶν γελοῦσσα καὶ πλήρης ὄργασμοῦ Βεζουβιανὴ φύσις μετεβλήθη εἰς καπνισμένην καὶ τερρασκεπῇ ἀπεράντων ἑκτασιν ἐκλειψάσης τῆς τε ζωϊκῆς καὶ τῆς φυτικῆς ζωῆς.

Ἀπὸ τριακοντα καὶ πλέον ἐτῶν ὁ πληθυσμὸς τῆς Νεαπόλεως καὶ τῶν περίε τοῦ Βεζουβίου μερῶν εἶχε συνήθειαν νὰ προσβλέπῃ μὲ ἀταραξίαν τὸ ἐφρησυχάζον ἠφαιστειὸν καὶ ὅλοι ἀνύποπτοι καὶ ἡσυχῇ εἶχον ἐπιδοθῆ εἰς τὴν οἰκοδόμησιν μεγάρων καὶ ἐ-

παύλεων, εἰς τὸν συνοικισμὸν τερπνοτάτων καὶ μαγευτικῶν χωρίων καὶ κωμοπόλεων καὶ εἰς τὴν καλλιέργειαν τῆς εὐφοροτάτης γῆς. Εἶχον λησμονήσῃ τὴν τελευταίαν φοβερὰν ἐκρηξίν ἧτις μόλις πρὸ τεσσαράκοντα ἐτῶν εἶχε συμβῆ καὶ εἶχον συνήθειαι εἰς τὸ θέαμα τῶν καπνῶν καὶ τῶν φλογῶν, αἱ ὁποῖαι ἐφώτιζον τὰ νύκτας καὶ ἀπετέλουσαν ἐν ἀπὸ τὰ μαγευτικώτερα καὶ ἐλυσιτικώτερα θεάματα τῶν παραβεζουβίων μερῶν.

Καὶ οἱ περιηγηταὶ πανταχόθεν συνέρρουσι καὶ ἀνερχομένων μέχρι πλησίον τοῦ κρατῆρος διὰ τοῦ ὄδοντωτοῦ σιδηροδρόμου ὅστις περιζῶνει εἰς τὰ πλευρά τὸ ἠφαιστειὸν καὶ δι' ὅλων τῶν ἄλλων μέσων συγκοινωνίας, τὰ ὁποῖα ἔθεσαν εἰς ἐνέργειαν οἱ Ἰταλοὶ ὅπως ἐκμεταλλευθῶσιν τὴν περιέργειαν τοῦ κόσμου. Εἰς τὸ μέσον σχεδὸν τοῦ ἠφαιστειοῦ εἶχεν ἀνεγερθῆ καὶ Ἀστεροσκοπεῖον, ἐπιτήδεον διὰ τὰς σεισμολογικὰς καὶ ἠφαιστειακὰς παρατηρήσεις, διευθυνόμενον ὑπὸ τοῦ παγκοσμίου φήμης καθηγητοῦ τῆς ἀστρονομίας Παλμείρη.

Τώρα δὲν ὑπάρχει τίποτε ἀπὸ ὅλα αὐτά. Ὅλα μετεβλήθησαν εἰς σποδὸν καὶ καπνίζοντα ἐρείπια. Τὸ Ἀστεροσκοπεῖον, τὸ ὁποῖον τῆσιν φήμην ἔχαιεν, οὕτως τὸσάκις εἶχε φεισθῆ τὸ ἠφαιστειὸν, ὁ ὄδον τωτός, ὁ ἀποτομώτερος σιδηροδρόμος τοῦ κόσμου, ἐν ξενοδοχεῖον, διὰ τοὺς περιηγητάς, τὰ πάντα κατεστράφησαν, κατεκλήσαν ὑπὸ τοῦ παμφύγου ἠφαιστειακοῦ πυρός, ὑπὸ τῆς λάβας καὶ τῶν φλογῶν, ἃς ἐξερεῦχθη ὁ τρομερὸς Βεζούβιος.

Τὸ ἡσυχον, τὸ χαρῖον, τὸ μέχρι πρὸ τινος εἰσέτι γελοῖον βουνὸ ἐβρυχῆθη καὶ ἐξέπεμψεν ἐκ τῶν ἐγκάτων ποταμοῦς λάβας περιφλεγούσας ἢ ὁποῖα ἐξεχύθη εἰς τὰ περίε, μὴ περιορισθεῖσα εἰς τὴν λεγομένην ἠφαιστειακὴν ζώνην, ἧτις μένει πάντοτε ἀκατοίκητος, ἀλλὰ προελάσασα καὶ πέραν ἐπὶ, εἰς ρεῦμα πλάτους ἑκατοντάδων μέτρων, ὡς ἄλλος μυθολογούμενος Πυρροφύθων, καταστρέψασα ἀνηρητοτάτας ἐκτάσεις, ἀμπέλους παραγούσας τὸ περίφημον «δάκρυ τοῦ Χριστοῦ», πόλεις καὶ χωρία τερπνότατα καὶ χρωπά, μεταβλήθηεντ ἤδη εἰς σειρὰν καπνίζόντων ἐρείπιων.

Καὶ εἰς ἐπίμετρον τὸ φλογώδες αὐτὸ ποτάμι ἐφ' ὅσον προήλαυε ὑποδηρεῖτο εἰς μικρότερα ρεῦματα, εἰς διακλαδώσεις, αἱ ὁποῖαι εἰσέδουσαν παντοῦ· ἐν ρεῦμα λάβας διηυθύνθη πρὸς τὴν θάλασσαν καὶ παρέσυρε καὶ κατέκαυσε πᾶν τὸ προστυχόν, δύο ἄλλα ρεῦματα ἐστράφησαν πρὸς τὰ μεσόγεια.

Ταυτοχρόνως τὸ ἠφαιστειὸν συνεχρονίζετο ἀπὸ φοβεροῦς σεισμούς, ὑπόγειοι δὲ μυκηθμοὶ καὶ βοῇ ἐπλήρου τὴν ἀτμοσφαιραν, ἐνῶ βροχὴ ἀφθονωτάτης τέφρας κατεκάλυψε τὰ περίε εἰς ἀπόστασιν πολλῶν ἑκατοντάδων χιλιομέτρων, φθάσασα καὶ μέχρι τοῦ Μυροσβουίνου.

Τὸ πρῶτον ρεῦμα τῆς λάβας κατέκλυσε τὴν πόλιν Μπροσκοπεράζε, οἰκουμένην ἀπὸ 9 χιλιάδας κατοίκων καὶ τὴν κατέστρεψεν ἐξ ὀλοκλήρου. Εὐτυχῶς τὸ πλείστον μέρος τῶν κατοίκων, γυμνοὶ καὶ τετραχειλισμένοι, εἶχον προφθάσῃ νὰ φύγουν καὶ οὕτως τὰ θύματα δὲν ἦσαν πολλὰ εἰς τὴν πόλιν ταύτην.

Ἡ λάβα ἐπροχώρησε ἐπὶ περαιτέρω πέραν τοῦ Ὀρατόριο, πρὸς τὴν Τόρρε Ἄννου-τσιάτα, φθάσασα μέχρι τῶν πρῶτων οἰκιῶν τῆς πόλεως ταύτης, ἧς οἱ κάτοικοι ἐντρομοὶ ἐφυγαν.

Ἐκ τῶν δύο ἄλλων ρευμάτων τῆς λάβας τὸ ἐν ἐστράφῃ πρὸς τὴν Πομπηίνην, τὸ δὲ ἄλλο πρὸς τὸ Σάν Σεμπασιάνο κατὰ τὴν διεύθυνσιν τῆς Νεαπόλεως, ἧτις πρὸς στιγμὴν ἠπειλήθη καὶ αὐτῇ, μολοντί περὶ τὰ 15 χιλιομέτρα ἀπέχουσα τοῦ ἠφαιστειοῦ. Πράγματι· ρεῦμα λάβας διὰ τοῦ Σάν-Σεμπασιάνου, Σάν-Τζόρτζιο, Κρεμάνο, Μπάρρα ἠδύνατο νὰ προσβάλῃ καὶ τὴν Νεάπολιν, φθάνον ἐν τῇ ὁλάνεν ὀγκουμένη ὄρμῃ του μέχρι τῆς μεγαλο

ύστερων ἀπεδείχθη ὅτι δὲν ἠπείλει σοβαρῶς τὴν Νεάπολιν.

Ἄλλ' εἰς ἄλλους κίνδυνους, ἐπίσης σοβαροῦς ἠπείλησεν ὅλα τὰ περίξ τοῦ Βεζουβίου μέγιστος κίνδυνος ὁ κίνδυνος οὗτος εἶναι ἡ βροχὴ τέρρας, ἣτις ἐπιπέτε τὸσον ἀφθονοῦς ὥστε εἰς τὰ πλησιέστερα πρὸς τὸ ἠφαίστειον μέρη ἐφθασεν εἰς ὕψος 4—5 μέτρων καὶ κατεκάλυψε τὰ πάντα μὲ παχὺ στρώμα, οὕτως ὥστε μάλιστα αἱ κορυφαὶ τῶν δένδρων ἀπληθρακιωμέναι διεκρίνοντο.

Ἐκ τῆς τοιαύτης τέρρας ἀκριβοῦς ἐτάφησαν δύο πόλεις τὸ 79 μ. Χ., ὅποτε εἶχε συμβῆ μίαν ἐκ τῶν φοβερωτέρων ἐκρήξεων τοῦ Βεζουβίου, καθ' ἣν ἡ Πομπηία καὶ τὸ Ἡράκλειον ἐτάφησαν ὑπὸ βουνὰ ὀλόκληρα τέρρας.

Καὶ τώρα δὲ ὁ κίνδυνος οὗτος τοῦ ἐνταφιασμοῦ ἠπείλησε σοβαρῶς πλεῖστα ἐκ τῶν περίξ χωρίων, τῶν πολλῶν μακρὰν κειμένων, τὸ Ὀσπύριον, Σάν-Γκιουζέπε κτλ. τὰ ὁποῖα μαλονοῦσι δὲν ἐφθασεν ἕως ἐκεῖ ἡ λάβα, ἐν τούτοις ἡ βροχὴ τῆς τέρρας τὰ κατέχωσε σχεδὸν ἐξ ὀλοκληροῦ. Καὶ ὅχι μόνον τέρρα ἀλλὰ καὶ πέτριαι βροχηθὲν ἐπεσαν ἐσφενδονισθεῖσαι ἐκ τοῦ ἠφαιστείου καὶ ὡς βολίδες κατερείπωσασαι πλεῖστα χωρία.

Ὁ πληθυσμὸς κατελήθη εξαπίνης. Ἄλλοι κατεγίνοντο εἰς τὰς ἐργασίας των, ἄλλοι προσήχοντο εἰς τοὺς ναοὺς ἐπικαλούμενοι τὴν θείαν ἀρωγὴν καὶ ἐτάφησαν ἐκεῖ ὑπὸ τὰ ἐρείπια τῶν καταρρευσάντων ναῶν καὶ οἰκιῶν.

Καὶ μίαν πυκνοτάτην καπνώδη ομίχλην περιέβαλλε τὸ ἠφαιστεῖον καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῶν ἐπὶ ἡμέρας ὀλοκληροῦς διαρκεσάντων φοβερῶν σεισμικῶν καὶ ἠφαιστειακῶν φαινομένων, οὕτως ὥστε ὁ ὄρατος Βεζουβίος ἦτο ἀφανὴς ἐντελῶς καὶ μόνον τὴν νύκτα μὲ τὰς φλογεράς του ἀνταυγείας ἐγίνετο ὄρατος ὡς στόμα κολάσεως!

Καὶ ἐν ὀλίγαις ἡμέραις καθ' ἃς τὰ διαλείμματα προσωρινῆς ἀναπαύλας διεδέχθησαν σοβαρῶς ἠφαιστειακαὶ κρίσεις, ὅλη ἡ περιεκτικὴ τῶν περίξ μερῶν φύσις μετεβλήθη εἰς σωρὸν ἀπληθρακιωμένων ἐρειπίων. Ἡ φύσις, ἡ ὁποία τὸσον πλουσίαν εἶχε δώσῃ τὴν ζωὴν εἰς τὴν προνομιοῦχον περιοχὴν τοῦ Βεζουβίου, ἐξήλειψεν ἐν μίᾳ πνοῇ τῆς τὰ πάντα ὅλη ἡ σπαργώσα ζωὴ ἐξήφανίσθη καὶ ἀπαξ ἔτι, κατὰ παραδοξοτάτην εἰρωνείαν τῶν φυσικῶν νόμων, ἡ μήτηρ φύσις παίζει τὸν ρόλον τοῦ Κρόνου τοῦ καταβροχθίζοντος τὰ τέκνα του.

Τίς οἶδεν ὅμως μὴπως ἀπέναντι τοῦ συμπαντος, ἀπέναντι τῆς αἰωνιότητος, ἀπέναντι τοῦ ἀπείρου δὲν ἔχει καμμίαν σημασίαν ἂν μίαν μάζαν μορίων ἀποτελῇ φυτόν, ἄνθρωπον, ζῴον, πέτραν, τέρρα ἢ λάβαν!

Ὁ φτωγὸς Ρομφέλλερ

Ὁ Ι. Ρομφέλλερ, ὁ βασιλεὺς τοῦ πετρελαίου, ὁ πλουσιώτατος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, τοῦ ὁποῦ ἡ περιουσία ἐκτιμᾶται εἰς 4 χιλιάδας ἑκατομμύρια κορωνῶν, κάμνει τὴν ζωὴν, τὴν ὁποῖαν οὐδὲ ἓνας ζητιάνος θὰ τὴν ἐξήλευε. Ζῆ εἰς ἓν κτήμα του εἰς Λακχουδ ὅπου ἀναγκάζεται νὰ παρουσιασθῇ εἰς δίκην τινὰ πετρελαϊκῶν πηγῶν. Φρουρεῖται ὑπὸ ἐνόπλιον ἀστυφυλάκων, ἐγκεκλεισμένος εἰς τὴν οἰκίαν του καὶ ἔχουσιν αὐτοὶ διαταγὴν πᾶν ὑποπτον πρόσωπον νὰ ἀπομακρύνωσιν ἂν πλησασθῇ τὴν νύκτα, καὶ ἐν ἀνάγκῃ νὰ πυροβολήσωσι κατ' αὐτοῦ. Δὲν εἶνε μόνον ὁ φόβος μὴ φύγῃ ἀπὸ τῆς οἰκίας του καὶ ἀπέλθῃ εἰς Νέκν Ἰόρκην, μὴ παρουσιαζόμενος, ὅστις κρατεῖ αὐτὸν ἐκεῖ, ἀλλὰ καὶ ὁ φόβος μὴ ἐπιτεθῶσι κατ' αὐτοῦ ληστὰι καὶ τὸν ἀρπάσωσιν ἀπάγοντες εἰς τὰ ὄρη, καὶ τότε τίς οἶδε πόσα λύτρα θὰ ἀπῆλθον οὗτοι πρὸς ἀπόλυσίν του.

Εἰ τὸ κτήμα του, ὀλόκληρος ἡ ἔπαυλὶς του εἶνε καθ' ὅλην τὴν νύκτα ἠλεκτροφωτιστος. Οἱ φόβοι του δὲν εἶνε ἀβάσιμοι, διότι πρὸ ὀλίγου ἀπῆλθη ὑπὸ ληστῶν ὁ υἱὸς ἐν Σικάγῳ ἑκατομμυριούχου Κουδάϊ ὑπὸ γνωστοῦ ληστοῦ, ὅστις ἀπειλεῖ νὰ ἀπαγάγῃ μίαν φορὰν καὶ τὸν Ρομφέλλερ, διὰ νὰ ἀποκτήσῃ τὸ χρῆμα, τὸ ὁποῖον τοῦ ἀναγκαστοῦ τὴν νύκτα διὰ νὰ ἡσυχάσῃ καὶ ἀποσυρθῇ εἰς ἤσυχον ζωὴν.

Καὶ ἤθελε κατορθώσῃ τοῦτο, ἂν δὲν τὸν εἰδοποιεῖ περὶ τοῦ σχεδίου του ὁ συνέτακτος τοῦ λησταρχοῦ. Ἐκτοτε ὁ Ρομφέλλερ περιτριγυρίζεται ὑπὸ μικροῦ ἰδίου στρατοῦ ἐξ ἀστυνομικῶν μυστικῶν ὀργάνων. Ὡς γνωστὸν ἄλλως ὁ Κρόισος οὗτος τοῦ κόσμου ὑποφέρει ἀπὸ τὸν στόμαχον καὶ ἡ ἐκ τῶν ληστρικῶν ἀπειλῶν στενοχωρῶν ἐπαυξάνει τὴν ἀσθένειάν του ἐντεῦθεν ἡ ζωὴ του προβλέπεται ὅτι δὲν θὰ εἶνε μακρά, διότι καὶ ὑπὸ ἀυπνίας ἐσχάτως προσεβλήθη.

Τοιαύτην τέλος ζωὴν οὐδ' ὁ ἐσχάτος τῶν ζητιάνων θὰ ἐφθόνη.

Πρότυπον συζύγου νοικοκυρᾶς

Ἐν Παρισίῳ ἐδικάσθη κατ' αὐτὰς περιερίγυριζέται ὑπὸ μικροῦ ἰδίου στρατοῦ ἐξ ἀστυνομικῶν μυστικῶν ὀργάνων. Ὡς γνωστὸν ἄλλως ὁ Κρόισος οὗτος τοῦ κόσμου ὑποφέρει ἀπὸ τὸν στόμαχον καὶ ἡ ἐκ τῶν ληστρικῶν ἀπειλῶν στενοχωρῶν ἐπαυξάνει τὴν ἀσθένειάν του ἐντεῦθεν ἡ ζωὴ του προβλέπεται ὅτι δὲν θὰ εἶνε μακρά, διότι καὶ ὑπὸ ἀυπνίας ἐσχάτως προσεβλήθη.

Ἄρθ. 1. Τὸ ἐκ τοῦ ἐμπορίου χρέμα θὰ διαχειρίζομαι ἐγὼ, καὶ δὲν θὰ σοῦ δίδω καθ' ἡμέραν λογαριασμὸν, ὅπως ἀνοήτως ἔκριναν μέχρι τοῦδε. Τούνοχτιόν, ὀφείλει ὁ σύζυγος νὰ δίδῃ λογαριασμὸν εἰς τὴν γυναῖκά του.

Ἄρθ. 2. Δὲν θέλω νὰ μοῦ διαταράξῃς τὰς συνηθείας μου. Θέλω ν' ἀγοράζω ὅ,τι μοῦ ἀρέσει, χωρὶς νὰ εὐρίσκῃς τὸ πρῆγμα ἀκριθὸν, τόσῳ μᾶλλον ὅσον δὲν συνηθίζω νὰ περῶ τὸ χρῆμα ἀπὸ τὸ παράθυρον.

Ἄρθ. 3. Ὑπὸ οὐδεμίαν πρόσφτιν θέλω νὰ δέχομαι εἰς τὸν οἶκον μου φίλους, συνήθλους, καὶ τὰ ὅμοια—πολλὸ ὀλιγώτερον ἡμεῖς, νὰ πηγαίνομεν εἰς αὐτοῦς, διὰ τὸν λόγον ὅτι ἐγὼ δὲν θέλω νὰ εἶμαι ἀντικείμενον διασκηδάσεως εἰς κἀνέναν, καὶ διότι πᾶς λόγος πλάγιος, λεγόμενος δι' ἐμέ, ἔστω καὶ χωρὶς κινδύνου σκοπὸν, μὲ πειράζει καὶ διαλύω ἀμέσως τὴν συναναστροφὴν.

Ἄρθ. 4. Θέλω νὰ ἔχω τὸ ἡμισυ τῆς ἡμέρας ἀπασχολημένον εἰς τὴν οἰκικὴν ἐργασίαν, διορθώματα κλπ. Δὲν θέλω διὰ τοῦτο νὰ τρώωσαι ὅτι εἶνε χαμένος καιρὸς.

Ἄρθ. 5. Δι' οἰκογενειακὰς ἐπισκέψεις δὲν θέλω φαγοῦραν. Ἀγαπῶ τὴν μητέρα σου πολὺ καὶ τὴν σέβομαι. Ἀλλὰ δὲν ἀγαπῶ βεδαισμένα πράγματα. Ἄν λοιπὸν θέλῃς νὰ ἐπισκεφθῇς τὴν μητέρα σου καὶ ἐγὼ δὲν ἔχω δίσθησιν, νὰ πηγαίνης μόνος σου, χωρὶς ἐρίδας.

Ἄρθ. 6. Ἡ θυγάτηρ μας ὑπῆρξε πολυλάκις κυριωτάτη ἀφορμὴ τῶν μεταξὺ μας ἐρίδων. Ἀπὸ τοῦδε λοιπὸν δὲν θέλω νὰ εἰσεύρω τίποτε ἀπὸ αὐτήν. Σὺ μόνος θὰ ἀναλάβῃς τὴν περὶ αὐτῆς εὐθύνην. Ἐνῶ ἐγὼ θὰ μαγειρεύω, σὺ θὰ τὴν μαθάνῃς νὰ ἀναγινώσκῃ καὶ νὰ γράφῃ. Κατ' ἀξίαν θὰ τὴν τιμωρῇς ἢ θὰ τὴν βραβεύῃς καὶ οὕτω θὰ ἔχωμεν μεταξὺ μας ἡσυχίαν. Ἄλλως τὴν κλείω εἰς ἐν μοναστήριον, καὶ μέχρι τοῦ 12 ἔτους τῆς δὲν θὰ γίνεταί λόπλεον περὶ αὐτῆς.

Ἡ κυρία Καμίλλου, ὑποβάλλουσα τοὺς ἄρθους αὐτοὺς εἰς τὸν εὐφυῆ σύζυγον τῆς, τῷ εἶπε νὰ τοὺς μελετήσῃ καλά καὶ νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὸν ἀνεξάρτητον χαρακτῆρά τῆς. Τοὺς παρεδέχθη ἀλλὰ μὲ ὑστεροβουλίαν καὶ ὅχι μὲ εὐκρίνειαν ἔργινε βάνκυσος καὶ ἐπανεστάτησε κατὰ τῆς συζυγικῆς τυραννίας, καὶ ἤρχισε πάλιν νὰ κακοποιῇ τὴν τύραννόν του.

Τὸ δικαστήριον τὴν ἐδικαίωσε καὶ τὴν ἀπῆλθε τὸ συζύγου. Δὲν θὰ εὕρῃ ὅμως βεβαίως πολλὰς ὁμοίας τῆς εἰς τὸν περὶ ἀνεξαρτησίας καὶ χειραφετήσεως ἀγῶνα.

Στρατηγικαὶ ρωσικαὶ ἀποτυχίαι

Εἰς τὴν τελευταίαν Ζωγραφικὴν Ἐκθεσίν τῆς Πετροπόλεως συνέβη τὸ ἐξῆς εὐθυμώτατον ἐπεισόδιον. Ἡμέραν τινὰ πάντες σχεδὸν οἱ ἐπισκέπται τῆς Ἐκθέσεως ἦσαν πολὺ ἀφηρημένοι καὶ παρετήρουν μετ' ἐκπλήξεως ὅχι τὰς ἐκτιθεμένας εἰκόνας ἀλλὰ ἀλλήλους. Διότι καὶ ἐκείνην τὴν ὥραν εἶχε παρουσιασθῆ εἰς τὴν Ἐκθεσίν πληθὸς... στρατηγῶν Ρώσων, οἵτινες ἐπηγαίνοντο εἰς τὰ διάφορα τῆς Ἐκθέσεως διαμερίσματα, τινὲς μάλιστα μετὰ ζωηρότητος νεκρικῆς ἀνέβαινον καὶ κατέβαινον τὰς βαθμίδας τοῦ πρώτου πρὸς τὸ δεύτερον πάτωμα καὶ περιήρχοντο μετὰ τινος ἀνησυχίας τὰς αἰθούσας, ὡς νὰ ἐξήτουν κάποιον. Τὴν κλειδα πρὸς ἐξήγησιν τῆς παραδόξου ταύτης συρροῆς τῶν στρατηγῶν εἰς τὴν Ἐκθεσίν ἔδωκεν ἡ ἐφημερὶς «Νοβόγιε Βεζμια» ἣτις εἶχε δημοσιεύσῃ τὴν ἐξῆς εἰδοποίησιν: «Μία γόσσα μελαχροίνουλα, ζωηροτάτη, ἐπιθυμεῖ νὰ κάμῃ τὴν γνωριμίαν ἐνὸς στρατηγοῦ, τὸν ὁποῖον ἀπαντᾷ συχνάκις εἰς τοὺς περιπάτους τῆς εἰς τὰ βουλεβάττα καὶ τὸν δημόσιον κήπον. Τὴν 15 Μαρτίου, 3 μ.μ. θὰ εἶνε εἰς τὴν Ἐκθεσίν. Καπέλλο κίτρινον μὲ ρόδα». Οἱ καλοὶ Ρῶσοι στρατηγοὶ ἔπεσαν εἰς τὴν παγίδα τῆς εὐφυοῦς ἀστειᾶς, καὶ ἀπέτυχον εἰς τὴν ἀναγνώρισιν, ὡς πολλάκις ἀπέτυχον εἰς τὸν τελευταῖον πόλεμον, καὶ ἔχασαν τὴν μάχην, χωρὶς νὰ ἴδουν κἄν τὸν ἐχθρόν.

Ἡ ἐλευθεροτυπία ἐν Ρωσίᾳ Ἀγγελία Γάμου.

Ἐν βλέμμα εἰς τὰς εἰδοποιήσεις τῶν ἐφημερίδων τῆς Πετροπόλεως ἀρκεῖ νὰ βεβαιώσῃ, ὅτι ἀφ' ὅτου ἦρθῃ ἡ δημοσιογραφικὴ ἀστυνομικὴ ἐπιθεώρησις, ἔγιναν καὶ εἰς αὐτὸν πρόοδοι. Πρὶν ἦτο ἀδύνατον νὰ δημοσιευθῇ εἰς μίαν ἐφημερίδα αἰτήσεις εἰς γάμον νεάνιδος τινος, ἀνευ ἀδείας τῆς Ἱ. Συνόδου. Σήμερον αἱ γαμήλιοι ἀγγελίαι εἰς τὰς ἐφημερίδας γεμίζουν στήλας ὀλοκληροῦς, καὶ τινες φέρουσι καὶ ἀποτελέσματα.

Ὁ παρατηρητὴς διακρίνει τὴν διαφορὰν μεταξὺ τῶν γαμηλίων ἀγγελιῶν τῆς δυτικῆς Εὐρώπης καὶ τῶν Ρωσικῶν. Ἀναλόγως πρὸς τὰς πολιτικὰς τάσεις τὰς σημερινὰς οἱ Ρῶσοι τὸνίζουσι εἰς τὰς ἀγγελίας των «τὴν εὐφροσύνην» ταύτην προτάσσοσι πάντων τῶν προσόντων μάλιστα εἰς τὴν ἔκφρασιν ἔχουσιν ἐνίοτε καὶ πλεονασμούς· π.χ. «Εἰς μορφωμένους εὐφυῆς (ὡς οὐσιαστικὸν μεταχειρίζονται: τὸ ἐπίθετον οἱ Ρῶσοι), ὁ ὁποῖος ἔχει ὑπηρεσίαν εὐφυᾶ, ζητεῖ εὐφυᾶ σύζυγον». Κυρίαί τινες ἀκοῦνται εἰς τὸ προσόν τοῦτο πρὸς εὐρεσίαν τοῦ συζύγου. Καὶ νεαρὰ ἡλικία ἀρεσκονται εἰς τὴν ἰδιότητά ταύτην, ἀλλὰ συγχρόνως εἰς τὰς ἀγγελίας των ὑποδεικνύουσιν ἐμμέσως καὶ ἄλλα προσόντα.

«Χῆρα ὠραία, εὐφυῆς, φιλόμουσος, 37 ἐτῶν, ζητεῖ νὰ γνωρίσῃ ἓνα εὐφυᾶ κύριον, πρὸς σκοπὸν γάμου». Ἐννοεῖται, ὅτι ἄλλοι κύριοι καὶ κυρίαί χρωματίζουσι κοσμοπολιτικῶς τὰς ἀγγελίας των, προσθέτοντες τὰ ἐπίθετα «κομψὸς-κόμης-εὐγενής-ἀριστοκράτης» ἢ καὶ ὅμοια ἀπὸ μέρους τῆς κυρίας ἢ δεσποινίδος. Ἄλλοι ποιητικώτεροι καὶ θερμότεροι ἐκφράζονται «Εἰς κύριος, 40-50 ἐτῶν, βαρυνθεὶς τοὺς ἔρωτας, ζητεῖται παρὰ κυρίας κομψῆς εἰς γνωριμίαν ἐπὶ σκοπῷ γάμου» ἢ «Εἰς ἀξιωματικὸς ἐπανελθὼν ἐκ τῆς αἰμακλωσίας ζητεῖ σύζυγον ἂν εἶνε νεῖνις, πρέπει νὰ εἶνε κομψὴ καὶ ξανθὴ.» «Εἰς κύριος εὐφυῆς, εὐθυμὸς, ἐνεργητικὸς, ἀνεξάρτητος οἰκονομικῶς ζητεῖ εἰς γάμον νέαν συμπαθῆ καὶ ὑγιᾶ».

Ἄλλαι ἀγγελίαι περιορίζονται νὰ ζητῶσι φίλους ἢ φίλας ἀπλῶς...

Τὸ παραδοξότερον εἶναι ὅτι ἐνίοτε ζητεῖται γάμος οὐχὶ ἰσόβιος καὶ διαρκής, ἀλλὰ προσωρινός, δι' ὀλίγα ἔτη, κατὰ τὸ σύστημα τὸ ἐπικρατοῦν εἰς τὴν Σουηδίαν καὶ Νορβηγίαν.

Ἄλλαι παράδοξοι ἐνίοτε ἀγγελίαι λέγουσι:

«Μία ἀξιαγάπητος ξανθοῦλα, σπουδασσα εἰς αὐτοκρατορικὸν παρθενγωγεῖον, καὶ ὀμιλοῦσα γαλλικὰ, παίζουσα πιάνο καὶ τραγουδοῦσα ζητεῖ ἓνα... φίλον, ἓνα συμπαθητικόν, μελαγχροίνουσικο, 35—40 ἐτῶν. Πρέπει νὰ εἶνε καλόκαρδος καὶ ὅχι κουτός, νὰ ἀγαπᾷ τὸ Σπὸρτ καὶ τὴν φύσιν.»

«Εὐφυῆς χῆρα, 30 ἐτῶν, ζητεῖ ἓνα... φίλον, καλοκαθηρμένον πρὸς κοινὸν ταξείδιον εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Καθεὶς πληρώνει τὰ ἐξοδά του.»

«Κομψὸς ἀξιωματικὸς Δρακόνος ἐπιθυμεῖ νὰ τρεῖξῃ μαζὺ παγοδρομικῶν μὲ μίαν νεαράν εὐφυᾶ κόρην εἰς τὸν κήπον Ἀλεξάνδρου.»

«Κύριος ἐπιθυμεῖ νὰ κάμῃ τὴν φιλίαν νεάνιδος, ὅχι μεγαλειτέρας τῶν 20 ἐτῶν. Πρέπει νὰ ἦναι ἰσχυρὴ ὠραϊότης δὲν εἶναι ἀναγκασίαι. Ἐλήτσιας εἰς τὸ πρόσωπον καὶ κοκκινωμάλιας προτιμῶνται. Ἀνάγκη νὰ ἔχῃ καὶ καλὸν χαρακτῆρα.»

Ἄλλος τέλος γράφει:

«Θέλω νὰ ζήσω. Ἐχω τὸ μικρόδιον τοῦ γάμου, καὶ μοῦ ἐφθασεν εἰς τὸ μὴ περαιτέρω. Μοῦ ἔγινεν ἀνυπόφορον κατῆντησα μελαγχολικὸς ἡμέραν καὶ νύκτα δὲν ἦσυχάζω. Προσκάλω λοιπὸν μίαν μάγον κόρην νὰ με θεραπεύσῃ. Εἴμαι νέος, εὐφυῆς, δὲν πίνω οἶνοννεύματα. Ἐπιθυμῶ νὰ ἀρχίσω ἀλληλογραφίαν πρῶτον μὲ αὐτήν—ποῦ ἀνετράφη; ποίας καταστάσεως εἶναι; ἐξωτερικῶς πῶς ἔχει; τίνας ἰδέας ἔχει περὶ γάμου; τί ἡλικίαν, κτλ.»

Καὶ ἡ ὀλιγώτερον φιλάρεσκος τῶν γυναικῶν μαντεύει ὅτι τὴν ἐρωτεύθη τις πάντοτε πολὺ πρὶν ἢ ἐνοήσῃ τοῦτο ὁ ἴδιος ἐρωτῆθῆς.

Φλοριάς

Πολλοὶ κατατρίβουσι τὴν βίαν των εἰς ἐπιμοχθα ἔργα, οἱ μὲν ὅπως συλλέξουσιν ὀλίγην χρυσάκον, ἣτις ἐν τέλει θὰ χρησιμεύσῃ εἰς τὸν ἐνταφιασμόν των, οἱ δὲ ὅπως ἀποκτήσωσι φήμην ἣτις περιορίζεται ἐν μίᾳ ἡμέρᾳ πολυπληθεῖ μερὶς τοῦ κόσμου, καὶ ἣτις δημιουργεῖ εἰς τὸν διάσημον ἄνδρα πλειοτέρους φθονερούς καὶ συκοφάντας, παρ' ὅσους φίλους.

Ἄγγλου συγγραφέως

Ἐπὶ τῶν τριῶν πράγματα τὰ ὁποῖα ἡ γυνὴ δὲν δύναται νὰ μὴ κάμῃ ἢ νὰ διέλθῃ πρὸ τοῦ καταστήματος μίᾳ ἡμέρᾳ νεωτερισμῶν χωρὶς νὰ σταματήσῃ, νὰ ἴδῃ ἐν μικρῶν παιδῶν χωρὶς νὰ τὸ φιλήσῃ, καὶ νὰ ἀποθαυμάσῃ μίαν θαντέλλαν χωρὶς νὰ ἐρωτήσῃ: «Πόσα κοστίζει τὸ μέτρο;» Ἄγγλου κομικοῦ

- κ. Γ. Μαδοῦραν, Ἐνταῦθα. Ἐλήφθησαν καὶ θὰ δημοσιευθῶν ὅλα.
- κ. Ζῆτα Κρούπ, Θήβας. Ὁ κ. Σ. ἔλειπε τὸ Πάσχα δι' αὐτὸ δὲν εἶχε ἀπαντησὶν του.
- κ. Ε. Ν. Νάσθν, Ἐνταῦθα. Δημοσιεύεται. Μάλιστα τὸν ἐνεθυμήθη.
- Φῶτον Γιοφύλλαν, Κέρκυραν. Ὅλα θὰ δημοσιευθῶν. Ἀναμένομεν.
- Ἄγγουρολογιώτατον, Ἐνταῦθα. Διαπὶ καθυστέρησε τόσον; Τὸ δημοσιεύομεν. Θὰ πῶς μπόλικος παρὰς μὲ τοὺς Ἀγῶνα τώρα καὶ ἀκριβῆ τὸ σπῆτὶ του καθένας θὰ νοικιάσῃ καὶ τρέχουν ἐνοικιαστὰί μῆρα στοῦ Κούκ μὲ φόρα ποῖος θὰ προετραφῆσῃ.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΗΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ Χριστιανὴ καὶ Βουδδιστὴς

Ἐκτακτος τύχη ἐπεφυλάσσετε εἰς νεαράν κυρίαν ἐκ Κιέθου. Πρόκειται περὶ τῆς 19ετοῦς Αἰκατερ. Ἰβανόννας. Ἡ νεαρά κυρία, ἣτις πρὸ ὀλίγου ἀπεπεράτωσε τὸ παρθενωγαγεῖον, ἐκ φιλοπατρίας ὀρωμένη ἐγείνειν ἀδελφὴ τοῦ ἑλέου καὶ παρηκολούθησε κατὰ τὸν τελευταῖον πόλεμον τὸν ρωσσικὸν στρατὸν εἰς Ἰαπωνίαν. Μετὰ τὸ τέλος τούτου ἐπανῆλθεν εἰς Πετροῦπολιν. Ἐκεῖ ἐγνώρισε τὸν δευτερότοκον υἱὸν τοῦ βασιλέως τοῦ Σιάμ, ὁ ὁποῖος ὑπηρετεῖ ὡς ἀξιωματικὸς εἰς τὸν ρωσσικὸν στρατόν. Ὁ πρίγκηψ ἐρωτεύθη ἀπὸ τὴν ἀπλὴν κόρην Ἰβανόνναν, καὶ τῇ προέτεινε γάμον· ἐκείνη δέδεχθη τὴν πρότασιν. Ἄλλ' ἐπειδὴ ἡ ρωσικὴ ἐκκλησία δὲν ἐπιτρέπει γάμον πρὸς Βουδδιστὴν, τὸ ζεῦγος τῶν ἐρωτευμένων ἐφυγον μετὰ τοῦ πρεσβευτοῦ τοῦ Σιάμ, εἰς τὸ ἐξωτερικόν, ὅπου ἐτέλεσαν τοὺς γάμους των κατὰ τὰς βουδδιστικὰς διατάξεις. Μετὰ τοὺς γάμους ἀπῆλθον οἱ νεόνυμφοι εἰς Σιάμ, ἡ νύμφη πριγκίπισσα παρουσιάσθη εἰς τὸν βασιλέα πενθερὸν τῆς, ὅστις τὴν ἐδέχθη εὐχαρίστως καὶ κατόπι ἐπανῆλθον εἰς τὴν Ρωσίαν διὰ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ στάδιόν του ὁ νεόνυμφος.

Δηλώνουν σπήττα, κάμαρες, δηλώνουν σάλες φίνες ανάγεια, υπόγεια και μάνδρες, και κουζίνες, και μέσ στην τσση φούρια και σταυλοι: εδηλώθησαν και μερικά άχοούρια.

Ο Κούκ ούτε μιά κάμαρα ξενοικιαστη θάφήση, κάτω στη Πλάκα-στού Φουρρή και στο Βατραχονήσι,

Με τās δηλώσεις γίνεται μεγάλη φασαρία, και μέσα στον άναβρασμό και μερικά τὰ χάνουν, κι' αντί νά πάνε εις τού Κούκ, τραβούν στην έφορία, τή δήλωσι νά κάνουν.

Μά τόσα σπήττα δήλωσαν, και τόσα θά δηλώσουν πού όλ' οι ξένοι πού θάρθουν άκόμα άν θελήσουν και σέ κομμάτια νά κοπούν, δέν θά τó κατορθώσουν, τὰ σπήττα πού δηλώθησαν ποτέ τους νά γεμίουν.

Ανιχνειτήν, Λευκάδα. Θά δημοσιευθῆ εις τó προσεχές.

Διαβολάκι, Τρίκαλα. Δημοσιεύομεν τó περί τού Α.Ο.Δ.Ο. μέρος τής όφραίας σας επιστολής.

Πώς έγινε α δυνδρομική

«Αϊ, ός τó ίδούμε και αυτό... είπον. όταν συμμαθητής μου μοι συνίδα τó περιοδικόν σας. Ήσαν βεβαίως λέξεις περιφρονήσεως και είχαν δίκαιον νά είπω τοιούτους λόγους διότι ένόμιζον ότι ένεκά τής εΐτε- λούς τιμής θά ήτο καμμία παληοφυλάδα. Άλλ' είχαν δίκαιον και τούτου είθες έλα- βον πείραν. Μετά τήν άνάγνωσιν ένός φύλ- λου τού έτους τούτου συνησάμην ότι είχαν δίκαιον περιπαίζων και περιοδικόν και συγχρόνως και τόν συμμαθητήν μου. Τούς περιφρονητικούς λόγους διεδέχθησαν έπιφωνήματα έκπλήξεως και θαυμασμού. Τι νά μη θαυμάση τις; τὰ τερπνά και συ- ναρπάζοντα διηγήματα και μυθιστορήματα, τās διαφόρους έπιστημονικάς και οικονο- μικάς πραγματείας με χάριν όμως γραμ- μένας. Τά Λαϊκά! αϊ αυτά πλέον!»

Και πού νά δήτε άκόμη τί έκπλήξεσι προστοι- μάζει τó Α.Ο.Δ.Ο. Τά σταλέντα θά δημοσιευ- θούν.

Φίλανθον, Λευκάδα. Θά δημοσιευθού όλα τά τού Σαλονίου εις τó προσεχές. Μά με τó Σα- λόνι αυτό δέν γίνεται; έκαστος δέ άς άνασείη όποιον θέλει. Τó Α.Ο.Δ.Ο. καθώς βλέπετε δίδει πλήρη έλευθερίαν.

Όθρανόβιμον φανταδιαν, Βόλον. Κα- θώς και τὰ δικά σας.

Σκαρτίαν, Κέρκυραν. Προτώτοπον εις τó σταλέν διήγημα ή μεταφρασμένον;

κ. Σ. Γ. Παπαδάκην, Ήράκλειον (Κρή- τος). Και τὰ ιδικά σας εις τó προσεχές.

κ. ***** Ένταύθα. Διατί δέν έβάλατε τήν ύπογραφήν σας εις τὰ σταλέντα ή μήπως σάς κατέγει άκόμη ή άδικαιολόγητος εκείνη δει- λία περί ής μής γράφετε; Δέν δύναμεθα νά δημο- σιεύσομεν τίποτε μη φέρον ύπογραφήν.

κ. Ε. Δ. Μαζαράκην, Ένταύθα. Θά δη- μοσιευθῆ εις τó προσεχές.

Αύγεινόν, Πάτραν. Καθώς και τὰ ιδικά σας.

κ. Σταματούλην, Ξυλόκαστρον. Άνεμένο- μεν και άλλα.

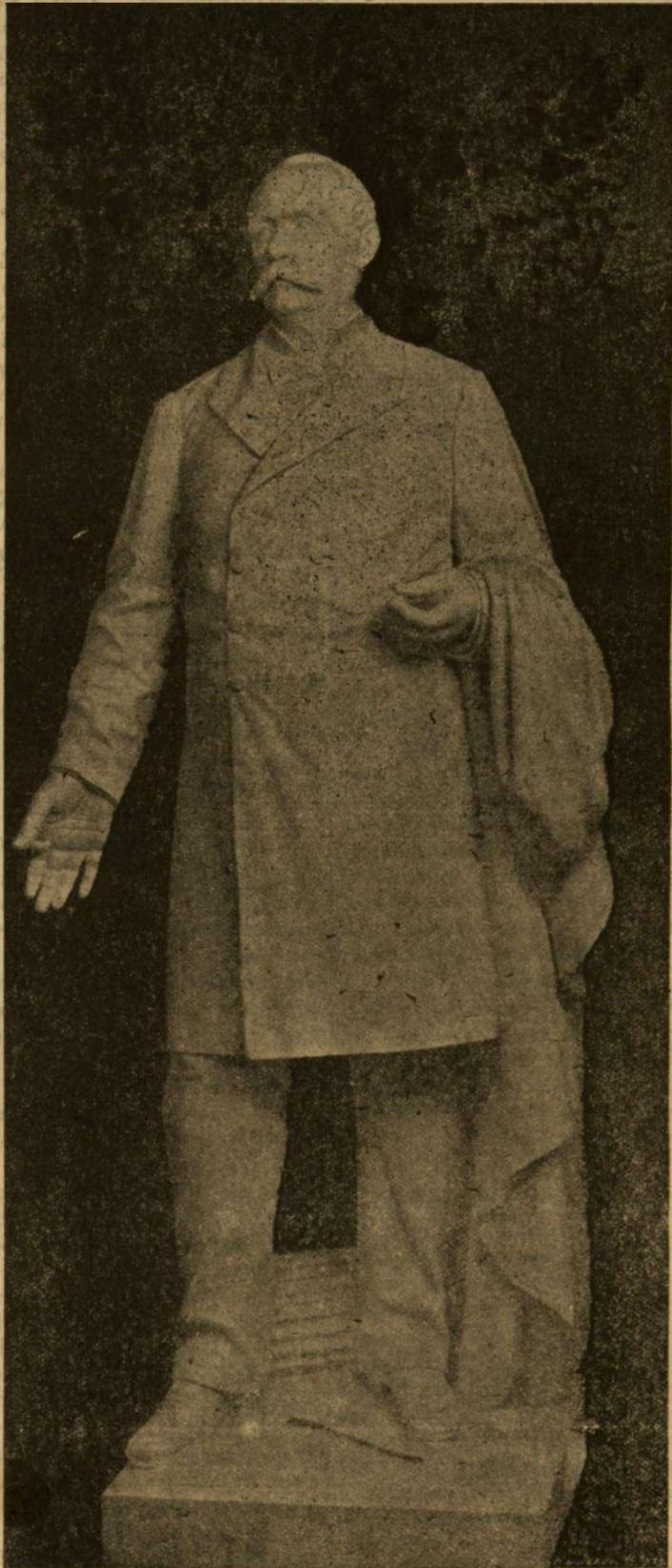
ΤΟ ΣΑΛΟΝΙ ΤΟΥ Α.Ο.Δ.Ο.

Ο Φώτος Γιοφύλλης άρνού εις πού κανείς δέν κατέγινε νά εύρη άν είναι παλαιά ή λέξις «Γαΐ- δαρος» και άν άπαντῆ εις «Έλληνας συγγραφείς παλαιότερας εποχής (κατά τήν έρώτησιν του στο «Σαλόνι» τού 15-118 φύλλου τού Α.Ο.Δ.Ο.) άναγ- κάζεται νά δώση ό ίδιος τήν άπάντησιν, ό- τι ή λέξις «Γαΐδαρος» όσον και άν θεωρηται καινούργια έχει περισσοτέραν από τών 1300 έτών ηλικίαν και μέ- λιστα από τότε θεωρείται ως επίθετο ύβριστικόν, διότι κάποτε πού ό λαός στην Κωνσταντινούπολι έπανεστάτης κατά τού Ίουστινιανού τού έφώ- νας : «Έπιτορείς, γαΐδαρες». Παρατηρήσατε και τὰ συγγράμματα: 1) Προκοπίου Άνέκδοτα κεφ. κ' και 2) Χρονικά Άλεξ. σελ. 780.

Ο ίδιος Φώτος Γιοφύλλης περιμένει άκόμη άπαντήσεις για τήν έρώτησί του, για τὰ αρχαιό- τερα έλληνικά τυπογραφή και παρατηρεί με λύπη του, πού σέ τέτοια ιστορικά ζητήματα, δέν καταγίνονται πολλοί.

Ο ίδιος Φώτος Γιοφύλλης άπορεί πώς έγι- νηκε ζήτημα ή γλώσσα του, και παρακαλεί τόν κ. Νηοίτιον νά διαβάση «Τó Κάστρο τ' Όδυσ- σέα» πούνε εικόνα παρμένη από τήν Ίθάκη. Προσέθετε άκόμη πού δέν εινε δύσκολο νά γνω- ρίζωνται προσωπικώς και νά μήν τó ξέρανε καθώς εινε κρυμμένοι πίσω από τὰ ψευδώνυμά τους.

Ο Κουκουβίνος χαιρεί όστις εις τó Σαλόνι τού Α.Ο.Δ.Ο. συναντώνται χαριτωμένα πνεύ- ματα μετά έσοδών πολλών γνώσεων. Ούτω ό κ. Παπακωστής έπιτυχώς λύσας τινά άπορήματα, ό κ. Λαγονιμιτόακης προτείνας νέα τοιαύτα, ό Άργολικός Ζέφυρος άμιλλώμενος πός τόν Λαγονιμιτόακην, ό Άρτιανόν ό έπιτυχώς λύσας τó πρόβλημα τών αύγών τού γαντσῆ, και άστογήσας εις τήν διαπόρθευσιν τών ζηλοτύπων συζύγων, ό κ. Γ. Παπαχρηστόπουλος λύσας έπί- σης πρώτος τó πρόβλημα τών αύγών τού γαντσῆ και ό κ. Νικτοκόραξ (άν εινε δυνατόν άς άλ- λάξη τó δίτην ψευδώνυμόν του) προσείνας νέον πρόβλημα. Κρίται γαίρων, έρωτῆ ούχ ήττον τόν κ. Παπαχαντζήν, πώς εινε δυνατόν τὰ αύγά τής γρηούλας νά ήσαν 31, άφού ό αριθμός ούτος διαρουμενος διά τού 5 δέν άρτινέ κατάλοιπον 1. 2) Διατί πιστεύει ότι γέρανοι έπάμεινοι εις τὰ «γεράκια» ένώ εινε καίτι τι άλλο πού βλέπει κάθε ήμέρα εις τόν λιμένα τών Πατρών; 3) Διατί πι- στεύει ότι ή Λύρα εινε ή Στερόλινα και ούχι καίτι άλλο πού εινε πολύ μακρά τής γής; 4) Πού γής

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΑΒΕΡΩΦ

Ο διά τής μεγάλης γενναιοθωρίας του αναβίωσας τούς άρχαίους άγώνας

κείται ή άρχαία πόλις Αίξ; 5) Διατί μόνον τού Ζυγός τής δουλείας δέν χρησιμοποιεί πός σέλι- μισιν τού βάρους και ούχι ή άλλος ζυγός τού ή- ποιόν κομπανιάσει ή Λύρα; 6) Τόξα, μη έξο- κονεΐζοντα βέλη, εινε μόνον τὰ ήλεκταϊκά; Άλλά τότε τί θά γείνωσι τὰ τόξα παντός άλλου μηγ- νήματος, γερούρας κα Σα; Κύρια Λαγονιμιτόακη ύόντες τó πρόβλημα τής διαπορθεύσεως τών αύγών, άνευσιδώς ειςθε άγαμος, ένώ οι τρείς συζυγοι εινε ζηλιάριδες και έτοιμοι νά παί- ξωσι γροθίες άν επί τής έτέρας ύβρης τού πο- τζαμού όπου εύρίσκεται ή σύζυγός του εινε άλλος σύζυγος και επί τής άλλης εύρίσκεται ή κυρία σύζυγος.

Κύρια Ζήτα Κρούτ. Πού ό Οιδίπους και τὰ κλεινά εκείνου αίνήματα; Πώς τὰ αύγά τής γρηούλας ήσαν 31, άφού ό ή πρώξις τής άριθμη- τική άποκρούει τοιαύτην λύσιν; Τó πρόβλημα ίνα διατυπώσωμεν τούτο κάπως μαθηματικώς, έχει ούτω: Εύρείν αριθμόν όστις διαρουμενος διά τού 2, 3, 4, 5 και 6, άρτινέ πάντοτε κατάλοιπον 1. Κε Άργολική Ζέφυρε, ούχι τó χωρίον Ά- λυσσός άλλ' ή πηγή «Άλυσσος» παρά τήν άρ- χαίαν Κύναιθαν, εινε ή λύσις τού άπορήματος, ή τó ύδωρ έθεράπευε τούς λυσσοδρόμους. Κύρια Άρ- τιανόν κατά τήν διαπόρθευσιν τών ζηλοτύπων τάχαμς θάλασσα σάν τόν θυμώσιν σου ήρωα τού Άλεξάνδρου Δουμά.

Ο Κουκουβίνος έρωτῆ τούς άναγνώστας τού Α.Ο.Δ.Ο. πώς εινε δυνατόν τὰ 52 παιρνιό- γραφα συνθετόμενα εις τέσσαρας ύσας κατ' άριθ- μόν ομάδας νά άπογορισθώσι κεκαλυμμένα πάλι τού συνθέτου και νά εύρηθών ήνωμένα τὰ τέσ- σαρα γράμματα από κάθε φύλλο.

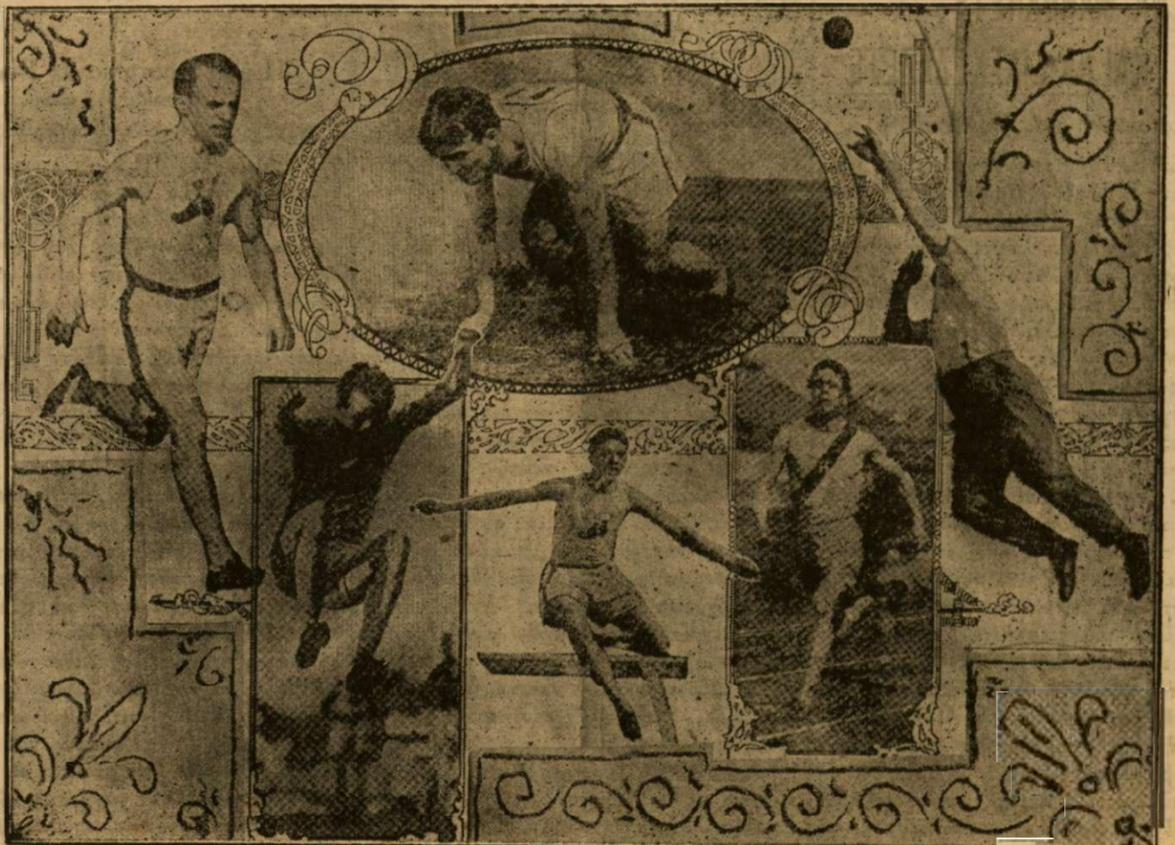
Ο Κουκουβίνος άπαντών εις τήν Άμφο- κιστία Λύραν, ένθουσιται στίχον κομικόν παλαιού είπόντος διά τόν γυνίκα τού Άθρο- τόνου «τώ μεν χείρε τούς Αίτωλοίς τώ δέ νό έν Κλαπιδόν» και προσθέτει ότι ήρωι-ήρωι- θεος πολιτογραφηθείς παρά τών παλαιών Μεσο- όρων εινε ό συμπόλιτης τού κ. Ζήτα Κρούτ, ό άσίδμος Ήρακλής και Βασιλεύς ό Μ. Άλεξ- άνδρος, όστις άρχικώς έξεκαδίσθη από τὰ γυ- λισα μάθων τήν άπονομήν τοιαύτης τιμής, και έδήληξ ταύτην μάθων ότι τοιαύτην τιμήν είχαν άπόνειμει εις τόν Ήρακλήν ως άναφέρει ό Πλου- τάρχος. Μά άγαπήσῆ και φιλομειδεστάτη δεσπο- νίς, άφού άναγνώσας τόν Χαϊωνέα έφ' ό και συγγίωσας, διότι εισαι άληθής έλληνοπούλι, διατί δέν άνέγνωσας και τόν Μωσαικόν Δεκάλυ- γον; Πώς παρείδες τήν σ', έντολήν;

Ο Κουκουβίνος εις μάτην άναμεινας μέγα τούδε νά λάβῆ τήν καλωσύνην κάποιος από τούς άναγνώστας τού Α.Ο.Δ.Ο. και νά βάλλῆ εις 150 τρούπαις 400 κουκουβάγιας όλο μοναίς, λύει ό ίδιος τó πρόβλημα ως έξής. Εις 150 τρούπαις βάνει από 3 κουκουβάγιας και εις 15 άνά μίαν. Έπίσης διά τόν αύτόν λόγον λύει και τó άλλο πρόβλημα καθ' ό δυό μαννάδες με τὰ παιδιά τους έμοίρασαν τρία μήλα κι' έπήραν ένα μήλο καθέμια ή πρώτη μάννα ειχε κόρην και ή κόρη τής παιδί, και ούτω έμοίρασαν τὰ τρία μήλα.

Ο Κουκουβίνος έρωτῆ τούς άναγνώστας τού Α.Ο.Δ.Ο. τίνες πόσοι και κατά τίνα τάξιν έκ τών 9 άραβικών χαρακτήρων λαμβανόμενοι ως πολλαπλασιαστέι, και τίνες διψήφιοι άριθμοί λαμβανόμενοι ως πολλαπλασιαστέι δίδουν γινώ- μενον άποτελούμενον έξ ένός ημισοψήφου άριθμού δηλαδή τó γινόμενον από 5.5.5.5 ή 6.6.6.6 και τὰ λοιπά.

Ο Κουκουβίνος τó αγαπητόν του Ήραν- θεμον διά τήν λύσιν τών αύγών τής γρηούλας παραπέμπει εις τήν πός τόν κ. Ζήτα Κρούτ άπάντησιν, άστογήσαντα έπίσης.

ΤΥΠΟΙΣ Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ

ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ ΑΘΛΗΤΑΙ